

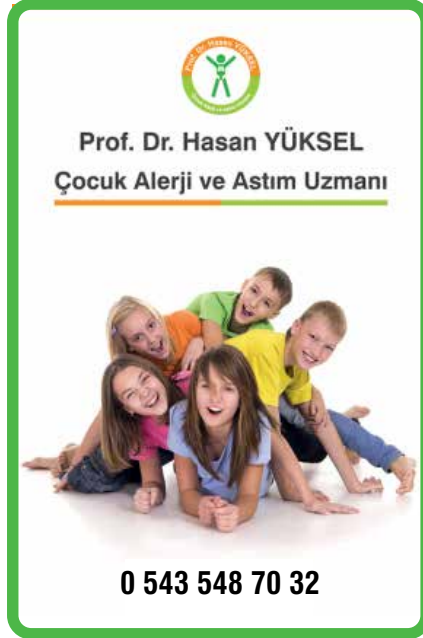

The Beacon

FOR FRIENDS OF ACI / İZMİR

MAY 2019

Teşekkürler Okulum, Teşekkürler Hayat,
Gracias a la Vida

www.cocukalerjiklinigi.com

Muayene Adresi: Mansuroğlu Mh. 1593/1 Sok. No:4 B Blok K:3 D:29 Lider Centrio İş Merkezi; BAYRAKLI-İZMİR

Muayene Tel: 0 543 548 70 32 / Email: hyukselefe@hotmail.com

www.cocukalerjiklinigi.com

facebook.com/cocukallerjiveastim

[instagram/cocuk_allerji_ve_astim-Klinigi](https://instagram.com/cocuk_allerji_ve_astim-Klinigi)

1 MART 2019 İTİBARIYLA

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

3 ÜLKEDDE

TÜRKİYE / BİRLEŞİK ARAP EMİRLİKLERİ / ROMANYA

78 ŞEHİRDE

557 EĞİTİM KURUMUNA

450.000'DEN FAZLA

AKTİF KULLANICIYA HİZMET VERİYORUZ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Deneyimlerinize bize katkıda bulunup, büyüyen ekibimizin bir üyesi olmak istiyorsanız özgeçmişinizi jobs@globed.co'ya gönderiniz.

GLOBED

× E-LEARNING ×

www.globed.co

PEGASUS MOBİL UYGULAMAM ŞİMDİ YEPYENİ!

Pegasus Mobil uygulamamda artık bütün işlemler çok daha kolay, çok daha hızlı!

Pegasus Mobil özel kampanyalarını ilk sen öğren.

Online check-in yap.

Uçuşlarını fiyat, aktarma ve zamana göre listele.

Pegasus BolBol üyeliğinle bol bol BolPuan kazan.

Uçuş saati, kapı numarası, PNR gibi uçuş bilgilerini tek ekranda gör.

Pegasus Mobil uygulamamı indirmek için QR kodu okut!

flypgs.com | **PEGASUS**
ucuz biletin adresi

İÇİNDEKİLER

ACI'DAN

06 Farewell to Mr. Huttemann

YETİŞENLER DERNEĞİ'NDEN

08 Yetişenlerden Haberler

BİLİM İNSANLARI

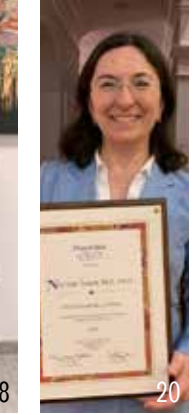
- 12 Prof. Dr. Gül Güner Akdoğan
- 14 Prof. Dr. Gönül Özsoy Peker
- 16 Prof. Dr. Rejin Akyüz Kebudi
- 18 Prof. Dr. Berrak Çağlayan Yeğen
- 20 Prof. Dr. Nilüfer Ertekin Taner

SÖYLEŞİ

22 Gül Çorbacıoğlu

140. YIL

- 26 Teşekkürler okulum!
- 28 Anılardan Bir Kolaj

ANMA

32 Remembering Ms. Wang

UZAKLAR

- 34 Güney Afrika'da Bir Gönüllü
- 38 Hollywood'da Bir ACI'lı Yapımcı

YAKINLAR

- 40 Kapadokya
- 44 Bodrumlular

SÖYLEŞİ

48 Music Pulls Me Through

GEZİNTİ

50 Hatırlamak mutluluktur
Kemeraltı

SÖYLEŞİ

54 The Beacon'ın Kılı Kırk Yaran
Editörüyle Bir Hoş Sohbet... Hülde Suloş

KÜLTÜR / SANAT

58 - 61

MEZUNLARDAN HABERLER

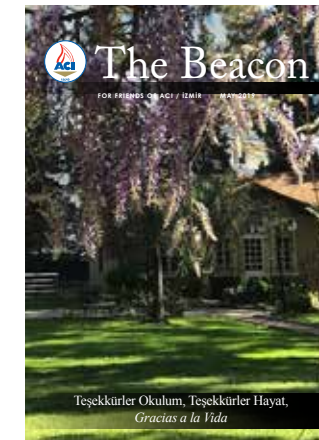
62 - 63

REUNIONS

64 Beacon Resimleri

ANMA

69 - 71

İMTİYAZ SAHİBİ : İzmir Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği

Tel: 0 (232) 285 49 310 (232) 355 05 55 / 4468 www.acialumni.com acialumni@acialumni.org

TÜZEL KİŞİ TEMSİLCİSİ : Sevin ORAN ('56)

SORUMLU MÜDÜR : Hülde SULOŞ ('74)

YAYIN KURULU : İsmet NOONAN ('54), Şükran YÜCEL ('71), Bahar VARDARLI ('68), Nükhet İZMİROĞLU ('71), Hülde Suloş ('74), Raşel Rakella ASAL ('69), Destina AKGÜN ('76), Aliye MORAL ('66), Aynur SAYINER ('83), Aydan YAKIN ('89), Kerime ARSAN ('70), Yasemin SAVRANOĞLU ('82), Ekin GÖKOVALI ('94)

REKLAM SORUMLUSU : Yasemin SAVRANOĞLU ('82), Dilek ŞİNLAK ('83), Ekin GÖKOVALI ('94)

KAPAK FOTOĞRAF : Aydan YAKIN ('89)

HAZIRLIK ve BASKI : TÜKELMAT Ticaret Gazetesi Tükeller Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Tuna Mah. 5615/1 Sk. No:41/B-01 Çamdibi - İZMİR

Tel: 0 (232) 461 71 94 www.tukelmat.com.tr info@tukelmat.com.tr

BASKI TARİHİ :

Gracias a la Vida

Zor zamanlar vardır; ülkelerin, insanların, kitapların, dergilerin dar boğazlardan geçtiği. Bu yılki sıkıntılardan maalesef biz de payımızı aldık. Kâğıt zamları nedeniyle toplantılarımıza kaygıyla başladık. Zamlar ile nasıl başa çıkacaktık? Dergilerin arka arkaya kapandığı bu zorlu dönemde *The Beacon* için gerekli mali gücü nasıl bulacaktık? Tam da okulumuzun 140. yılında, onlarca yıldır hiç aksamadan çıkan dergimizin yayın hayatını sonlandıracak mıydık? İşte böyle kara kara düşünüp, kara kara konuşurken aklımıza bir şarkı geldi. Yaşantısı ve müziği ile Latin Amerika tarihine damga vuran Şillili Violeta Parra'nın *Gracias a la Vida*'sıydı bu.

"bana bu kadar çok şey veren yaşama teşekkürler / bana gülmeyi ve ağlamayı verdi / böylece ayırt edebiliyorum acıyı mutluluktan / benim şarkımı oluşturan iki malzeme bunlar / ve benim şarkımın aynısı olan sizin şarkınızı / ve kendi şarkıma benzeyen herkesin şarkısını / bana bu kadar çok şey veren yaşama teşekkürler"

Biraz durup düşündükten sonra, eğer biz de yazıp çizebiliyorsak dedik ve "gülüp ağlayabiliyorsak" hâlâ; "karayı aktan", "acıyı mutluluktan" ayırt edebiliyor, "yorgun ayaklarımızla" yürüyebiliyor, "kentlere ve su birikintilerine, kumsallara, çöllere, dağlara ve ovalara" gidebiliyorsak her şeye rağmen; "cırcır böceklerini ve kanaryaları, çekicileri, makineleri, tuğlaları, sağanakları" duyabiliyorsak şarkının söylediği gibi, "sesimiz ve alfabemiz" varsa, "kelimeleri" kullanabiliyorsak hepsinden önemlisi, yaşam da var demektir. Yaşam varsa çözüm de vardı. Öyleyse biz de, bu yolculukta vardık. "Teşekkürler Hayat" diyecek ve yola çıkacaktık. Yılmak yoktu. Sevin Ablâ en öne geçti, güçlü ve dik duruşuyla.

Bizler de onun arkasına. Koyulduk yola... İlk olarak, sağlığımız için teşekkür ettik. Değerli bilim insanlarımız, hekimlerimiz, yurdumuzda ve yurt dışında *Alzheimer*, onkoloji, sinirbilim, biyokimya, fizyoloji dallarında çalışan, laboratuvarlarda tüm yaşamlarını geçiren ve öğrenci yetiştiren arkadaşlarımız aracılığıyla. **Gül Güner Akdoğan, Gönül Özsoy Peker, Nilüfer Ertekin Taner, Berrak Çağlayan Yeğen ve Rejin Akyüz Kebudi.** ACI'dan fenci çıkmaz, derlerdi. Öylesine bir önyargı işte. En güzel cevap sağlık dosyamızda.

Ankara'dan Bir Sosyolog'la sürdürdük yolculuğumuzu sonra; hekimlerin yaşadıkları sıkıntıları, ne kadar tehlikeli şartlar altında çalıştıklarını araştıran ve doktorsını 'sağlıkta dönüşüm' üzerine yapan **Gül Çorbacıoğlu** ile.

Sağlıktan sonra en önemli şey eğitimidir. Bizi biz yapan eğitimimizdir. Okulumuzun 140. yılı nedeniyle okulumuza teşekkür ettik, *Teşekkürler Okulum / Biz Kolejliyiz* yazısıyla. ACI mezunlarının, öğretmenlerinin ve çalışanlarının anekdotları ve pasajlarıyla *Anılardan Bir Kolaj* yaptık ve *Remembering Miss Wang* ile geçtiğimiz yıl yitirdiğimiz değerli beden eğitimi hocamız **Miss Wang**'u andık. Sonra da biri Zululand'de doğa gönüllüsü, diğeri *La La Land* Hollywood'da film yapımcısı olarak çalışan iki mezunumuzu misafir ettik. Hayaller ve gerçekler... Eskiden Orta 3'te Alan Paton'ın *Cry the Beloved Country* romanını Miss Yarrow ile koro halinde okurduk. Güney Afrika'daki *apartheid*'e karşı siyah ve beyazların verdiği mücade... Zulu kabilesinden rahip Kumalo'yu hiç unutmadık. **Güliz Elal**, Zuluların ana-vatanında doğa koruma gönüllüsü olarak geçirdiği iki haftayı anlattı,

Şebnem Aşkın ise rüya şehir Hollywood'a kadar ulaşabileceğini gösterdi bize bu sayfalarda.

Sonra **Kapadokya**'dan balonlara bindik, peri bacalarının üzerinden süzüldük. Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik ve Ege'ye geldik, Bodrum'un maviliklerine daldık. *Bodrumlular*'a, **Ersun** ile **Barış**'a, **Balıkçı**'ya, ve güzel kızı **İsmetula**'ya "Merhaba" dedik ve **Fusun Şenocak**'ın bizim için çaldığı Emerson Lake and Palmer'dan *From the Beginning*'i dinleyerek rotamızı yaşadığımız kente çevirdik. İzmir'e vardığımızda en sevdiğimiz sokakların, cennet kıyıların, eski açık hava sinemalarının, yaşamın ta kendisi olan Kemeraltı Çarşısı'nın ve coşkulu kahkahalarla çınlayan ACI kampüsünün üzerinden geçtik. Çocukluğumuza doyasıya el salladık.

Bir güzel yolculuğu daha geride bırakıp, bir sayıyı daha bitirirken yaptığımız son bir sohbetle bir mesaj vermek istedik ve doğrudan gençlere şöyle seslendik. "Şimdi artık değişim zamanı. Yenilenme zamanı. Gecelere ateş yakma zamanı. Erkek, kadın genç mezunların meşaleli/The Beacon'ı taşıma zamanı. Haydi gençler gelin, meşaleyi size emanet edelim."

Bir filozof "Mutluluk gidilen yolun üzerindedir, sonunda değil," demiş.

Biz çok mutlu olduk yolumuzda. Şimdi de sizde sıra.

Teşekkürler Hayat ve *Gracias a la Vida*...

Yayın Kurulu

Nice Yüz Kırklara

Sevgili ACI ailesi, Sevgili ACI dostları,

Geride bıraktığımız 2018-2019 eğitim yılı içinde ACI'nın yüz kırkıncı yaş gününü kutladık. Geçmiş kocaman, bahçesi kocaman, yüreği kocaman bir ana kucağıdır ACI. Yüreğinde taşır çocuklarını her zaman. Ben bugün, bu yazımda, eski günlerle dönmek istiyorum. ACI'nın ilk kurulduğu zamanlara...

İzmir'in Basmane semtinde 1878'de *The Huntington Kindergarden Training School* adında bir ana okulu kuruldu. O günlerde öğrencileri çoğunlukla azınlık gruplardan oluşmaktaydı. Bina yetersiz kalınca Göztepe'de üç dönümlük bir arazi satın alındı. Yıl 1913'tü, karışık günlerdi, savaşlar ve savaş söylentileri yeni arazide inşaatın başlamasını engelledi. Bunun üzerine okulun müdürü Miss Olive Greene Basmane'deki okulun bir kolunu Müslüman öğrencilerin daha rahat ulaşabileceği Karataş sırtlarına taşıdı ve böylelikle Salhane (Salhane) okulu açıldı. Müfredat aritmetik, İngilizce, Türkçe, resim, dikeş, jimnastik ve müzikten oluşuyordu. Erkek ve kız karışık. 1923 yılına gelinip de savaş bitince Miss Greene ve okulun Türk müdürü İbrahim Taner elele vererek Göztepe arazisinde okul inşaatını başlattılar. Bir süre sonra da Amerikan Kız Koleji (*American Collegiate Institute*) olarak burada, denize bakan Göztepe sırtlarında, kız öğrencilerin eğitimini başlattılar. Açılışından tam 104 yıl sonra 1986'da okula ilk erkek öğrenciler alındı. Adından 'kız' sözcüğü kalktı, Özel İzmir Amerikan Lisesi oldu. Karma eğitim ACI tarihindeki en önemli adım taşlarından biridir.

Yetişenler Derneği ise yine Miss Greene'in teşvikiyle Nesrin Oran Mavitan'ın kurucu başkanlığında, bir avuç mezunla 1950 yi-

linda faaliyete başladı. Yaklaşık yetmiş yıldır harıl harıl çalışıyor, giderek çoğalıyor.

Bir de bugün, burada sizlerle paylaşmadan geçemeyeceğim güzel bir okul anım var. Lise son sınıftayım. Okul bitmiş, ben daktilodan ikmale kalmışım. Üstelik de seçmeli ders. Karne günü bahçede oturmuş hüngür hüngür ağlıyorum. Aniden yanıma ince uzun bir silüet yaklaşıyor. Hıçkırarak başımı kaldırıyorum. Mrs. Blake, "Niye ağlıyorsun?" diye soruyor. "Daktilodan ikmale kaldım," diyorum. Hiç cevap vermeden beni yavaşça kolumdan tutup kaldırıyor ve main ofisin arkasına götürüyor. Amfinin üzerinden aşağılara bakıyoruz. O zaman şehirde hiç yüksek bina yok. Her yer deniz. "Bak," diyor, "Ne kadar güzel! Gökyüzü güzel! Deniz güzel! Bahçe güzel! Görüyorsun değil mi? Hayat çok güzel! Böyle bir şey için ağlamaya değer mi?"

"İzmir'in Basmane semtinde 1878'de The Huntington Kindergarden Training School adında bir ana okulu kuruldu. O günlerde öğrencileri çoğunlukla azınlık gruplardan oluşmaktaydı. Bina yetersiz kalınca Göztepe'de üç dönümlük bir arazi satın alındı. Yıl 1913'tü, karışık günlerdi, savaşlar ve savaş söylentileri yeni arazide inşaatın başlamasını engelledi."

O yaz deli gibi shorthand ve daktilo çalışıyor, okulu bitiriyorum. Daktiloyu iş hayatım boyunca hep kullanıyorum ve Mrs. Blake'in sözlerini asla unutmuyorum.

Gerçekten hayat çok güzel. Hayata ve bu hayatı benim için yaşanır kılan aileme ve ACI aileme, dostlarıma ve arkadaşlarıma, kentime ve ülkeme teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız ben de olmazdım. Hayat sizlerle güzel.

Tam tamına 140 yıl! Dile kolay! Hey gidi koca çınar! Öğrettikleri, yolumuzu hayat boyu aydınlatacak. Bizler de *Enter to Learn, Depart to Serve* ilkesi doğrultusunda bıkmadan, yorulmadan hizmet vermeyi sürdüreceğiz. *Hail Alma Mater.*

ACI'a nice yüz kırklar diliyor, hepinize sevgilerimi gönderiyorum.

Sağlıcakla kalın.

Sevin Oran ('56)

İzmir Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Başkanı

Dear ACI alumni,

It is with many emotions that I write about my departure as Head of School from the American Collegiate Institute this July, 2019. I truly have feelings of gratitude and humbleness that I was able to work in such a special school and serve such wonderful students – in my opinion, the best school in Turkey. I am happy that the school is a strong and vibrant place to learn and teach. I am excited by the possibilities for our students in the world; they are energetic and talented and ready to face and fix some of the problems that they will inherit from the previous generations. I am also sad that I am leaving this wonderful community and family; I will carry a life-long opinion with me that the people that I work and learn with in this campus, in İzmir and in Turkey are gracious, intelligent and compassionate. Living in İzmir has also made me constantly aware about the importance and care of family in daily life and that is what is prompting me to begin the next chapter in my life.

This campus is a truly amazing place to work; whether walking through the serene gardens every morning on the way to the Greene building - to greeting students at the gates and getting involved in the many learning activities that occur here every day. I can say that I have felt very fortunate to work with and participate in many of the activities that have helped shape our current generation of students as they mature towards becoming the leaders and achievers of tomorrow. As I write, ACI just welcomed back our First Robotics Competition (FRC) team from İstanbul who have now been invited to a world event in Houston, USA, said 'Güle Güle' to the International Student Theatre Association (ISTA) team that visited for a week, celebrated the success of two of our students involved

with Tübitak project work and opened our International Baccalaureate (IB) art show in Blake Auditorium. I am very proud of the young women and men who do so much more than study here; we have artists, athletes, musicians, actors, chess players, debaters, dancers, coders and students with many more skills who learn so much in order to 'Enter to Learn, Depart to Serve'.

On the very first days I started working at ACI, it was pointed out to me that this was a school that not only carried on with strong traditions, but also actively searched out the direction of the future. The strong traditions are always evident in ACI's activities. Earlier this school year, the beautiful Bristol building reopened after extensive renovations. While the Bristol building now has some of the newest safety and structural standards on campus, it also appears exactly as in the past with beautiful floors, window

shades, and even paint colors. It was wonderful to see a huge range of alumni at the opening – all identifying themselves by class year – posing for class pictures on the stairways outside and celebrating with our current students. I think our guests were also fascinated by the range of fine arts exhibits including jazz, rock and classical music, sculpture, drawing and painting that probably were popular for many generations back to the very 21st century interests of robotics, maker-spaces and coding exhibitions that point to the near-future for our current students.

Our academic departments do a wonderful job of working together and including our students in the important celebrations of Turkey's history. Again, ACI combines the past with an eye to the future. I think that our students are fortunate to learn a lot about the history when one of our living alumni legends such as Ayşe Mayda comes to enjoy our Republic Day celebrations. Ayşe Hanım was also celebrated in our most recent International Women's Day this March as an outstanding example of a role model for the young women of ACI. Ayşe Hanım has paved the way for many past and current ACI female students to aspire to any career role in life that they choose.

I have to give you another example of a tie between the past and present: the English drama department recently produced a play about Helen Keller called 'The Miracle Worker'. On the closing night, we were fortunate enough to have alumni who had two of the major roles from 1981 in attendance plus many other alumni who were involved in the production of the playbill – made without computers. Our students asked for our alumni actors and producers to come to the stage for combined photos – a truly unique event!

I know that the strong traditions at ACI will ensure that current and future students will be in good hands. I will truly miss all of the people who teach and learn here, the wonderful events that give life to this campus and to you: the wonderful alumni who have set the history and shaped the future of ACI.

Görüşmek üzere,

Tim Hutmehann

35. YIL

TUDEMYAYINGRUBU

35 yıldır, eğitim ve kültür yayıncılığında nitelikten ödün vermeden, ilk günkü heyecanımız ve tutkumuzla üretmeye devam ediyoruz. Kitaplarla düşünen, düşleyen ve geleceğe umutla bakan okurlarımız, yazarlarımız, çizerlerimiz, çevirmenlerimiz, velilerimiz ve eğitimcilerimize teşekkürler...

Helva Piknik / Haziran 2018

Kampüste bir Pazar, eski dostlar, leziz ikramlar ve helva...

Mezuniyet Balosu Haziran 2018

Derneğin en büyük organizasyonu... 2018 mezunlarını yeni yaşamlarına yolcu etmenin ve yetişenler arasına dâhil olmalarının keyfini ve gururunu aileleriyle birlikte yaşadık. Gökkuşağının renklerine bürünmüş bir geceydi. Yolunuz açık, şansınız bol olsun 2018 mezunları...

140. Yıl Yaz Gecesi Yemeği / 27 Ağustos 2018

Çeşme Dalyan Plaza Otel'de bir yaz gecesi rüyası...

Metropolis Gezisi 10 Ekim 2018

Torbalı'daki mükellef brunch'ın ardından yola koyulduk. Metropolis'te bizi Ayşe Baykan ('82) bekliyordu. Metropolis'i öyküler ve bilgiler eşliğinde adım adım gezdirdi bize. Son olarak Key Otomobil Müzesi'ni ziyaret ettik. Klasik Otomobil Sergisi'yle geçmişe doğru bir yolculuğa çıktık. Sergilenenlerin ışıltısı, güzelliği ve çeşitliliği gözlerimizi kamaştırdı.

Kermes / 18 Ekim 2018

Alyans Kulüp'te '78 mezunlarının hazırladığı kermesin tüm geliri burs fonuna aktarıldı.

Atatürk'ü anma ve Cumhuriyet Gecesi 8 Kasım 2018

Cumhuriyet ve Atatürk'ü Anma Gecesi Blake Hall'da Aydın Uştuk ve Orkestra Allegra'nın müziği eşliğinde kutlandı.

140. Yıl ve Atatürk'ün İzinde İzmir Gezisi 14 Kasım 2018

Kordon Atatürk Müzesi, Uşakızade Köşkü, Belkahve Atatürk Anı Evi ve Folkart'taki Atatürk Sergisi.Taner Gürpınarlı rehberliğinde.

Öğretmenler Günü / 23 Kasım 2018 Yenilenen Bristol'de Öğretmenler Günü Çayı ve 140. Yıl Kutlaması. Duran Şimşek Odası'nın açılışı.

140. Yıl Kutlaması / 1 Aralık 2018 La Vie Nouvelle'de Levent Gündüz ('93) ve Zafer Çebi Orkestrası eşliğinde yemek, dans ve müzik ziyafeti... Gecenin sürprizi 140. Yıl Şarkısı. Söz ve müzik Banu Kanıbelli ('84). Seslendirme Banu Kanıbelli ('84), Sonia Amado ('83).

140. Yıl Homecoming 21 Aralık 2018

Genç Yetişenlerin yıllardır çıtayı biraz daha yükselterek düzenledikleri Homecoming eski dostları bir araya getirdi. Her yıl artarak büyüyen kalabalığı görmek hepimizi gururlandırıyor. Veysi Bey'in ve ekibinin ellerine, emeklerine sağlık. Nefis sucuk ekmek ve muhteşem çorba sürprizleri, tatlılar ve popcorn... Hepsi mükemmeldi. Mavi Maymun bu Homecoming'de de bizimle birlikteydi. Gece boyu misafirleri coşturdular... Bu yılın yeniliği photo booth idi, sayısız çılgin fotoğrafla gecemizi renklendirdi.

Hoşgeldin Yeni Yıl Yemeği 10 Ocak 2019

Alyans Kulüp'te yoğun katılımı, nefis yemekli, keyifli bir geceydi. DJ Cemal müziğiyle geceyi renklendirdi.

Singles' Night 13 Şubat 2019

Bu yıl Bade'de, üçüncüsü düzenlenen Singles' Night samimi sohbetlerin yapıldığı, nefis mezelerin ve yemeklerin tadıldığı, sıcaklığına doyumlanmayan bir gece oldu. Bade kusursuz bir ev sahibiydi...

Kadınlar Günü Yemeği / 5 Mart 2019

Renaissance Otel Skyfire Salonu'nda kutlama yemeği ve Sara Pardo ('60) konuşması.

Urla Gezisi ve Zeytinli Köşk Brunch'ı 29 Mart 2019

Son zamanların en kalabalık katılımının sağlandığı 80 kişilik grubumuzla Urla'ya doğru yola koyulduk. Levent Gündüz'ün ('93) eşiyile birlikte işletmekte olduğu Zeytinli Köşk'te mekânı çevreleyen birbirinden özgün sanat eserleriyle karşılandık. Brunch, lezzetleri ve özenli servisiyle hârikaydı. Levent Gündüz mükemmel bir ev sahibiydi. Minik bir araya ile bize bir de küçük sürpriz yaptı. Brunch sonrası rehberimiz Ayşe Baykan'ın ('82) kılavuzluğunda İskele-Klozemenai Zeytinyağı İşliği'ne doğru yola çıktık. Kazılarla ortaya çıkarılan ve bazı bölümleri temsili olarak yeniden restore edilen işliği rehberimizin anlatımı eşliğinde gezdik. Oradan, Necati Cumalı evine doğru yola koyulduk. Evde birçok özel eşya, fotoğraf, ödül ve koleksiyon bizi beklemekteydi. Dudaklarımızda Karabatak şiiinden mısralarla evden ayrıldık ve Urla Sanat Sokağı'na dağıldık. Kimimiz serin havadan kaçıp sıcak çaylarını yudumladı, kimimiz alışverişe daldı, kimimiz Urla Tasarım Kütüphanesi'ni ziyarete gitti. Eve dönüş yolunda hepimiz hoş anılarla bezeli bir geziyi daha geride bırakmanın tatlı yorgunluğu içinde mutluyduk.

Prof. Dr. Gül Güner Akdoğan ('69)

2019'da Avrupa Biyokimya Dernekleri Federasyonu'nun *FEBS Diplome d'Honneur (FEBS Onur Diploması)* ödülünü Prof. Dr. Gül Güner Akdoğan aldı.

“Doğru kararlar almak için bazen de cesur olmak gerekiyor”

Prof. Dr. Gül Güner Akdoğan

Aldığınız ödüllerden söz eder misin?

Mesleğim üniversite öğretim üyeliği olduğundan, değişik zamanlarda değişik ödüller aldım. Benim için en önemlisi, 2018'da Avrupa Biyokimya Dernekleri Federasyonu'ndan aldığım *FEBS Diplome d'Honneur (FEBS Onur Diploması)* oldu. Bu ödülün arkasında, bu bilimsel topluluğun değişik kademelerinde 20 yıllık bir hizmet söz konusu. Son on yılda da FEBS'in Yönetim Kurulu üyeliği ve Eğitim Komisyonu Başkanlığı'nı yürüttüm. Bilimsel ödüller dışında, çok önemseyemediğim bir 'toplum hizmeti' ödülüm var: İzmir bölgesi orta öğretim öğrencileri arasında TÜBİTAK koordinatörü olarak toplam beş yıl düzenlediğim bilimsel araştırma proje yarışmaları nedeniyle, 2009 yılında, İzmir'i Sevenler Platformu'nun Mazhar Zorlu adına verdiği hizmet ödülüne layık bulundum. Bir İzmirli olarak ayrı onur ve mutluluktu bu...

ACI bize bir dil vermişti. Bir dil ve onunla birlikte ikinci bir dünya... ACI bizim ikinci evimizdi. Değişimin, dönüşümün, yenilenmenin kapılarını bize açan ACI bizim kişiliğimizin şekillendiği, ilk temel eğitimimizi aldığımız yer oldu. Bu alt yapının üzerine inşa etmek bizlere düştü. Kuruluşunun 140. yılını kutladığımız bu özel sayıda, bilim insanlarımızı tanıttığımız bir dosya hazırladık. Gelin hep birlikte onların anlattıklarını dinleyelim.

Bize mesleğinle ilgili eğitim sürecinden söz eder misin?

Eğitimimde her şeyden önce ailemin ve özellikle rahmetli annem Cumhuriyet hanımefendisi Gün Bozkurt Tekant'ın çok büyük emekleri ve etkileri vardır. Bana ve kardeşlerime önce Atatürk ilkelerine bağlılığı, doğruluğu, dürüstlüğü, toplum sevgisini, adaleti, disiplini, çok çalışmayı ve bu ülkeye hizmet etmeyi aşılamışlardır.

Onları her zaman saygı, sevgi ve özlemle yâd ederim. ACI'yı 1969'da bitirdikten sonra, Hacettepe Tıp Fakültesi'ni kazanmıştım. Hayalim tıbbi biyokimya alanında uzmanlaşmaktı. Ancak o yıllarda Ankara'daki üniversite ortamının karışıklığı nedeni ile ailem tarafından İsviçre'ye gönderildim. Hızlı bir şekilde Fransızca öğrenip İsviçre'de uluslararası öğrencilere uygulanan Fribourg giriş sınavını başardıktan sonra Cenevre Üniversitesi Biyokimya lisansına kayıt oldum. Beş yıl Cenevre'de okudum, Yüksek Lisans diploması ile ülkeme döndüm. 1975'de İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde doktora eğitimine kabul edildim. 1980'de Tıp Bilimleri alanında doktora savunduktan sonra üç yıl post-doktoral çalışmalar yürüttüm. 1985'de doçent unvanını alarak Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak göreve başladım... Sonrası 30 yılı aşan bir akademik kariyer... Üniversitemle gurur duyarım. Tümöyle 40 yıl...

2016 yılında DEÜ'den emekliliğimi alarak İzmir Ekonomi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin kuruluş ekibinde görev aldım.

Hâlen bu göreve sevak devam ediyorum.

Mesleğini seçerken nelerden etkilendin?

Tıbbı eskiden beri ilgim ve merakım vardı. İnsanlara yardım etmekten büyük keyif alırdım. Ancak, o zamanlar çok yeni ve yeterince tanınmayan bir bilim dalı olan biyokimyaya yönelmemde büyük payı olan kişi (annemin ikinci eşi), İzmir'in tanınmış çocuk doktoru Dr. Selahattin Tekant'tır.

Hedefine ulaşırken birçok zorluk ve engeller aşmış olmalısın, bunları nasıl aştın?

Tabii ki, her meslekte olduğu gibi, öğretim üyeliğinde de zorluk ve engeller vardır. Doğru kararlar almak için bazen cesur olmak gerekir. İstanbul'dan İzmir'e dönmemiz, kanımca doğru kararlardan biriydi. Fakat bir yıla yakın üniversite dışında kaldım.

Bu, kariyerimin en zor geçen kesinti dönemidir. Sebat ederek tekrar hayal ettiğim pozisyonu bulabildim. Ülkenin batıya bakan penceresi İzmir'de uluslararası kişiliğimi koruyabilmek zor olmadı.

Ayrıca, ACI'nın bizlere kazandırmış olduğu perspektif ve donanım, kariyerimin her aşamasında büyük destek sağlamıştır. Bunu her zaman hissederim, düşünürüm. Mrs. Blake ve Miss Foster başta olmak üzere, ACI'daki tüm hocalarımı, arkadaşlarımı minnetle anarım. Bizlere sağlanan eğitim ortamının eşi benzeri yoktu.

İsviçre'de dahi bu ortamı zaman zaman özlediğimi söyleyebilirim.

Burada bu duygu ve düşüncelerimi ifade edebilme olanağı için Beacon Ailesi'ne ayrıca teşekkür ediyorum.

Mesleğinle ilgili ne düşünüyorsun? Bu mesleğin püf noktaları neler?

'Biyokimya alanında akademik kariyer' donanım, disiplin, çalışma, adanmışlık ve sebat gerektirmektedir. Püf noktası ise, 'yaşam boyu öğrenme' olarak özetlenebilir. Bunun için de mesleğinizi sevmeniz, bu alanda çalışmaktan sonsuz keyif almanız gerekmektedir.

Bu mesleğin en güzel yönleri neler?

En güzel üç yönü: Laboratuvarıda çalışmanın büyüü, araştırma ve eğitimin zenginliği ve gençlere dokunabilmenin, onları eğitebilmenin verdiği sonsuz keyif. Öğretim üyeleri olarak bizler bu yönleri çok önemsiyoruz.

Hayalindeki mesleği mi yapıyorsun?

Başlarda seçimde kararsızdım ama yurkarda açıkladığım gibi, doğru yönlendirmelerle, biyokimyayı ve akademik kariyeri seçmiş olmaktan çok mutluyum. Saygıyla andığım babam Haşmet Akdoğan'ın hiç unutmadığım bir sözü vardı: "Kızım, hangi mesleği seçersen seç, en iyisini yapmaya çalış".

Mesleğin için hiç risk aldın mı?

Çok defalar... En büyüğü, İsviçre'den dönme kararım idi. Biyokimya alanında

en gelişmiş ülkelerden birinden vazgeçerek o zamanlar üniversitelerin henüz gelişme evresinde bulunan ülkeme dönmek bir risk olarak algılanabilirdi. Ama bu risk, alınmaya değerd. Pişman da olmadım. Bir başka 'risk' kariyerimin ortalarında bir zaman diliminde ABD'den kazandığım 'konuk profesörlük' statüsünde West Virginia Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde ders vermeye gitmekti. Alışabilecek miydim? Başarılı olabilecek miydim? Neyse ki yine ACI hep yanımda oldu... Neticede, bir kez daha, pişman olmadım.

En büyük hayalin ve gerçekleştirmek istediğin projelerin neler?

Sürekli hayal etmeyi severim. Bazı projeler: Halen görev aldığım ORPHEUS'ta sadece Avrupa'da etkin olmak değil, ülkemizde de tıp ve sağlık alanında 'doktora eğitimi'ni çağdaş ülkeler seviyesine yükseltmek için çalışmalara devam etmek, İzmir'de ikinci bir Avrupa Kongresi düzenlemek, üniversitemde bir uluslararası 'doktora programı' açmak...

Başarıya ulaşmada en önemli nokta nedir?

Severek, keyif alarak çalışmak. Zaman zaman, 'işimi' mi yoksa 'hobimi' mi yapıyorum, karıştıracabiliyorum (!). Ailemin desteği, sevgili oğlum Çağ Güner'in desteği... Unutulmaz...

Yolunu izleyecekleri bu meslekte deneyimli biri olarak ne yapmalarını önerirdin?

Gençlere, her şeyden önce, 'hayal ediniz' diyorum. Mutlaka çok seveceklerini düşündükleri bir dal seçmelerini tavsiye ediyorum. Öncesinde, araştırmalar yapın, danışın, staj vs. yapın, ailenize sorun, onların desteğini alın; ancak son kararı siz verin. Uluslararası bir eğitim/iş deneyiminiz mutlaka olmalı. Akademik kariyer giderek daha yarışmalı bir boyut kazanmaktadır. Bu nedenle, hem mesleğinizde, hem yabancı dilinizde en üst seviyeyi yakalamalısınız... Akademik kariyer sadece çok çalışmak da değildir. Takım çalışması, sosyal beceriler, problem çözme, zaman yönetimi, sözlü, yazılı ve elektronik iletişim, proje yazma gibi 'aktarılabılır beceriler' (transferable skills) de kazanmalısınız. ACI size erken yaşlarda bunları veriyor.

Şanslısınız...

Prof. Dr. Gönül Özsoy Peker ('69)

Society for Neuroscience (SfN) Award for Education in Neuroscience 2018 ödülüne layık görüldü.

“Daha nitelikli ve anlamlı birey ve toplum yaşamı için beyninizi sevin, iyi tanıyın ve beyin araştırmalarını gönülden destekleyin.”

Prof. Dr. Gönül Özsoy Peker

2018 yılı sizin için neden önemli bir yıldır?

2018 yazındaki ilk sürpriz, 1999-2011 yılları arasında Ege Üniversitesi'nde düzenlediğimiz Ege Bienal Uluslararası Sinirbilim Mezuniyet Sonrası Yaz Okulu'nun (Ege-BINGSS) önceki yıllarda öğrencilerimiz olan genç arkadaşlarımız tarafından, Gazi Üniversitesi'nde onuruma düzenlenmesiydi. Bu program, dünya çapında tanınmış bilim insanlarını, yurtiçi ve yurtdışından mezuniyet sonrası öğrencilerle çağdaş ve özgür ama oldukça örgün ve yarışmacı kamp tarzı bir öğrenme ortamında buluşturmayı, iletişirmeyi, eğitim atölyeleri, üst bilişsel düzeyde ucu açık tartışmalar ve laboratuvar uygulamaları yoluyla edindirmeyi, analiz ve sentez becerileri kazandırmayı amaçlamaktaydı. Okulun vazgeçilmez özelliklerinden biri, öğrencilerin saygın Türk ve yabancı bilim insanları ile tanışarak onlardan esinlenmeleri ve rol modeller olarak belirlemelelerini sağlamak, ayrıca uzun erimli ve dinamik iletişim ağları oluşturarak, ileri eğitim ve ortak araştırma fırsatları yaratmaları için olanak sunmak olarak belirlenmişti. Maryland Üniversitesi'nde adanmış bir akademisyen olan Prof. Reha Erzurumlu ile benim ortak koordinatörlüğümüzde, pek çok genç sinirbilimciye esin kaynağı olan okulumuzun uzun yıllar aynı vizyon ve başarı ile varlığını sürdürmesi, uluslararası sinirbilim çevresinde de kabul görüp örnek gösterilmektedir.

Diğer sürpriz; Kasım ayında Washington Üniversitesi'nden değerli bilim insanı Prof. Erik Herzog ile paylaştığım "Society for Neuroscience (SfN) Award for Education in Neuroscience 2018" adlı ödül oldu.

Bu ödülün önemi nedir?

Society for Neuroscience 1969'da, Washington DC'de kurulmuş uluslararası bir dernektir. Beyin ve sinir sistemi üzerine araştırmaları ve eğitim çalışmalarını destekleyen organizasyon, 95 ülkede yaklaşık 36000 temel bilimci ve klinisyen üyeye sahiptir.

1991'den beri verilmekte olan "Award for Education in Neuroscience" adlı ödülün amacı sinirbilim eğitimine üstün ve özgün katkılarda bulunan bilim insanlarını tüm dünyada bu alandaki en güncel ve kapsamlı bilimsel ve yönetsel toplantı olan SfN yıllık kongresinde onurlandırmaktır. SfN Dönem Başkanı Prof. Richard Huganir, San Diego'daki kongrede düzenlenen törendeki konuşmasında ödüle 'ulusal ve uluslararası eğitim deneyimlerinin ve araştırma işbirliklerinin faydalarını ortaya koyan uzun soluklu, gelişimci ve sürdürülebilir çalışmalarını nedeniyle' layık görüldüğümü belirtmiştir. Bence bu çok geniş çapta ve geniş zamandaki etkinliklere verilmiş anonim bir ödül, bu nedenle de ben bu ödülü daha anlamlı ve değerli buluyorum.

Biraz da akademik kariyerinizden söz eder misiniz?

Hacettepe Üniversitesi'nde aldığım Fizyoterapi ve Rehabilitasyon lisans ve yüksek lisans eğitiminden sonra, Ege Üniversitesi (EÜ) Tıp Fakültesi (TF), Nöroloji Kliniği'nde çalıştım. 1976 yılında kazandığım TÜBİTAK Doktora Bursu ile EÜTF, Fizyoloji Anabilim Dalı'nda (FAD) doktoramı, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı bursiyeri olarak Southampton Üniversitesi'nde doktora sonrası çalışmalarımı tamamladım. Doçent ve profesör olarak tüm akademik kariyerimi EÜTF FAD'nda sürdürdüm ve 2016'da emekli oldum.

Akademik kariyeriniz boyunca yurt içinde ve dışında; akademik, sivil, yerel yönetimlerle ortak ve öğrenci düzeyindeki birçok örgütlenmede öncü roller

oynadığınızı ve yönettiğinizi biliyoruz. Bunlardan söz eder misiniz?

Toplumumuzdaki farklı hedef kitlelerin birey ve toplum beyin ve davranış sağlığı, bunların geliştirilmesi, ilgili eğitim ve araştırma olanaklarının artırılması, bu süreçler sayesinde toplumda zihinsel performansın ve yaşam düzeyinin iyileştirilmesi, temel insan hakları, mahremiyet, özgür irade ve ceza hukuku ile sinirbilimleri uygulamalarının kesişme noktaları ve doğabilecek çatışmaların farkındalığı benim için daima büyük önem taşıdı.

Bu nedenle 1991'den bu yana çeşitli ulusal ve uluslararası derneklerde çalıştım. Türkiye'nin ilk Beyin Araştırmaları ve Sinirbilimleri Derneği'nin (TÜBAS) Kurucu ve Seçilmiş Genel Sekreterliği ile, sonrasında, uzun süre başkanlığını yürüt-

Meslek hayatım içinde aldığım ödüllerden bir diğeri de 2006 yılında, İzmir Halkı ile akademisyenler, üst düzey yerel yöneticiler ve sivil toplum kuruluşları liderlerinden oluşan yetkin bir jürinin takdiri ile layık görüldüğüm 'Toplumsal Her Kesiminde, Aydınlanma ve Farkındalığı Geliştirmeye Adanmış Yenilikçi ve Sürdürülebilir Etkinliklerle Örnek Hizmetler Vermiş Başarılı Türk Bilim Kadını' ödül ve ünvanıdır.

tüm. 1993 yılında EÜ Rektörlüğü'ne bağlı Beyin Araştırmaları ve Uygulama Merkezi'nin kurucuları arasında bulundum ve 2007 yılına dek Yönetim Kurulu Üyeliği ve Müdür Yardımcılığı görevini sürdürdüm. TÜBAS Başkanlığı döneminde, Derneğimiz, dünyadaki ilk SfN Uluslararası Şubesi'ni kurması için davet edildi. Türkiye'de, EÜ FAD'nda kurduğumuz Türkiye SfN Şubesi sayesinde, Türk sinirbilimlerinin uluslararası iletişimi, entelektüel, finansal ve lojistik olanakları büyük oranda arttı.

Meslek hayatım içinde aldığım ödüllerden bir diğeri de 2006 yılında, İzmir Halkı ile akademisyenler, üst düzey yerel yöneticiler ve sivil toplum kuruluşları liderlerinden oluşan yetkin bir jürinin takdiri ile layık görüldüğüm 'Toplumsal Her Kesiminde, Aydınlanma ve Farkındalığı Geliştirmeye Adanmış Yenilikçi ve Sürdürülebilir Etkinliklerle Örnek Hizmetler Vermiş Başarılı Türk Bilim Kadını' ödül ve ünvanıdır.

Toplumsal özellikle genç kesiminde gide-rek artan beyin-davranış-sinirbilim merak ve heyecanı; genelde, eğitim etkinlikleri ve bilimsel toplantılara karşı artan ilgi ve toplumun sağlık, sosyal ve hukuksal gereksinimlerindeki yeni sorunlar; beni özellikle sinirbilim ve nöroetik eğitimi alanındaki akademik ve sivil etkinliklerde, araştırmacı, danışman ve destekçi olarak çalışmaya özendirmektedir. Halen, EÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi, Teftişi, Planlaması ve Ekonomisi AD'nda Yüksek Lisans eğitimimi sürdürmekteyim.

Gençlere mesajınız nedir?

Sinirbilimleri günümüzün en hızla gelişen ve ilgi gören alanlarının başında gelen multidisipliner ve multiprofesyonel bir alandır. Gençlerimize, "Daha nitelikli ve anlamlı birey ve toplum yaşamı için beyninizi sevin, iyi tanıyın ve beyin araştırmalarını gönülden destekleyin," diyorum. Geriye baktığımda yaşamım boyunca kazanmış olduğum vizyon, özdeğer, bilgi ve becerilerin en büyük payı benim için halen en etkin, gelişimci ve keyifli öğrenme ortamı, topluma ve geleceğe sorun çözmek üzere hizmet etmek için en sağlam ilkelerle hazırlayan bir yuva olan ACI'ya aittir; minnettarım.

Bilime ve Çocuklara Adanan Bir Hayat:

Prof. Dr. Rejin Akyüz Kebudi ('76)

Amerikan Klinik Onkoloji Derneği (ASCO) tarafından *Onkolojide Kadın Lider ve Mentor* 2018 Ödülü'ne layık görüldü.

“Hekimlik çok kutsal bir meslek. Çocuk hematoloji-onkoloji de hem kutsal hem de duygusal yükü çok olan bir meslek.”

Prof. Dr. Rejin Akyüz Kebudi

Onkoloji alanında dünyanın en prestijli kongresi sayılan ASCO 2018'de hepimizi gururlandıran Onkolojide Kadın Lider ve Mentor ödülüne layık görülen ilk Türk bilim insanısın. Bu ödülünden söz eder misin?

Ödül, Amerikan Klinik Onkoloji Derneği (ASCO) tarafından onkolojide uluslararası düzeyde bir kadın lider ve mentor olarak olağanüstü başarı gösteren, onkolojide meslekdaşların klinisyen, akademisyen, araştırmacı olarak profesyonel ilerleme-

lerine önderlik eden bir kadın onkologa verilmektedir. Ödülü 3 Haziran 2018'de Chicago'da yapılan yaklaşık 42 bin kişinin katıldığı ASCO Kongresi'nde törenle aldım. Son derece mutlu ve gururluyum.

Bilimin Davos'u olarak nitelendirilebilecek bir kongreye de konuşma yapmak üzere davet ediliştin.

AAAS (American Association for Advancement of Science, Amerikan Bilimde İler-

leme Derneği) Kongresi 14-17 Şubat'ta Washington'da gerçekleşti. Hava kirliliği, enerji sorunu, CERN, kriz dönemlerinde (infeksiyon pandemileri, doğal afetler vd.) stratejiler gibi farklı konuların tartışıldığı bu kongrede 'Kriz Dönemlerinde Çocukluk Çağı Kanseri' ele alınan konulardan biri oldu. Ben de 'Mülteci Çocuklarında Kanser, Türkiye'de Durum ve Uluslararası İlişkiler' konusunda konuşmak üzere davet edildim. Türkiye, misafir ettiği 4 milyon mülteciyle dünyada en fazla sayıda mülteci barındıran ülkedir. Bunların yarısı da çocuk ve ergendir. Mültecileri barındıran ülkeler birçok ekonomik sorunun yanında, kanserle mücadele gibi çeşitli sağlık sorunlarıyla da karşı karşıya kalmaktadır. Türkiye, mülteci krizinde sağlık ve eğitim alanında çok hızlı tedbirler almış ve bu hizmetleri ücretsiz sağlamaktadır.

Türk kadın akademisyenlerin dünyadaki yerine en güzel örnek, aldığın ödüller. Mesleğinle ilgili ne düşünüyorsun?

Hekimlik çok kutsal bir meslek. Çocuk hematoloji-onkoloji de hem kutsal hem de duygusal yükü çok olan bir meslek. Bu konuda son yirmi yılda çok değerli gelişmeler oldu. Günümüzde çocukluk kanserlerinde başarı oranı %70'lerde, bazı tanılarda ve erken yakalandığında bu oran %90'lara kadar çıkabiliyor.

Bunu başarmak için de kendini bu konuya adanmış hekimlere ve ekip çalışmasına gereksinim var. Dünyada ve ülkemizde de çocuk hematoloji-onkoloji hekimleri genelde kendilerini bu işe adanmış insanlar. İyileşen, doktor, mühendis olan, evlenen, çocuğu ile bizi ziyarete gelen hastalarımız bize büyük moral oluyor.

Uzmanlık alanında çalışmaya nasıl karar verdin? Hocaların etkisi mi, yoksa kişisel yönelim mi?

Okulların, öğretmenlerin gençleri doğru yönlendirmeleri, desteklemeleri önemli. Lise yıllarımda biyoloji öğretmenimin yönlendirmesi ile TÜBİTAK proje yarışmalarına katıldım. Yaptığım araştırmalarla üç yıl üst üste biyoloji dalında TÜBİTAK ödülü aldım.

Ardından Türkiye 42.cisi olarak girdiğim Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden 1982'de birincilikle mezun oldum. 1980'de Hollanda'da Nijmegen Üniversitesi'nin hematoloji-onkoloji ve kemik iliği nakli konusunda çok gelişmiş bir merkez olan Hematoloji-Onkoloji Bilim Dalı'nda staj yaptım. Mecburi hizmet sonrasında İstanbul Tıp Fakültesi'nde (Çapa) Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları uzmanlığını aldım. Ardından, İstanbul Üniversitesi, Onkoloji Enstitüsü'nde çocuk hematoloji-onkoloji dalında yan dal uzmanlığını yaptım.

Yan dal eğitimim sırasında, 1992'de bursla ABD'de New York Üniversitesi, New York Memorial Sloan Kettering Cancer Center, University of California Los Angeles (UCLA), Children's Hospital Los Angeles'i içeren bir programla, pediatrik hematoloji-onkolojide çok yetkin öğretim üyelerinin yanında onkoloji ve hematolojide bilgi ve deneyimimi artırdım. 1993'de Doçent, 2000'de Profesör oldum. Halen İstanbul Üniversitesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Ana Bilim Dalı, Pediatrik Hematoloji-Onkoloji Bilim Dalı'nın ve İstanbul Üniversitesi, Onkoloji Enstitüsü'nün öğretim üyesiyim. 2005 yılından beri de Amerikan Hastanesi, Çocuk Bölümü, Çocuk Hematoloji-Onkoloji konsultanıyım.

1986'da halen genel cerrahi profesörü olan eşim Abut Kebudi ile evlendim. Eli Erol ve İzzet isimli iki oğlumuz ve tatlı bir kızım (gelinim) var.

Onun değerli bilim hanımı olacağını biliyorduk. İleride bir gün “O bizim sınıf arkadaşımızdı” diyebilmek için sınıfta imza yarışına girerdik. Rejin Çocuk Hastahanesi'nin küçük hastalarının Cumartesi sabahları dört gözle beklediği ablasıydı. Senelerce sosyal servis komitesinde sevimli hareketleri, tatlı sözleriyle çocukların dertlerini dindirmeye adanmıştı kendini.

Bir taraftan da kanserli çocuk hastalara yönelik ÇOKSEV derneğinin başkanlığını yapıyorsun.

Bizler bilim insanıyız ancak sosyal konulara da duyarlı olmalıyız. Bilimde ilerleyen gençlere de çok yönlü olmayı öneriyoruz. Çocuk Kanser ve Sevgi Dayanışma Derneği'nin değerli yönetim kurulu üyeleri (ki hepsi kadın) ve hayırsever dostlarımızla kanser tedavisi gören çocuklarımız ve ailelerine maddi ve manevi destek oluyoruz, hastane alt yapısının iyileştirilmesine sürekli katkıda bulunuyoruz. Örneğin geçen yıl İstanbul Üniversitesi Onkoloji Enstitüsü Çocuk Servisi'ni herşeyiyle tümüyle yeniledik. Ailem, genel cerrahi profesörü olan

eşim Abut Kebudi, iki oğlum ve gelinim de bana çok destek oluyorlar. Mesela, küçük oğlum kanserli çocuklar için yaz okulları organize etti.

Hastalığı kabullenmek hem aile hem de çocuk için çok zor... Bu kaygıyı azaltmanın yolları var mı? Ailelere neler öneriliyor?

Kanser hastası çocuklarla ve aileleri ile iletişim çok önemli. Çocuklara tanıyı yaşlarına uygun bir dille anlatmak gerekir, ailelerine de tüm tanıyı uygun bir şekilde anlatmalı, empati kurmalı ve hep onların yanında olduklarını hissettirmeliyiz. Çocukla önce göz kontağı kurmak çok mühim; ona sevgiyle bakmak. Muayeneye başlamadan beraber resim çizmek, bir oyuncak göstermek veya bir çizgi film kahramanından bahsetmek bile çoğu zaman işe yarar. Çocuklar, ağrıya rağmen iletişime açıktırlar; yeter ki, siz ona doğru yoldan ulaşın. Psikososyal destek de çok önemli. Okul çocuğu için eğitim çok önemli. Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) üniversite ve bazı devlet hastanelerinde açtığı ilköğretim okulları var, ayrıca yine MEB sağladığı 'Evde Eğitim' sistemi de var. Tedavi bittiğinde kendi akranlarıyla eğitime devam edip hayata adapte olmak çok önemli.

Çocuk ve kanser... Gönül ister ki hiç bir zaman bir araya gelmesin bu iki kelime... Çocuklar yaşasın... Çocuklar büyüsün... Çocuklar hep gülsün... Teşekkürler çocukları gülümseten güzel insanlara ve teşekkürler onlara adanmış hayatlara... Teşekkürler Rejin!

Prof. Dr. Berrak Çağlayan Yeğen ('77)

Eylül 2018'de *Turkishtime* dergisinin yayımladığı *Tıp Bilimine Yön Veren 100 Türk* raporunda yer aldı.

“Hep gençlerle birlikte olmak, yeni fikirlerle yeni araştırmalara yönelmek, bu araştırmaları tamamlayıp kongrelerde sunmak, makale olarak yayınlamak ve bunları yaparken tıpta gelişmeleri yakından takip etmek mesleğimin en güzel yönleri.”

Prof. Dr. Berrak Çağlayan Yeğen

Aldığınız ödüllerden ve bilimsel yayın açısından Türkiye'de tıp alanında bulunduğunuz sıralamanın ne anlama geldiğinden söz eder misiniz?

Ödüller tek başına benim aldığım ödüller değil tabii ki. Birçok alanda olduğu gibi, benim alanımda da multidisipliner ve çok yazarlı çalışmalar yapıyoruz. Çalışma arkadaşlarımla birlikte Sandoz Bilim Ödülü, Eczacıbaşı Tıp Teşvik Ödülü, İbrahim Ethem Ulagay Toksikoloji Ödülü, İstanbul Tabip Odası Tıp Bilim Ödülü, Sedat Simavi Vakfı Sağlık Bilimleri Ödülü ve kendi kurumunda çeşitli ödüller aldım.

Fen bilimleri ve sosyal bilimlerde yapılan bilimsel yayınlara kategorize edilmiş bir şekilde ulaşmayı sağlayan *Web of Science* adı verilen web ortamında bir indeks var.

Bu indeks aynı zamanda bir atıf indeksidir, yani yayımlanmış makalenin daha sonra başka makaleler tarafından kaynak olarak gösterilme sayılarını sunmaktadır. Araştırmacıların her bir makalesinin etkisi o makaleye atıfta bulunmuş makalelerin sayısı ile ölçülmektedir ve bu da 'h indeksi' olarak adlandırılır. Bu indeks, 'h' sayıda makalenin en aşağı 'h' kere başka makaleler tarafından referans olarak verildiği anlamına gelmektedir.

Bilim dünyasında bu 'h' faktörü akademik yükseltmelerde ve bilim insanlarının yayın yapma alanındaki sıralamalarında kullanılmaktadır. 'H' faktörü verilerine dayanarak geçtiğimiz yıl Eylül ayında *Turkishtime* adlı aylık ekonomi ve iş kültürü dergisi *Tıp Bilimine Yön Veren 100 Türk* başlığı ile bir rapor yayınladı ve ben de bu raporda yer aldım.

Bize mesleğinizle ilgili eğitim sürecinizden söz eder misiniz?

ACI mezuniyetimden sonra başladığım Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni 1983'de bitirdim. Mezuniyet sonrası, eşimle birlikte çektiğimiz zorunlu hizmet kurasında Eskişehir Merkez Sağlık Ocağı çıktı ve orada pratisyen hekim olarak 2 yıl görev yaptım. Sonrasında Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Fizyoloji uzmanlık eğitimine başladım. Uzmanlık sonrasında üç ay süreyle Cleveland Clinic Research Center'da ve British Council ve Royal Society bursları ile İngiltere Liverpool'da altı ay süreli olarak araştırma yaptım ve teknikler öğrendim.

Akademik ilerlememin tüm basamaklarını Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Fizyoloji anabilim dalında tamamladım, 1992'de doçent ve 1999'da profesör oldum. Bilmeyenler olabilir Fizyoloji alanını. Fizyoloji, tıp ve sağlık bilimlerinde 'temel bilim' dediğimiz alanlardan biri; Anatomi, Histoloji gibi. Anatomi bildiğiniz gibi yapı-bilimi, Fizyoloji ise işlev-bilimi; yani en küçük canlı yapı biriminden tüm insan vücuduna kadar normal işleyiş mekanizmalarını ve normalden sapmalar halinde hastalıkların nasıl geliştiğini araştıran bir bilim dalıdır. Araştırma teknikleri geliştikçe bilim insanları yeni keşifler yapmaya ve vücudun çalışma prensiplerini aydınlatmaya devam etmektedirler.

Mesleğinizin en güzel yönleri nelerdir? / Hayalinizdeki mesleği mi yapıyorsunuz?

Öncelikle hekim olmak, bilginiz sayesinde size danışanlara yardımcı olabilmek ve bu arada kendi sağlığınızın ve nasıl koruyabileceğinizin de farkında olmak çok güzel. Ben 36 yıllık hekimlik mesleğimde, aktif olarak 2 yıl bizzat hasta gördüm. Daha sonra fizyoloji alanında uzmanlaştığım için, temel uğraşım eğitim ve araştırma oldu. Tıp fakültesi öğrencilerine, benim gibi Fizyoloji eğitimi almak isteyen yüksek

lisans, tıpta uzmanlık ve doktora öğrencilerine Fizyoloji dersleri vermekteyim ve laboratuvarında araştırmalar yürütmekteyim. Hep gençlerle birlikte olmak, yeni fikirlerle yeni araştırmalara yönelmek, bu araştırmaları tamamlayıp kongrelerde sunmak, makale olarak yayınlamak ve bunları yaparken tıpta gelişmeleri yakından takip etmek mesleğimin en güzel yönleri. Her ne kadar artık hasta görmesem de, yakınlarımın ilk başvurdukları hekim hâlâ benim. Şikâyetlerinin önemli olup olmadığı konusunda onları bilgilendirip önerilerde bulunuyor, gerekirse doğru sağlık hizmeti almaları için meslektaşlarıma yönlendiriyorum.

Ben 36 yıllık hekimlik mesleğimde, aktif olarak 2 yıl bizzat hasta gördüm. Daha sonra fizyoloji alanında uzmanlaştığım için, temel uğraşım eğitim ve araştırma oldu. Tıp fakültesi öğrencilerine, benim gibi fizyoloji eğitimi almak isteyen yüksek lisans, tıpta uzmanlık ve doktora öğrencilerine fizyoloji dersleri vermekteyim ve laboratuvarında araştırmalar yürütmekteyim.

Ama, hayalimi sorarsanız, hayalimde aktif hekimlik ve cerrah olmak, beyin cerrahı olmak vardı. Bu hayalleri ben kendimi tam tanımadan kurmuştum.

Oysa, ben karşımdaki insanların psikolojisinden fazlaca etkilenen, bunu kendime yük edinen ve acil bir durumda pek de soğukkanlı olamayan bir yapıya sahibim. Mecburi hizmet bana kendimi tanıma fırsatı yarattı. Bu sayede, becerilerime ve kişisel özelliklerime uygun bir şekilde, zevkle mesleğimi yürütüyorum.

Başarıya ulaşmanızda ACI'nın rolü nedir? Mezunlarımıza bir mesajınız var mı?

Öncelikle, mesleğim için gerekli olan takım çalışması becerisinin ACI'da geliştiğine inanıyorum. İkincisi, literatür takip etmek, makale ve kitap yazmak için dil kullanımının iyi olması gerekir. Okulda Türkçe'yi doğru kullanmayı öğrendik. Aynı şekilde, yayın yapabilmek için yabancı dil önemli; okul bize iyi derecede İngilizce öğretti.

Haksızlıklara karşı durabilmeyi ve topluluk içinde özgüvenle söz alabilmeyi de öğretti. Açılıştan ve *Commencement*'ta konuşma yapmış olmam benim için önemli olmuştur ve beni hep cesaretlendirmiştir örneğin. Meslek seçerken kendinizi tanımalı ve sizi mutlu edecek seçimler yapmalısınız, çünkü mesleğiniz sizin yaşam biçiminizi, çevrenizi ve seçimlerinizi belirler. Tüm mezunlara mutlu olacakları seçimler diliyorum.

Prof. Dr. Nilüfer Ertekin Taner ('89)

Mayo Clinic Florida Yılın Bilim İnsanı 2018 ödülünü aldı.

“Ben, her gün düşünmemi sağlayan, içinde öğrenmeyi, değişmeyi, yaratıcılık kullanmayı barındıran bir meslek ve yaşam tarzı seçebildiğim için şanslı olduğumu düşünüyorum.”

Prof. Dr. Nilüfer Ertekin Taner

Çok önemli bir de ödül aldınız. Aldığınız bu ödülün söz eder misiniz?

2018 yılında Mayo Clinic Florida Yılın Bilim İnsanı ödülünü aldım. Bu ödül yaptıkları bilimsel araştırmalar ve buluşlarla alanlarında önemli derecede ilerlemeye yol açan, güçlü etkide çalışmalar yapmış bilim insanlarına verilen bir onur. Yılda bir kişiye verilen bu ödül bana Alzheimer ve benzeri hastalıklara yaptığım uluslararası düzeydeki katkılar nedeniyle verildi.

Bize mesleğinizle ilgili eğitim sürecinizden kısaca söz eder misiniz?

Ömrüm boyunca destek bulacağım anılar biriktirdiğim ACI'daki eğitimimin ardından, Ankara'da Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdim. Tıp Fakültesi'ndeki eğitim sürecinde insan sağlığı ile ilgili sorunları çözmeye yönelik bilimsel araştırmalar yapabileceğim bir alana yönelmeye karar verdim. Nörolog olan anne ve babamın mesleklerine duydukları coşkunun bu düşüncelerimi şekillendirmeye büyük katkıda bulunduğunu bu noktada eklemem lazım. Benim için hâlâ en büyük bilinmeyen olan beynin işleyişi ve hastalıklarını araştırmak üzerine eğitim almak ve doktora yapmak üzere ABD'ye geldim. Eğitimimin bir sonraki aşaması için, kabul edildiğim doktora programları arasından, insan sağlığına yönelik bilimsel araştırmaların en büyük merkezlerinden birisi olması nedeniyle Mayo Clinic'i seçtim. Mayo Clinic Moleküler Nörobilim (Mayo Clinic Molecular Neuroscience) Bölümü'nden 2001'de doktora aldım. Doktora süreci, Alzheimer hastalığının genetiğiyle ilgili çalışmalarımın başlangıcı oldu. Bu araştırmaları Mayo Clinic'in Jackson-

ville, Florida'daki Nörobilim Bölümü'nde yürüttüm. Alzheimer hastalığında kandaki protein düzeylerini dünyada ilk kez kullanan genetik çalışmaları, doktora tezim sırasında gerçekleştirdim. İki yıllık doktora sonrası eğitim sırasında bu çalışmaları daha da ilerletme olanağı oldu.

Bu dönemde ABD'nin en büyük sağlık araştırma kurumu olan Ulusal Sağlık Enstitüsü'nden (National Institutes of Health, NIH) eğitim bursu aldım. Bilimsel eğitimimin ardından Minnesota'daki Mayo Clinic Rochester Nöroloji Bölümü'nde uzmanlık eğitimi aldım. Uzman olduktan sonra kendi laboratuvarımı kurmak üzere Mayo Clinic Florida'ya geri döndüm. 2008 yılında burada 'Araştırmacı- Doktor' olarak çalışmaya başladım ve halen Nöroloji ve Nörobilim Profesörü olarak bu merkezde çalışmalarına devam ediyorum.

Alzheimer hastaları ile ilgili ne gibi araştırmalar ve çalışmalar yapıyorsunuz?

Laboratuvarımın kuruluşundan bu yana ekibimle birlikte Alzheimer ve benzeri hastalıkların genetiğini araştırarak yeni tedavi ve tanı yöntemleri bulmak amacına yönelik çalışıyoruz. Aynı zamanda, hekim kimliğimle de demans hastalarını izliyoruz.

Laboratuvar çalışmalarımızda insan genetiğinin pek çok unsurunu (gen haritasındaki varyasyonlar, kan ve beyindeki gen ve protein düzeyleri gibi), hastalarımızın ve hastalığa dirençli kişilerin klinik özellikleriyle beraber analiz ediyoruz. Bu analizlerde insan genomundan edindiğimiz 'Büyük Data' bilgilerini klinik sonuçlarla birleştirip, çeşitli hesaplama programlarını da uygulayarak Alzheimer hastalığına yol açabilecek molekülleri ve bu hastalıkta bozukluk gösteren biyolojik yolları bulmak için çalışıyoruz. Bulduğumuz sonuçları daha sonra hücre ve hayvansal deney çalışmalarıyla daha ileri düzeyde kanıtlayıp, sonuçları Alzheimer ve benzeri hastalıklar için yeni ilaç ve/veya tanı yöntemleri bulmak üzere kullanmayı amaçlıyoruz.

Bu başarıya ulaşmanızdaki en önemli unsur nedir?

Öncelikle her zaman için bana destek olan bir aileye ve ülkemde alabileceğim

en iyi eğitime ulaşma şansına sahip olmam diyebiliriz. Bu unsurların özellikle yaşama ilk kez atılırken (ve tabii sonrasında da) büyük rolü var. Bununla birlikte kişinin kendini tanıyıp, yetenekleri ve yaşam amaçları doğrultusunda bir meslek seçmesi çok önemli.

Özellikle bilimsel araştırma gibi özveri, yoğun çalışma ve kendini tümüyle adamayı gerektiren bir dal, aslında meslek değil de bir yaşam tarzı oluyor. Bunu ömür boyu, tüm zorluklarına rağmen yılmadan yapmak, temelde bu işi çok sevmeyi gerektiriyor. Ben, her gün düşünmemi sağlayan, içinde öğrenmeyi, değişmeyi, yaratıcılık kullanmayı barındıran bir meslek ve yaşam tarzı seçebildiğim için şanslı olduğumu düşünüyorum. Bu saydıklarım kişinin başarısındaki içsel faktörlerden bazıları... Dışsal faktörler arasında da kişinin çalışma alanı ve ortamı, beraber çalıştığı ekip ve ulaşabildiği kaynakların çok büyük önemi var.

Laboratuvarımda yaptığımız tarz bilimsel çalışmalar, ne yazık ki ancak dünyadaki belirli merkezlerde yürütülebiliyor. Bunun bir nedeni, özellikle insan genomu ve hastalıklarıyla ilgili, büyük çapta çalışmaların masraflı olması ve ciddi bir alt yapı gerektirmesi.

Bunun dışında, kendini sizin gibi bilimsel amaca adanmış bir ekip, sağlık alanında araştırmalarınıza katılmaya gönüllü ve bunu destekleyen hastalar ve yakınları, bilimsel işbirliği yapabileceğiniz başka bilim insanları ve klinisyenlerin olması da çok önemli.

Bundan sonra en büyük hayaliniz ve gerçekleştirmek istediğiniz projeleriniz nelerdir?

Bilimsel yolculuğum sırasında ekibimle beraber pek çok büyük çalışmayı yönetme şansına sahip oldum. Bunların arasında Alzheimer hastalığı için ilaç hedefleri ve tanıyı hızlandıran testler bulmayı amaçlayan, pek çok bilimsel kurumun katıldığı ve hâlen yönetmekte olduğum projeler var. Laboratuvarımın temel amacı, milyonları etkileyen, ancak çok geç fark edilebilen ve şu anda çaresi olmayan Alzheimer ve benzeri hastalıkların temelini anlayıp, onlara ilaç ve erken tanı bulabilmek.

Laboratuvarımın kuruluşundan bu yana ekibimle birlikte Alzheimer ve benzeri hastalıkların genetiğini araştırarak yeni tedavi ve tanı yöntemleri bulmak amacına yönelik çalışıyoruz. Aynı zamanda, hekim kimliğimle de demans hastalarını izliyorum.

Bunun yanı sıra, bu tür çalışmaları sadece Avrupa kökenli hastalarda değil, aynı zamanda daha farklı ve fazla çalışılmayan topluluklara da yaymak istiyoruz. Çünkü bilimsel çalışmalar sadece belli bir grubun değil tüm dünyanın hastalıklarını anlamaya yönelik olmalı diye düşünüyoruz. Bunun yanı sıra gerek laboratuvarımda, gerekse klinikte, eğitim vermekten, bilim ve tıbbın bir sonraki kuşağını yetiştirmekten büyük mutluluk duyuyorum. Tüm bu çalışmalara verimli bir şekilde devam edebilmek en büyük amacım...

Yolun başında olan meslektaşlarınıza ne yapmalarını önerirsiniz?

Gerek tıp doktorluğu, gerekse bilim insanlığı, büyük özveri, çalışma, öğrenme, kendini geliştirme gerektiren meslekler. Çok tatmin edici yanları olduğu gibi, çok da zorlu yönleri var. Kişinin bu alanlara girmeden önce yaşamdan beklentilerini, amaçlarını, yeteneklerini ve yatkınlıklarını belirlemesi gerekiyor.

Çalıştıkları ortam ve yer neresi olursa olsun, kendilerini geliştirme ve ortamlarını daha iyi hale getirme çabasından ayrılmamalıdır. Ne yazık ki bilimsel araştırma, ülkemizde sistemli olarak yapılabilmekten hâlâ çok uzak. Tıp doktorluğunu ülkemizin çoğu yerinde tam ve doğru şekilde yapabilmek giderek zorlaştı ve daha da üzücüsü, hekimler için neredeyse tehlikeli bir hal aldı.

Bu zorlu ortamda çiçeği burnunda bilim insanı adaylarımız ve hekimlerimiz birbirlerine tutunmalarını, destek vermelerini, kendilerini ve çevrelerini eğitmekten ve daha iyiyi, daha güzeli aramaktan vazgeçmemelerini tüm kalbimle dilerim. En sevdiğim şairlerden Nazım Hikmet'in dediği gibi "En güzel günlerimiz: henüz yaşamadıklarımız".

Ankara'da Bir Sosyolog

Gül Çorbacıoğlu ('99)

“Sosyoloji, felsefe okuyup da ne yapacaksın?”

Gül sınıf arkadaşım Candan Egeman'ın kızı. Lise 1'de okurken öğrencim oldu. Edebiyatı sever. Sanatı sever. Ankaralı olmuş bir İzmirli o. 18 yıl boyunca Ankara'nın eski semtlerinde oturmuş; Küçükesat, Kavaklıdere, Aşağı Ayrancı ve çoğunlukla da Büklüm Sokak'ta. Tercihleri, yaptıkları ve sorgulamaları ile değerli bir bilim insanı Gül. Bizim toplumda Beşeri Bilimler hep hor görülür Fen Bilimleri yanında. Önyargı tabii. Ben çok önemli buluyorum. Biz ACI'da Sosyoloji okuduk 1966'da Selahattin Göktepe ile. Durkheim derdi, papyon takardı, lakabı 'Kelebek Selo' idi. Ne kadar önemli bir ders olduğunu sonraları daha iyi anladım. İnsanın yaşadığı toplumu anlaması, sorgulaması çok önemli.

Sosyoloji ve Gül nasıl bir araya geldi?

Lise 1'deyken yazdığım bazı şeylerin ve konuşmalarımızın üstüne söylemişsiniz, Sosyoloji diye bir bilimin var olduğunu. Lise 1'deki İngilizce antoloji ödevimi 'Civil Disobedience' üzerine yapıp kapağa Bedri Baykam'ın Deniz Gezmiş tablosunu, iç kapağa da Che Guevara'nın resmini koymuştum. Sayenizde çok güzel günlerdi...

15 yaşında 'sivil itaatsizlik' ödevi yaptığina göre, sonrasında neler yaptın?

1999'da mezun olduktan sonra AFS programı ile bir sene Seattle'a gittim. Dönüşte hâlâ sürmekte olan Ankara maceram başladı. Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde lisans okudum. Sosyoloji okumak istediğim için "Benim Uluslararası İlişkiler'de ne işim var?" diye homurdanarak başladıysam da Bilkent'in

müthiş kütüphanesi ve olağanüstü hocalarımız bölümü çok sevmemi sağladı.

İkinci sınıftayken Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı'nda yaratıcı yazarlık seminerine katıldım. Lise'den beri yazdığım şeylerden herhalde bir ansiklopedi olur ama henüz bunlarla bir şey yapacak ne vaktim oldu ne de tam bir cesaretim. Mezun olunca hocalarımın telkinlerini dinlemeyerek, "güzel hoş da, benim sormak istediğim sorular bunlar değil," deyip Uluslararası İlişkiler'e el salladım ve ODTÜ Sosyoloji'de yüksek lisansa başladım.

Ne tür sorular sormak istiyordun? Ne seni ODTÜ Sosyoloji'ye getirdi?

Eğer bir motivasyonum olduysa, bu, topluma katkıda bulunmak, ama esas olarak

bunu insanlara kendi fikirlerini sorgulatarak yapabilmektir. Başkalarının dünyaya bakışını değiştirmeye çalışarak. Dolayısıyla sormak istediğim sorular insanların toplumu ve dünyayı nasıl algıladıkları hakkındaydı. Bu algıların -zaman içinde- kemikleşmiş kurgular olduğunu, değiştirilebileceğini göstermek ve bu kurguların nasıl ortaya çıktığının anlaşılmasını sağlamak istedim.

Kafamdaki sorular toplumsal sınıf ve toplumsal cinsiyete dair sorular etrafında dönüyordu lise yıllarında, sonra da pek değişmedi.

Üniversitede cevaplar daha net ortaya çıkmaya başladı. Kadınlığa ve erkeklığe dair fikirlerin 'toplumsal olarak inşa edilmiş' şeyler olduklarını görmek açıkçası, ne acıdır ki, biraz olsun rahatlatı.

Gül Çorbacıoğlu

Peki ODTÜ Sosyoloji?

Bölümde, bizimle birlikte Avrupa'dan 8 üniversitenin katıldığı 3 yıl süren bir Avrupa Birliği Projesi'nde araştırma görevlisi olarak çalıştım. Tezim ODTÜ'de en iyi master tezi ödülü aldı. Master bitti, yine ODTÜ Sosyoloji'de doktora başladım. O arada kısa bir dönem Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) ve TBMM Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu'nun birlikte yaptığı bir projede uzman olarak çalıştım.

Doktora konun üzerine konuşsak?

Tezimi ne üstüne yazsam diye düşünürken ilham hiç ummadığım bir yerden geldi. Rahmetli dedem ve babam doktor. Dolayısıyla Türkiye'de bu mesleğin iki nesline yakından şahit oldum diyebilirim.

Doktorluk, Sosyoloji'deki tabiriyle 'profession', yaptığı işin doğası ve tarihsel olarak kendilerine açtıkları alanlar nedeniyle toplumsal statüsü, mesleki özerkliği ve mesleki otoritesi çok yüksek, hatta belki de en yüksek meslek. 2003'te başlayan Sağlıkta Dönüşüm Programı sürecinde doktorların gündelik iş yaşamlarını ve toplumdaki statülerini değiştiren pek çok gelişme oldu.

Kafamda binbir konu dönüp dururken İzmir'e geldiğim günlerden birinde babamla uzun bir yürüyüş yaptık. O yürüyüş sırasında babam, sağlık sistemindeki değişiklikler nedeniyle yaşadıkları sıkıntılardan bahsetti. O konuşma beni çok etkiledi. Zaten bir mesleği ya da bir grubu emeğin dönüşümü çerçevesinde ele almak istiyordum.

Doktorluk, Sosyoloji'deki tabiriyle 'profession', yaptığı işin doğası ve tarihsel olarak kendilerine açtıkları alanlar nedeniyle toplumsal statüsü, mesleki özerkliği ve mesleki otoritesi çok yüksek, hatta belki de en yüksek meslek. 2003'te başlayan Sağlıkta Dönüşüm Programı sürecinde doktorların gündelik iş yaşamlarını ve toplumdaki statülerini değiştiren pek çok gelişme oldu. Ben de bu 'profesyonel mesleğin' bu süreçte devlette, halkla/hastalarla, sağlık hizmetleri piyasası ve kendi meslek örgütleriyle ilişkilerinin nasıl değiştiğini ve bu değişikliklerin mesleki özerkliklerini ve otoritelerini nasıl değiştirdiğini anlamaya çalışıyorum.

Doktora sırasında bir yıl İngiltere'ye York Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'ne misafir araştırmacı olarak gittim. Dönüşte bir yandan tezle uğraşırken bir yandan da üç yıl boyunca Bilkent Üniversitesi'nde yarı zamanlı öğretim görevlisi olarak çalıştım. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'ne bağlı olarak Sosyoloji'ye Giriş dersi verdim. Her dönem 130 öğrenci, saatlerce ders hazırlama ve kağıt okumayla geçen yorucu bir üç yıl oldu, ama öğrencilerle çok eğlendik. Onları çok sevdim, sanırım onlar da beni sevdi.

Şimdi de TBMM'desin?

Meclis'ten teklif geldi ve kabul ettim. Yani üniversite duvarlarının dışına çıktım, TBMM kapısından içeri girdim. Tezimin en son aylarında yeni ve bu kadar yoğun bir iş beni biraz zorladı, ama yine de verdiğim karardan memnunum. Genelde teorik olarak yaklaştığım bilgiye şimdi biraz pratik olarak yaklaşmam gerekiyor. CHP'nin içinde parti politikalarına yön veren, araştırmalar yapan, raporlar hazırlayan bir birim olan Bilim Platformu'nda çalışıyorum ve konum olduğu için özellikle sağlık ve sosyal politikayla ilgili meselelerle ilgileniyorum. Mecliste çalışmak beklemediğim kadar eğlenceli. Yine araştırma yapıyorum, ama bu sefer öğrenciler yok.

Genelde İstanbul'u tercih ederler üniversite okumak için. Sen Ankara'yı nasıl seçtin?

Üniversitede İzmir'de kalmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. Ankara'yı sadece ortaokulda ailece yaptığımız bir Kapadokya gezisi dönüşünde günübirlik durduğumuzda görmüştüm. Ağaçlı, geniş caddeleri beni kendine hayran bırakmıştı. Bir de soğuk, karlı bir yerde yaşamak gizemli gelirdi bana. Uzakta, ciddi insanların yaşadığı bir yer imgesi vardı kafamda. Büyüdükçe buna, içinde kültür ve sanatı barındıran sakin bir yer imgesi eklendi.

Lise 2'de İstanbul'a üniversite gezisine gittik. Tam bir kaos, curcuna, baş ağrısı, trafik, kalabalık, koşturmaca... Hiç benlik değil. Ben düzen, nizam, sükunet insanıyım. Lise 3'te de Ankara'ya üniversite gezisi düzenlendi. Bilkent'i, ODTÜ'yü gördüm. Yine o geniş, ağaçlı caddeler, sokaktaki 'ciddi' insanlardan gelen 'entellik' kokusu... Kararımı vermiştim. Geleli 18 sene oldu.

Ankara'da yaşamak desem?

Ankara'yla ilgi en güzel şeylerden biri, eski semtlerdeki apartmanlar. Hâlâ 30-40'lerden kalma apartmanların bazıları duruyor. 'Ankara Apartmanları' diye bir şey var gerçekten. İnsan hâlâ burada sokakta yürürken başka bir zamanda gibi hissedebiliyor kendini, köşeden acayip sürprizler çıkabiliyor. Kentsel dönüşüm diye bunları yavaş yavaş yıkıyorlar artık. Alsancak'ta eskiden arada kalmış art deco apartmanlar vardı, onları yıkıyorlar diye üzüldüm. Sıra Ankara'da.

Eskiden burada her türlü festivale, konse-re, tiyatroya giderdik. Gezici Festival zamanları Ankapol Sineması'nın yanındaki *café*'yi mesken tutup üst üste 2-3 filme girdiğimiz zamanları hatırlarım. Hiçbir şeyi kaçırmazdık. Artık şehir içinde çok bir faaliyet kalmadı.

Saklıkent'te çok konsere gitmişliğimiz var, o da kapandı. Tunalı'daki Kavaklıdere Sineması da kapandı. Evimiz çok yakın olduğu için herhalde ev ve okuldan sonra

Gül Çorbacıoğlu

Ankara'yla ilgi en güzel şeylerden biri, eski semtlerdeki apartmanlar. Hâlâ 30-40'lerden kalma apartmanların bazıları duruyor. 'Ankara Apartmanları' diye bir şey var gerçekten. İnsan hâlâ burada sokakta yürürken başka bir zamanda gibi hissedebiliyor kendini, köşeden acayip sürprizler çıkabiliyor.

en çok orada zaman geçirirdik. Kızılmak Sineması var Kızılay'da, orada en acayip Avrupa filmlerine giderdik. Artık tiyatroya da çok gidemiyoruz ama caz konserlerini hâlâ kaçırmıyoruz.

Biraz Çehovvari hüznün geldi galiba?

Evet. Dost Kitabevi'ni biliyor musunuz Kızılay'da? Orada iki tane vardı, büyük Dost ve küçük Dost. Eskiden Gima'nın önünde buluşulmuş, ama bizim dönemlerimizde buluşma noktamız daha çok Dost'ların önüydü. Küçüğü kapandı maalesef. Esas üzen, Tunalı'daki Dost'un da kapanmış

olması. Kuşulu Park'ın yanındaydı. Ankara'daki ilk haftamda gitmiştim. Çalışanları bunca yıldır hiç değişmemişti. Kapanacağı gün gittim, gözlerim doldu. Yeri hâlâ boş. Bu Ankara'yla ilgili değil ama !f Bağımsız Film Festival'ini bitirmelerine de çok üzüldüm.

Biten festivaller, yıkılan sinemalar, evler, kapanan kitapçılar, değişen hayatlar... Hüznü verici ama yine de benim 60'lı yıllarda hayran olduğum efsane AST elli beşinci yılını kutluyor. Erkan Yücel'i, Rana Cabbar'ı, Sermet Çağan'ı, Asaf Çiğiltepe'yi, Meral Niron'u ve daha nice güzel sanatçıyı tanıdığımız AST. Bahar Vardarlı *Maydanaz Bir Aşkın Sonu*'nda kitabında 60'lı yılların Ankarasını anlatır biraz da.

Klasik müzik konserleri, şık giyinilip gidilen konserler 'kültüre saygının' göstergesiymiş. Goralı sandviçleri, Piknik'te buluşmalar, Gül'ün dediği gibi 'tiyatro biletlerinin çıktığı gün tükendiği şehir' Ankara... Başkentimiz Ankara sana teşekkürler... Gül Çorbacıoğlu sana da teşekkürler... Böylesine sorgulayan, düşünen, araştıran bilim insanlığın için ve Ankara maceranız bizimle paylaştığınız için.

KANADA'DA

KANADA'DAKİ EĞİTİM SÜRECİNİZİ
KOLAYLAŞTIRMAYA HAZIRIZ !

EĞİTİMİNE KANADA'DA DEVAM
ETMEK İSTEYEN HER YAŞAN
ÖĞRENCİYE DANIŞMANLIK

İLK / ORTAOKUL / LİSE
YAZ OKULU / DİL OKULU
KOLEJ / SERTİFİKA / LİSANSÜSTÜ
ÜNİVERSİTE / YÜKSEK LİSANS
OKUMAYI PLANLAYANLARA
MENTORLUK

EĞİTİM

İstanbul ve Toronto'da ofisleri
bulunan butik bir türk
danışmanlık şirketi olarak
Kanada'daki yaşam tecrübemizi
sizlerle paylaşmaya hazırız.

KISA BİR SOHBET VE BİLGİ AKTARIMI İÇİN
BİZE ULAŞABİLİRSİNİZ

+1 416-833-8236
0542-433-5080

www.consult-cc.com
ccconsulttr@gmail.com

Teşekkürler okulum!

İyi ki BİZ KOLEJLİYİZ!

Yüz kırk yıl! 140 yıllık bir geçmişimiz olduğunu düşünmek bile inanılmaz geliyor insana; şimdi bizler 140 yıllık birikime sahip bir okulun mezunuyuz ve de okulumuz hâlâ bir ulu çınar kadar sağlam!

Çağdaşlığını hiç yitirmeden, her daim zamanın gereklerine göre eğitim sistemini uyarlamak, güncel kalabilmek, kalitede iddialı olmak, standardı hep yüksek tutmak; her ne kadar zor olsa da okulum bunları başardı, başarıyor, başaracak. 1878 yılında Basmane semtinde bir azınlık anaokulu olarak açılıp, 1913 yılında Göztepe’de satın alınan bâkir bir arazi üzerinde eğitim öğretime devam eden okulumuzun ilk günlerinde yaşanan imkânsızlıkları kurucumuz Miss Greene’in Amerika’ya döndükten sonra gönderdiği mektubundan, gelin hep birlikte okuyalım.

“Bugünkü Taner ve Parsons binaları arası, üst teras, bembeyaz papatyalarla örtülüydü. Sadece ofis ve karşısında bütün okulun eğitim gördüğü bir tek sınıf vardı. Okulumuz, kütüphanenin olduğu kısım, bahçıvan evi, eşek damı, keçi damı ve tavuk küme-

sinden oluşuyordu. Bir yıl boyunca öğrenciler çam ağaçları altına yerleştirilen sralarda ders gördüler. O arada ders görecekları sınıf yapıldı da içine yerleştiler.

Bir süre sonra eşek ve keçi damı sınıfa dönüştürüldü ve Lise 2’ler orada derse başladı, buranın adı “Stable” kaldı. 1930 yılına gelindiğinde, mezun olacak sınıf, ofis binasının üst katında eğitim görmektedir...

Şimdi değiştik, geliştik ama unutmayalım ki bizi bu günlere getiren içimizdeki, ‘öncü olmanın yaratıcı ruhu’du; sizlerin de okulumuzu büyütecek sevginiz ve ilginiz her daim okulun üstünde olsun.”

Miss Greene’in bu mektubunu, bizim nesilden kaç kişi okumuştur bilmiyorum. Miss Greene bir misyonerdi, belli dini görüşleri, hedefleri vardı ve onları gerçekleştirmek üzere dünyanın bu yöresine yönelmişti. O devrin düşüncesine göre, bu misyoner ve maceraperest insanlar, bizlere inançlarıyla birlikte aydınlanmayı getiriyorlardı. Türkiye’ye gelişleri Osmanlı’nın Meşrutiyet ve Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş yıllarına denk geldi. Bu inançlı insanlar, dini görüşlerini aşılarda başarılı olamadılar ama aydınlanma, özgürlükler ve demokrasi alanında bizlere katkıları yadsınamaz. Miss Greene’in bahsettiği ‘öncü olmanın yaratıcı ruhu’ özgür bireyler olarak yetişmemizi sağladı.

Bizler özgürlük denizine atılmış balıklar gibi eğitildik. Özgürlüğümüz verildiği anda sorumluluğu da üstlendiğimizin bilincini edindik. Seçimlerimizde özgürdük ama her seçimin bir vazgeçiş olduğunu da küçük yaşta, deneyimlerimizle öğrendik. Özgür irademizi kullanmanın huzuru ile zorlukları arasında bir başına bırakıldık. Özgürlük öyle kolay sahip olunacak olanak değildi, katlanılacak sonuçları vardı. İşte böylece aklımızı kullanmayı öğrendik! Neyin doğru, iyi ve güzel olduğuna karar vermemiz, eğitim sürecinde edindiğimiz erdemler, ilkeler öncülüğünde gerçekleşti. Her birimiz seçimlerimiz doğrultusunda kendimizi geliştirdik. Geliştirdik diyorum çünkü aldığımız eğitim özgür kişiliğimizin gelişmesini amaç edinmişti.

Özgürlük, aklını kullanma, öncülük ruhu gibi değerlerimiz bizde topluma karşı duyarlı bir yapının gelişmesine neden oldu. «Edindiğin değerleri yalnız kendine saklama, toplumla paylaş» veya «öğrenmek üzere girdiğin bu okuldaki, topluma hizmet etmek üzere ayrıl» gibi özlü sözler okul tarihimize yazıldığı gibi, beyinlerimize nakşedildi. Hiçbir mezunumuzun topluma karşı duyarsız ve ilgisiz olamayacağı bir gerçek.

İnsanın eğitim yoluyla kendini geliştirebileceğinin kanıtıdır okulumuz. Bu çatı altında bizler sadece Tarih, Coğrafya, Matematik, Fizik öğrenmedik; insan olmayı öğrendik! Hem de evrensel değerleri olan insana dönüştük. Bize verilen bilgiler eşliğinde, edindiğimiz yabancı dil veya diller evrenimizi genişletti.

Okudukça başka dünyalara ulaştık, oraların bilgisini paylaştık, değişime ayak

uydurmaya başladık. Dünya çapında kendimizi ve ülkemizi başarıyla temsil eder düzeye geldi çoğumuz.

Yeni bir kişilik ve değerler edindiğimiz bir gerçek ama özümüzden asla ödün vermedik... Bunu başaran da okulumuzun sahip olduğu prensipler olmuştur. Milli ve dini bayramlarımıza, örf ve adetlerimize gösterilen saygıda bir kez bile kusur edilmediğine tanığız. Okul hayatımız boyunca milli törenler, kutlamalar, anma toplantıları görkemli sahneleriyle, hafızalarımızda silinmeyen anılar bırakmıştır. Daima öz değerlerimize saygı gösterilmiştir yabancı öğretmenler ve yöneticiler tarafından.

Okulumuzun bizi kopmayan bağlarla kendine bağladığı gerçeğini yaşımız ilerledikçe daha iyi değerlendiriyoruz. Mezuniyetimizin üzerinden kaç yıl geçse de, tekrar okulumuzda olmak, okul geleneklerini paylaşmak, okula katkıda bulunmak, genç veya yaşlı olalım bizler için her zaman çocuksu bir heyecan. Bu bağın en büyük yaratıcısı elbette 140 yıllık ulu çınarımız, okulumuz ama diğer yandan Yetişenler Derneği ve Dernek adına gönüllü çalışan fedakâr mezunlarımızın, Blake House’in varlığının, reunionların, sınıf temsilcileri toplantılarının, Bazaar Day’lerin, Homecoming’lerin, Beacon Dergimizin bizi bağlayan zincirin halkaları olduğunu unutmamamız gerek...

140. Yılıımızın coşkusu ile okulumuza daha fazla sahip çıkacağımızdan, yapılan kutlamalarla biz mezunların birbirine olan sevgisinin daha güçleneceğinden, birlikteliğimizin böyle bir tarihi geçmişi olan okulun mezunu olmanın onuruyla güçleneceğinden eminim. Başka bir şey dememe gerek yok; BİZ KOLEJLİYİZ!

Anılardan Bir Kolaj

A Collage of Memories

Zaman çabuk geçiyor. En güzel hikâyeler geçmişin en uzak köşelerine sıkışıp kalmış, belleğin onları bulup çıkarmasını bekliyor. Galeano güzel söylemiş: “Tarih asla elveda demez, ileride görüşürüz der.” Unutmanın bedeli büyük oluyor çoğu zaman. Dün ile bugün arasındaki tek köprüdür hatırlamak. Zenginliktir hatırlamak. Çoğalmaktır hatırlamak. Mutluluktur hatırlamak. Gelin bugün burada sözü yine Galeano’nun deyişiyle Zamanın Ağızları’na bırakalım. Geçmişe köprüler kuralım. Rüzgârların silemediği izlerde dolaşalım. Hatırlayalım.

“İnsanın anayurdu çocukluğudur,” demiş Amado. Herhalde ben de anayurdumda, ‘Alma Mater’imde olduğum için böylesine güvende hissediyorum kendimi. Sevgiden bir kalenin içinde... Oysa birçoklarının dediği gibi, “Bizim salıncaklarımız yok artık ACI’da, bizim zamanımızdan çok farklı ACI.” Ama hepimizin çocukluğu hâlâ burada saklı. Hepimizin anayurdu burası. Salıncakların yerini medya merkezi, bilgisayar ve fen laboratuvarları aldı çoktan. Değişim mi bizi korkutan? Gelişime açık değişimden korkmamalısınız. ACI eskiden de olduğu gibi şimdi de birçok yeniliğe, gelişime önderlik ediyor.

Güler Erdur ('70)
Türk Müdür Başyardımcısı
The Beacon 2003,
Seni Neden Bu Kadar Çok Seviyorum ACI?

Öğrencilerimizi bilim dünyasındaki son yeniliklerin ışığında eğitirken, ezbercilikten uzak durup, gençlerimizi özgüvenli, sorgulayan, araştıran, sentezleyen bireyler olarak yetiştirmek geleneksel amaçlarımızdandır. Çağdaş eğitimde öğretilerden çok, öğrenciyi düşünmeye ve öğrenmeye yönlendirmek önemlidir. Amacımız öğrencilerimizin hedeflerini yüksek tutmalarını sağlamak ve ‘yalnız soru çözen değil, sorunu çözen gençler’ yetiştirmektir.

Anet Gmel ('70)
Türk Müdür Başyardımcısı
The Beacon 2008

ACI is a beautiful campus filled with an astonishingly intellectual and ambitious group of learners and amazingly talented students who become successful contributors to Turkish society and to this day remain friends with each other. ACI presents an environment which can only bring out the best in every student which lasts from the day they enter and extending throughout their lives. When I was a teacher in ACI, I was invited to drive the school minivan full of students and books to various villages for the Mobile Book Club. As a foreigner, it took a bit of time for me to realize that it was only our girls, ACI students, who realized and were able to do something about the intellectual needs of the poorer parts of this society.

Kingsley Sullivan
Science Teacher ('69-'74)

ACI was founded 125 years ago in a small and modest setting with an initial enrollment of a handful of student. Imagine this new school... The excitement, the sense of wonder combined probably with a slight fear of the unknown and the uncertainty about what to expect. The year was 1878. Try to visualize the surroundings, breathe in the smell and try to sense the feeling of the period.

İsmet Noonan ('54)
The Beacon 2007, Long Live ACI

Öğrencilik yıllarımdaki Helva Pikniklerinde eşek başroldeydi. Eşek kazanları, kepçeleri, çuvaları yüklenir başı çekerdi. Bizler de bütün okul ikiye bölünürdük. O zamanlar Hatay semtinin dağları bâkirdi ve bahar kutlamaları için bütün şehrin piknik alanlarıydı.

Bahar Vardarlı ('68)
The Beacon 2013, Helva Piknik

It was in the spring of 1945. All the girls were gathered on the campus celebrating the end of the Second World War. Some of the girls were dancing, some singing, some crying... It was a day of mixed feelings. Then an announcement was made from the office urging each one of us to enter our class and wait for a teacher to come and speak about the importance of the day. Our speaker was Ms. Danning, a young English teacher. She started by saying what a big tragedy this war had been, how many cities destroyed, so many young soldiers coming back home either physically wounded or psychologically ill because of the atrocities they had witnessed, so many young heroes who had given their lives in order to leave us a better world... A world of democracy, a world of freedom, a world of brotherhood... And finally she said: “Girls, peace is like a crystal ball. Try not to break it.” Her words touched us deeply and made us think about the fragility of peace and our responsibility in preserving it. It was an unforgettable lesson in humanity.

Fortune Asal ('47)
The Beacon 2015

Cuma günleri son ders saati: Yüzlerce kız, toplantı salonuna giriyoruz... Mrs. Blake piyanonun başında ayakta duruyor. Onu gördüğümüz an kendimize çeki düzen verme gereğini duyuyoruz. Korkudan değil saygıdan. Biraz sonra, o piyanoda, biz oturduğumuz yerde avaz avaz, güle oynaya okul şarkıları söyleyeceğiz. Şarkılardan sonra, belki henüz farkında değiliz ama derslere ilişkin olmayan, ama mutlak yaşama ilişkin bir şeyler anlatacak bize Ms. Blake. Dünyada, Türkiye’de, İzmir’de ya da okulda o hafta yaşanmış bir olay üzerine konuşacak. Ve biz o toplantı salonundan yaşama dair bir şeyler öğrenerek çıkmış olacağız... (Dünya, ülkem, kentim, okulum, hepsi bir bütündü. Birindeki mutsuzluk ya da bir haksızlık, hepsini etkileyecekti. Öyleyse yaşamdaki her haksızlığa karşı çıkmak gerekecekti... En çok bunu öğreniyordum...)

Zeynep Oral ('64)
The Beacon 2004, Okulumdan Fotoğraflar

ACI benim için öncelikle her gün artarak büyüyen sevgi; sürekli öğrenilen ve paylaşılan bilgi kaynağı demektir; Her gün kapısından ilk günkü heyecan, coşku ve merakla girmek, bugün birileri için yararlı bir şeyler yaptım mı sorusunu sorarak çıkmaktır; Yeniden dünyaya gelsem yine ACI, yine ACI Kütüphanesi diyebilirdim; 140. yılında, her anı unutulmaz olan 33 muhteşem yılı geride bırakarak ileriye yürümek demektir ACI'da olmak;

Fahriye Kılınç
Kütüphane Görevlisi

1988'de 21 yaşında geldiğim ACI'ya daha çok yıllar hizmet edeceğim aklımdan geçmezdi. Şimdi her yemekte, Helva Piknik, Home Coming, Reunion gibi faaliyetlerde Kolej'in beni de aydınlatıldığını görüyorum ve ACI'ya teşekkür ediyorum. Daima güzel günlerde, güzel yemeklerle görüşmek dileği ile 140. yılı kutlarım.

İdris Okulmuş
Mutfak Hizmetleri Görevlisi

ACI'yı her şeyi ile yeniden yaşamaya hazırım. Beden derslerinde ter ve ayakkabı kokan dolapların önünde geçirdiğimiz dakikaların bile tadını unutamam. Okulu her anı ile, sporu, folkloru, dersleri, öğrenci birliği ile dolu dolu yaşadım. Ve tabii kişiliğimde en kalıcı etkiyi yapan sosyal servis –düşkünler evi— etkinliğinden söz etmeden geçemeyeceğim.

Suna Uslu Gönülşen ('74)
The Beacon 2004

6 Nisan 1969 Pazar, Orta 1'deyiz. Ağaçlarda erikler ama bizim koparmamız Yasak. Kim tutar bizi! Main Ofis'in yanında bir erik ağacından erik topluyoruz. Ben ağaçtan düştüm, sağ kolumun üzerine ve bayılmışım, ayılırken erikleri saklayın, erikleri saklayın diyorum. Kalkmak istedim kolum kalkmıyor. Bileğim iki yerden birden kırılmış. Mecburen öğretmenlere haber veriyorlar. İki tahta arasına elimi bağlayıp beni hastaneye götürüyorlar. Nöbetçi ortopedist olmadığı için acilde bir sargı yapıp, yarın gelin diyorlar. Kolumun ağrısından ağlıyorum. Ve o gece, yataktan 10 kişiyiz, uykumun arasında koluma zarar vermeyeyim diye, 9 sevgili arkadaşım sabaha kadar sırayla başımda nöbet tutuyorlar.

Nadire Özçöllü ('74)
The Beacon 2007,
Bristol'de Bir Zamanlar Yatılılar Vardı

Mr. Ryoti ile birlikte matematik der-si bilinmeyenler ve sürprizlerle dolu çekici bir maceraya dönüşmüştü. İlk dersinde tahtaya bir limit problemi karaladı ve yanıt bekleyerek bize döndü. Şaşkın ve bihaber kendisini izleyen sınıfa bir süre gülümseyerek baktıktan sonra tebeşiri bıraktı, boş bir sıraya yerleşti, anlatmaya başladı. Her şey madde, her şey enerjidi, ruh maddeden sonra gelirdi. Matematik hem bilimin hem de düşlerine ulaşmak isteyenlerin diliydi ve Eski Yunan'dan beri felsefeyle etkileşirdi. Sonsuzluk da zaten matematiğin felsefi yönü değil miydi? Başlangıçta söylediklerine anlam vermekte güç-lük çektik. Sayılarla düşlerin ne ilgisi olabilirdi? Öğrendiklerimiz düşleri-mizin gerçekleşmesine nasıl aracılık edecekti?

Hülda Süloş ('74)
The Beacon 2013,
Bay Ra-Yo-Ti Düşler ve Zaman

Mr. Lutz arada bir 'brainstorming' egzersizleri yaptırırdı bize. Bu derslerde kalemin ucunu boş defter sayfasına koymamızı ve yirmi dakika boyunca bir an bile durmadan yazmamızı isterdi. Bilinçaltının olağanüstülüğüyle o derslerde tanıştım. Aklımda dönüp duran öyküleri kağıda dökmeye başladım. Hayal gücüm o egzersizlerle tavan yapmıştı. İlk kitabım Düşler Kabuslar ve Gelecek Masalları'nda yer alan iki öykünün temelleri o derslerde atıldı.

Doğu Yücel ('95)
The Beacon 2015

Hiçbir lise talebesinin müfredatında bulunmayan Uygarlık Tarihi adında bir dersimiz vardı bize tüm –izm'ler hakkında az çok bilgi veren. İşte bu derstir bence hayatı anlama yolunda attığımız ilk adımlardan biri.

Melis Çelebi ('00)
The Beacon 2004

ACI bana sayısız şey kattı. Tabiri caizse 'bir okula gittim ve hayatım değişti' belki, ama şunu söylemeden geçemeyeceğim: On parmak klavye kullanmayı iyi ki öğrenmişim! Paha biçilemez! Ve elbette ofis programlarının incelikleri... Tüm bilgisayar öğretmenlerime sevgiler...

Yılmaz Yıldız ('03)
The Beacon 2017

Türkiye'deki en güzel tiyatro İzmir'dedir. İzmir'de, Amerikan Koleji'nin bahçe-sindeki amfiteyatrodur. Basamaklarının arasından muhteşem zeytin ağaçları çıkar; bir de biri sahnenin sağında, biri solunda, iki yanda birbirine doğru uzanmış, artık kaç senelikse, eski zeytin ağaçlarının dalları sahneye müthiş bir çerçeve oluşturur...ve bu sahnede oynamak çok özel bir şeydir.

Ali Poyrazoğlu
Ödünç Yaşamlar

Sen çok yaşa koca çınar! Sen bizim yuvamız, ailemiz, emeğimiz ve ekmeğimiz, geçmişimiz ve geleceğimizizsin! Bizden önce de vardın, bizden sonra da var olacaksın...

Didem Erpulat ('87)
Türk Müdür Başyardımcısı
The Beacon 2004

Remembering Ms. Wang

Ms. Beulah (Buff) Wang was one of the legend physical education teachers of ACI. She taught in ACI from 1953 till 1968, in-and-out, coming to Turkey and going back to the States a couple of times. She coached volleyball, basketball, track, tennis and table-tennis teams so that ACI could compete against other schools at local and national levels. She had a Bachelor of Science degree from Minnesota State University at Mankato, a Master of Science degree from Iowa State University, a Master of Arts in Socio-Cultural Anthropology from SUNY Binghamton and an Ed.D. from the University of North Carolina at Greensboro. She was a true pioneer in the field of women's sports whose influence has been felt by generations of women athletes both in the U.S. and Middle East. She retired from SUNY Cortland in 1998. She died on January 18, 2019. Sharing their deep sorrow and grief, we are sending our most sincere condolences to her family and friends.

The below passages are quoted from a lecture Ms. Wang gave in Turkey in September 2013.

"The thing that I remember most significant in my entire experience was the dedication of the career people at the school. And the total dedication of those people to the school, to the student body and to the alumnae. That will stay with me forever and I treasure that. The Blakes, Miss Yarrow, Naomi Foster, Fernie Scovel, all of these people made great impression on me. As I went through this experience myself, I became a totally different person with a view of the world that I would never

"Our students were so dedicated to improving Turkey and I hope that spirit hasn't changed"

have had without this, the knowledge of history that I would never have had, the history of Turkey, the history of the total Western civilization virtually... The woman in Turkey at that time were participating according to international standard rules and they were way ahead of what American young women were during the 1950's and 1960's. I had experience in Turkey coaching volleyball and basketball, they were beyond what the women in America were playing.

School involvement was more than teaching people a subject matter. It was

a total commitment to the development of young students. The school was very important in their lives. We were totally involved in their lives. We had a boarding department. The faculty members took terms taking on responsibilities for the boarders. We had to supervise them after school, hold study halls for them in the evenings, and on the weekends we had to take turns being responsible doing something with them like taking them to the movies. The school had many clubs, social service clubs, sports clubs, hiking club. The faculty got involved in all these things. The school was more than an academic program. In addition to the academic program the social structure that surrounded the school was equally important. I gained so much from the experience in terms of my understanding of the world, my own professional development even.

I've been back to Turkey many many times and I kept contact with many friends. I think the experience in Turkey has just made my world so big compared with what it would have been if I had never gone there. The experience in Turkey led to several other opportunities for me as well, giving me a very wide view of the world and tremendous number of friends. It was great... I hope the spirit that existed, our students were so dedicated to improving Turkey and I hope that spirit hasn't changed."

That spirit will never change Ms. Wang. Thank you for believing in us. Thank you for teaching us. Thank you for committing yourself to us... and thank you for everything...

It is a lonesome old town when you're not around...

Bazı insanlar bir şeyler biriktirmeye meraklıdır. Pul, kibrit kutusu, antika biriktirirler. Benim böyle bir merakım olmadı, fakat varlıklarından her zaman mutlu olduğum, huzur duyduğum dostlarım, arkadaşlarım oldu. Onun için kendimi hem şanslı hem de zengin hissediyorum. Miss Wang'la dostluğumuz yarım asrı geçti. Ne araya giren yıllar ne de uzaklık bu dostluğu bozmadı.

Miss Wang'la ilk karşılaşmamız Orta 1'deyken oldu. Boyum uzun olduğu için beni atletizm takımı için çalıştırmak istedi fakat o uzun bacaklarım bir türlü koşmadı. Tabii netice hayal kırıklığı oldu. Ama ilerleyen yıllarda 19 Mayıs, 29 Ekim törenlerinde ve basketbol takımında bu hayal kırıklığını biraz olsun unutturabildim sanırım. O yıllarda törenlere katılmak bir ayrıcalıktı. Yabancı öğretmenlerimizin özveri ile 19 Mayıs hareketlerini öğrenip bize öğretmeleri, 29 Ekim törenlerine trafik yükü olmayan Hatay Caddesi'nde (bazen develerle birlikte), bıkmadan usanmadan çalışmamızı sağlamaları hep özünç kaynağı olmuştur.

Orta 2 yılı sonunda Miss Wang'u salya sümük Amerika'ya yolcu ettik. Tekrar geldiğinde Lise'de okuyan, kafasında kavak yelleri esen 'olgun' bireylerdik. Bir yıl sonra mezun olacağımız için kimimiz üniversite, kimimiz evlilik hayallerindeydik. Altı arkadaş iş hayatına atılmayı yeğlemiştik. En kolay iş de kampusta kalıp sekreterlik yapmaktı. O yıl Mrs. Blake ilk kez Orta ve Lise 'Dean Assistant' diye bir pozisyon yaratmıştı. Aliye Moral Orta kısımda Miss Yarrow'a, ben ise Lise Ofis'de Miss Wang'a asistanlık edecektik.

Şimdi sorumluluğu daha artmış bölüm sekreterlerini gördükçe kendimi şanslı hissediyorum. O yıllarda bir şeyler yapmak, kendimize iş yaratmak için epey çaba harcardık. Miss Wang'la olan güzel dostluğumuz o yıllara rastladı ve 2019'daki ölümüne kadar devam etti. Lise Ofis'de, bazen dünyanın halini sorgular, bazen çiçekten, böcekten, çilekten, bazen gittiğimiz gezilerden, bazen hafta sonu yapacağımız Çeşme programından, bazen hayat, ölüm ve mutluluktan bahsederdik derin derin. Bir defasında yaşlanmak istemediğimi söyleyince "You have to make a choice Ayşe, you either get old or die," demişti. Sonra ikimiz de yaşlanmaya karar verdik. Ve yaşlandık.

Geçirdiği beyin ameliyatından sonra sağlığı pek iyi değildi. Bir ayağı az hissetmesine rağmen baston kullanmayı son zamana kadar reddetti. Walking stick dediği baston benzeri bir sopayla dolaştı. O yıllarda Buffalo'da okuyan oğlumu sık sık görmeğe gittiğimde yakında oturan Miss Wang ve Lorraine Khouri'yi

Buff ve Lorraine, Suny'e veya yakın şehirlere giden ACI mezunlarına, çocuklarına veya başka okullardan giden Türk öğrencilere yardım eder, yol gösterir, evlerinde misafir ederlerdi.

ziyaret ederdik. Bu ziyaretlerin birinde bacaksız, küçük oğlum Miss Wang'a Buff diye seslenince ben de bir aşama kaydedip yıllar sonra ona öyle hitap etmeye başladım.

Buff ve Lorraine, Suny'e veya yakın şehirlere giden ACI mezunlarına, çocuklarına veya başka okullardan giden Türk öğrencilere yardım eder, yol gösterir, evlerinde misafir ederlerdi. Evlerinde misafir öğrenciler için ev eşyaları bulundurur, ihtiyacı olanlara dağıtırlardı. Oğlum Selim de masadan perdeye kadar onlardaki pek çok eşyadan faydalanmıştı. Selim'e gösterdikleri yakınlığı her zaman sevgi ile anarım.

Yaş almasına rağmen Türkiye'ye gelmek, okulu, eski öğrencilerini görmek ona ayrı bir mutluluk veriyordu. Gelmeden önce görmek istediği mezunların listesini gönderirdi. Biz de elimizden geldiği kadar onu eski dostları ile buluşturmaya gayret ederdik. Son gelişinde sanki bir daha gelemeyecekmiş gibi herkesi görmek istedi. Biz de Melek Aydınoğlu Özyol'un desteği ile Çeşme'de Veysi's de çaylı bir toplantı düzenledik. Çok yoruldu ama çok da mutlu oldu.

Yıllar yılları kovaladı... Çocuklarımız büyüdü. Şimdi onlar da kendi ailelerini büyütüyorlar. Hepimizin hayatında mutluluklar, başarılar, üzüntüler, acılar var. Aramızdan ayrılan sevdiklerimiz içimizi acıtıyor. Bu yıl bu acılara Miss Wang da katıldı. Sevgili Dostum, bu kadar yıllık dostluğun için, beni hiç kırmadığın için teşekkürler sana. Yolun ışıkla dolsun.

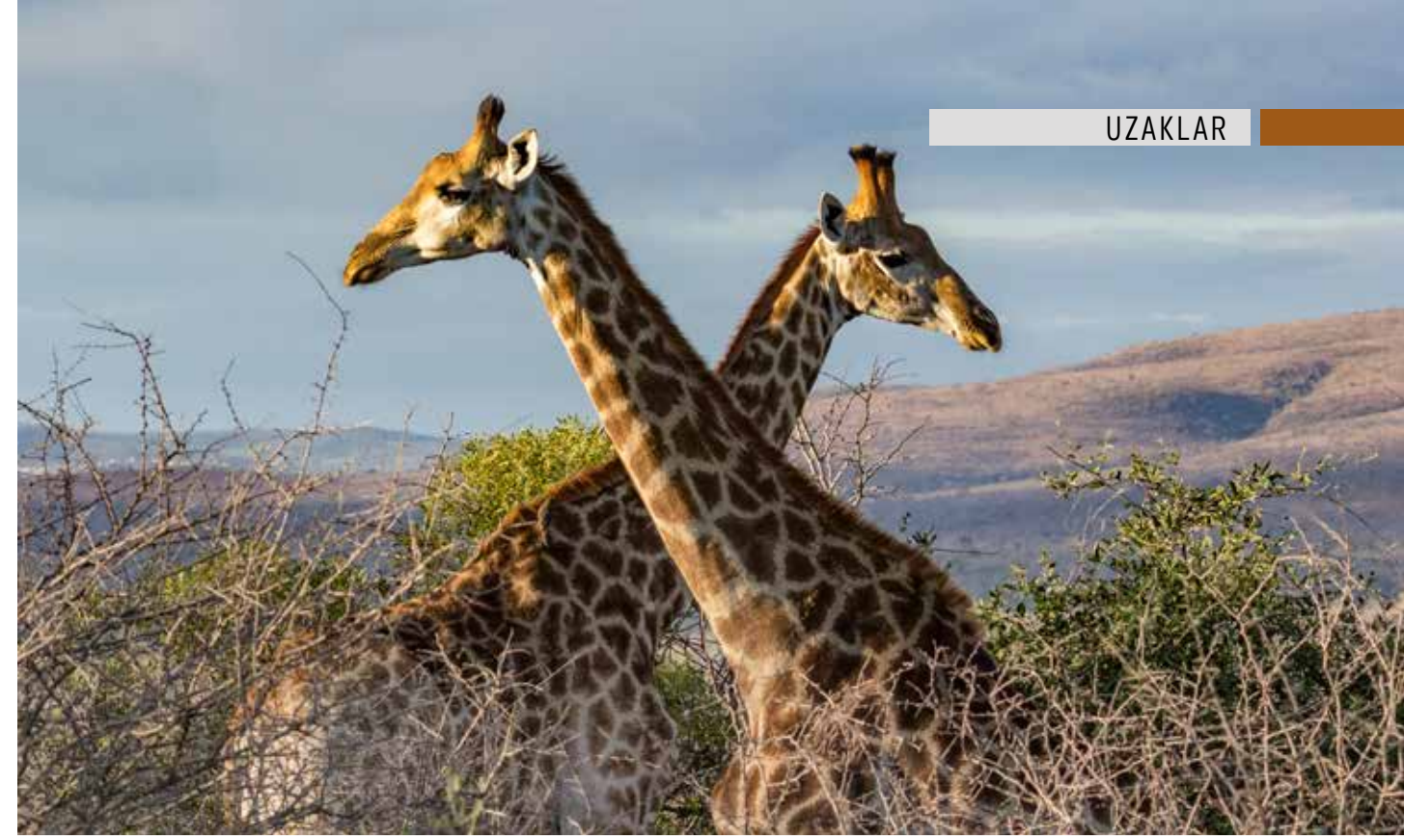
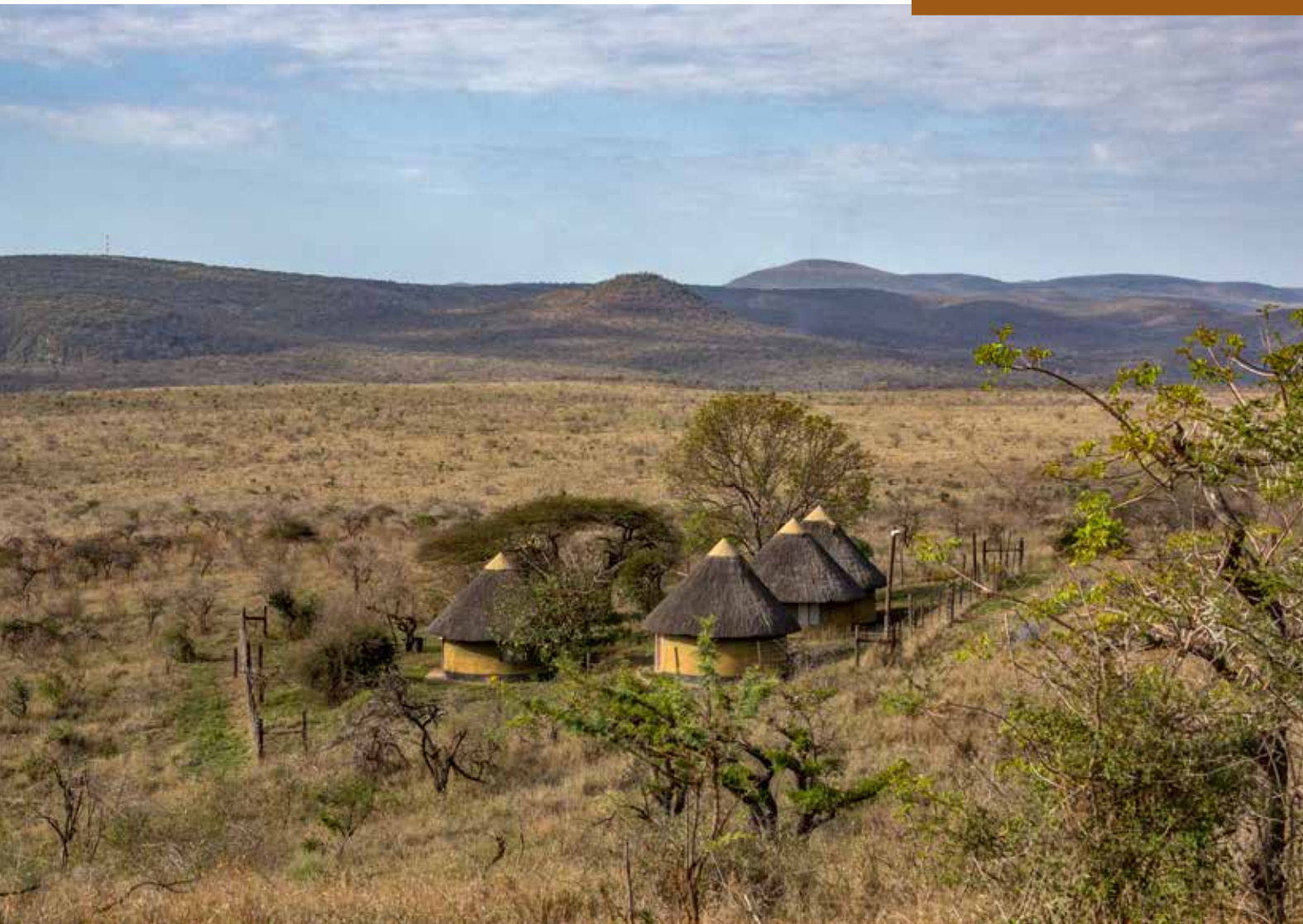

Ayşe Alam, Ms. Wang

Güney Afrika'da Bir Gönüllü

Güliz Elal ('74)

Bir gezi yazarı olarak farklı yolculuklarda farklı yörelerini görüp tanıdığım Güney Afrika Cumhuriyeti'nde KwaZulu-Natal eyaletinin gönlümde ayrı bir yeri var. Görkemli dağları, Dünya Mirası listesindeki ıslak alanları, çarpıcı okyanus sahilleri ve zengin yaban hayatına sahip olan milli parklarıyla doğasever bir gezgin için fevkalade enteresan ve cazip bir coğrafya. Ayrıca sosyal ve kültürel açıdan da son derece ilginç. Eyalet Güney Afrika'nın en büyük klanı olan Zuluların anavatanı. Bu yazıda sizlerle, 2017 yılının sonbaharında eyaletin Zululand olarak anılan kuzey yöresinde yer alan Hluhluwe-iMfolozi Milli Parkı'nda bir doğa koruma gönüllüsü olarak geçirdiğim iki haftadan notlar paylaşmak istiyorum.

Daha önce Güney Afrika ve Borneo'da doğa koruma projelerine gönüllü olarak katılmıştım. Bu kez Güney Afrika'da doğa koruma alanında saygın bir sivil toplum örgütü olan Wildlife Act'i seçmemin başlıca nedeni Zululand'de olmasıydı. Wildlife Act beş ayrı milli parkta sayıları kritik seviyede olan türleri koruma projesi yürütüyor ve 4-5 kişilik gönüllü gruplarını ikişer haftalık dönemlerde bu parklara yerleştiriyor.

iMfolozi'de olacağımı öğrenmemle birlikte araştırmaya başladım. Afrika kıtasının en eski milli parkları olan Hluhluwe ve iMfolozi 1895 yılında ayrı parklar olarak kurulmuş. 1989 yılında ikisinin arasındaki 'koridor' bölgedeki köyler boşaltılarak birleştirilmiş ve 960 km² büyüklüğünde tek park haline gelmiş. 'Büyük beş' yani aslan, leopar, fil, gergedan ve bufalo dahil olmak üzere zengin bir yaban hayatını ve 300'ün üzerinde kuş türünü barındırıyor.

Ama iMfolozi hakkında öğrendiğim en heyecanlandırıcı bilgi, bu parkta 1960'lı yıllarda gerçekleştirilen efsanevi gergedan koruma programı nedeniyle sahip olduğu ündü. Burası beyaz gergedanın soyunun tükenmekten kurtulduğu yer! 50 milyon yıl yeryüzünde var olan beyaz gergedan, 19. yy sonlarında sorumsuz avlanma nedeniyle soyu tükenme noktasına geldiğinde, iMfolozi milli park haline getirilerek, burada korumaya alınmış.

Güliz Elal, Jed Bird

1960'larda Afrika'da hayatta kalan birkaç yüz beyaz gergedanın hemen tamamı iMfolozi'de imiş.

O yıllarda park müdürü olan Ian Player gergedanı kurtarmak için dahiyane olduğu kadar riskli olan 'Gergedan Operasyonu' ile ufak grupları üremeleri için farklı hayvanat bahçeleri ve milli parklara nakletmiş ve böylece beyaz gergedan yok olmaktan kurtulmuş. Bugün Afrika'nın farklı milli parklarında ve dünyanın farklı yerlerindeki hayvanat bahçelerinde gördüğümüz beyaz gergedanların hemen tümü iMfolozi'den gidenlerin devamı!

iMfolozi'deki ilk sabahımızda, grup lide-

rimiz Marumo Nene, oryantasyon seansımızın bir parçası olarak bize bu projeyi anlatan BBC'nin 2013 yapımı Natural World *Flight of the Rhino* belgeselini izlettirdi. Belgelele göre, 2000'li yıllarda kara gergedan aynı tehlikeyle karşı karşıya kalınca, park görevlilerinden Jed Bird, önceki projeden ilham alarak, ekibiyle birlikte 13 kara gergedanı üremeleri için gizli bir mekâna transfer operasyonunu gerçekleştirmiş. Belgesel, beyaz gergedana nazaran çok daha asabi, saldırgan ve saklanmayı seven kara gergedanların nasıl belirlendiği, yakalandığı ve önce helikopter, sonra kara yoluyla gizli yere nakledildiğini anlatıyor. İlgiilenenlere, izlenmesini şevkle öneririm.

Sonraki günlerde Marumo laf arasında, BBC belgeselinde izlediğimiz projenin mimarı Jed Bird'ün evinin bizim merkezin bulunduğu yerleşkede olduğunu söylediğinde çok heyecanlandım ve kendisiyle söyleşi yapmak istediğimi iletmesini rica ettim. Jed, son derece yoğun çalışma temposunun içinde görüşme ricamı kabul etti.

Son derece alçak gönüllü, hatta utangaç görünüşlüydü; sorularımı samimiyetle yanıtladı. Marumo'ya göre işinde fevkalade disiplinliymiş; ne altında çalışanlara, ne de park kurallarını çiğneyen ziyaretçilere tolerans gösterirmiş.

Wildlife Act, gönüllülerin desteğiyle milli parklarda sayıları kritik seviyede olan hayvanları sistematik bir şekilde izliyor ve bu türlerle ilgili güvenilir veri tabanı oluşturuyor. Yaban hayatın korunmasında çok önemli olan bu bilgiyi düzenli olarak park sorumlularıyla paylaşıyor ve onlarla yaban hayatın korunmasında her türlü işbirliği yapıyor. Biz gönüllülerin günlük görevi, proje kapsamındaki türlerin alanında izlenmesi, verilerinin kaydedilmesi, fotoğraflanması ve fotokapanların takibi idi. Hayvanların izlenmesinde yararlandığımız bir yöntem 'telemetry' idi. Bu yöntemle çipli tasma takılmış ya da bedenine çip yerleştirilmiş hayvanların GPS sinyalleri aranarak, yerleri tespit edilmeye çalışılıyor. Hangi hayvanların hangi lokasyonlarda aranacağını profesyonel liderimiz belirliyordu.

Günlük rutinimiz sabah 4:30'da jipin hareket etmesiyle başlıyordu. Güneşin yükseldiği 11:00 civarında merkeze geri dönülüyor ve 16:00-19:00 arasında tekrar sahaya çıkılıyordu. Rutinin böyle olmasının nedeni, vahşi hayvanların günün serin saatlerinde aktif olması. Bu nedenle safari gezilerinde de buna benzer bir program izleniyor. Yani doğayı izleyebilmek için biz de onun ritmine ayak uydurmak zorundayız.

Kaldığımız yerin koşulları basit ama yeterliydi. Kampta beş gönüllü, profesyonel liderimiz ve saha çalışmasını yürüten gergedan uzmanı bir öğretim görevlisidik; dört farklı kıtadan yedi kişi. Yemeklerimizi hep birlikte kendimiz hazırlıyorduk. Çok ahenkli ve keyifli bir grup olmamız ayrıca bir şanstı.

Günlük rutinimiz sabah 4:30'da jipin hareket etmesiyle başlıyordu. Güneşin yükseldiği 11:00 civarında merkeze geri dönülüyor ve 16:00-19:00 arasında tekrar sahaya çıkılıyordu. Rutinin böyle olmasının nedeni, vahşi hayvanların günün serin saatlerinde aktif olması. Bu nedenle safari gezilerinde de buna benzer bir program izleniyor. Yani doğayı izleyebilmek için biz de onun ritmine ayak uydurmak zorundayız.

Bulunduğumuz yerleşkenin etrafı çitle çevriliydi. Orada olduğum çoğu gece aslan kükremesi dinleyerek uyudum. Afrika'nın yaban alanının bir parçası olmanın hazzını bana en çok hissettiren de galiba geceleri aslan kükremesi duymanın tatlı heyecanı.

Çeşitli koruma projeleri sonucunda tüm kıtada sayıları 20,000'e ulaşmış olan beyaz gergedanın 2000'i iMfolozi'de. Onları pek çok kez yakından görme fırsatı ve öğretim görevlisi Ivana Cinková'nın çalışmalarını gözlemleme olanağı benim için değerli deneyimler oldu. Orada yakından görme fırsatını bulduğum, sayıları kritik seviyede olan ve başka milli parklarda çok nadiren görülebilen diğer bir tür ise yaban köpekleriydi. 30 üyeli bir sürünün yirmi dördünü bir akşamüstü bir arada avlanırken görmek büyük şanstı.

Hluhluwe-iMfolozi'de hayran kaldığım doğa koruma yaklaşımlarından biri fil nüfusunu kontrol etme yöntemleri. Milli parklarda fillerin sayısı arttığında çevreye büyük zarar vermeye ve habitatı değiştirmeye başlıyorlar. Filler ağaçların tepelerindeki yeşilliklere erişmek için ağaçları köklüyor, dallarını kırıyor; sindirime yardım etmesi için soyup yedikleri ağaç kabuğu ağacın ölümüne neden oluyor ve böylece ağaçlık alan yok olup, ağaç ve çalılardan beslenen başka türlerin de yok olmasına neden oluyor. Bu nedenle, Güney Afrika'da birçok parkta, sayıları çok arttığında filler gruplar halinde itlaf ediliyor. Aile ilişkilerini ömür boyu sürdüren, sosyal yaşayan, zeki, duyarlı ve güçlü bir belleğe sahip olan filler için bu çok acımasız olduğu gibi, çevre koruma açısından da etkili değil. iMfolozi'de fil nüfusunu kontrol altında tutmak için uygulanan yöntem pahalı ve zor ama kuşkusuz yüzde yüz insani: doğurgan dişilere altı ayda bir doğum kontrol ilacı zerk ediliyor! Aynı insanlarda olduğu gibi cinsel yaşamı etkilemiyor, yalnızca gebe kalmayı engelliyor ve böylece fillerin çoğalma hızını yavaşlatıyor.

Parktaki çalışmalardan bir diğeri de bufaların tüberküloza karşı taranması ve nüfus kontrolü. Yılda bir kez bufalalar kapalı bir alana sevk ediliyor ve her birine tüberküloz testi yapılıyor.

Tüberkülozlu olanları imha ediliyor ve ölümleri mikroptan etkilenmeyen timsahlara veriliyor. Sağlıklı olanların (nüfus kontrol açısından) fazlaları yerel halka yemeleri için ucuz fiyata satılıyor. Tüberküloz bufalo avlanan aslanlar için büyük bir risk oluşturuyor. Hastalık aslanların iskeletini etkilediği için avlanamayıp ölüyorlar. Avlanamayan aslanın insanlara saldırma riski de ortaya çıkıyor. Park korucularından biri bu şekilde hayatını kaybetmiş.

iMfolozi'de bir doğa gönüllüsü olarak çalışmak benim gibi bir Afrika tutkunu için müthiş bir deneyim idi. Wildlife Act'in projeleri gönüllülerin maddi ve manevi desteği ile yürüyor. İki hafta Afrika doğası ile baş başa kalmanın doyumuna, yararlı olmanın doyumunu eklendi. Ama aynı zamanda çok keyifli ve eğlenceliydi; benzer amaçlarla orada bulunan farklı ülkelerden insanlarla güzel dostluklar oluştu.

DÜNYA ÇOK GÜZEL, GEZSENE

PRONTO TOUR | 444 91 92
prontotour.com

Dünyanın farklı coğrafyalarında, yeni kültürlerle tanışmak için
#DünyayıBirBileneSor

Hollywood'da Bir ACI'lı

Şebnem Aşkın ('89)

Hollywood'da çalışmak sinemayla uğraşan hemen herkesin hayalidir. Melekler Şehri: Los Angeles'a dünyanın pek çok yerinden büyük hayallerle gelen birçok yetenekli kadın ve erkeğin yenilgi öykülerini gene Hollywood filmlerinde izledik. Hollywood'da tutunmak için sadece yeteneğin yetmediğini biliyoruz. Şebnem Aşkın zoru başarmış olan bir mezunumuz.

Değerli gazeteci Leyla Umar, 13 Nisan 1999'da Sabah gazetesinde yayınlanan 'Başarılı Türkler Diyarı' başlıklı yazısında Şebnem Aşkın'dan şöyle söz etmişti:

“HOLLYWOOD'DA GENÇ BİR TÜRK PRODÜKTÖR

Los Angeles'da hayli geniş bir filmci çevresi olan Alinur Velidedeoğlu, bana arkadaşı ve vatandaşımız Şebnem Aşkın'ı tanıştırdı. Beş yıldan beri Hollywood'da yaşayan 28 yaşındaki Şebnem Aşkın, İzmir Amerikan Kız Koleji'nden sonra Boğaziçi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olmuş.

Los Angeles'da Trimax şirketinin dış alımlarında çalışmaya başlayan Şebnem Aşkın, Trimax'ın desteğiyle 'Daylight' (LLC) prodüksiyon şirketini kurmuş. *Shine* ve *Tango* filmlerinin prodüktörlüğünü yapan Pandora Cinema ile çalışan Şebnem Aşkın, şu sırada Oscar'lı yıldız Gwyneth Paltrow ile *Great Expectations* adlı filmi çeken yönetmen Alfonso Cuarón ile birlikte senaryo arayışında. Şebnem, "Artık dünya çok küçüldü" diyor, İtalyan, Çekoslovak, İspanyol ve Meksika filmleri Hollywood'da kapışılıyor.

Bizim ülkemizin zengin edebiyatından çok güzel senaryolar çıkabileceğinden ve Atıf Yılmaz, Zeki Ökten, Nesli Çölgeçen gibi birinci sınıf yönetmenlerimizin bunlardan nefis filmler yapabileceğinden eminim. En büyük arzum kendi ülkemde ve dünya standartlarında bir film yapmak."

ACI'dan sonra Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olan Şebnem Aşkın, Amerika'da Mark Cuban'nin yapım şirketinde üst düzey yöneticilik yaptığı dönemde de Stanford Üniversitesi'nde Executive

Education programını bitirdi. Uzun yıllar pek çok önemli filmde ortak yapımcılık yaptıktan sonra 2014'te Fox TV'ye Genel Yayın Yönetmeni olarak yurda döndü. Fox TV'de önemli işlere imza atan Şebnem Aşkın Fox TV dönemini şöyle anlatıyor:

"Fox TV'de Genel Yayın Yönetmeni olmadı önceki son dört sene Los Angeles'da 20th Century Fox Film Stüdyoları'nın Uluslararası yapımlar bölümünde Senior Vice President olarak çalışıyordum. Oradan Türkiye'ye transfer oldum. Fox TV'de Genel Yayın Yönetmenliği yaptığım iki sene içerisinde daha önce beşinci sırada izlenilen Fox TV Türkiye'nin en çok izlenen birinci kanalı seviyesine geldi. Bu dönemde prime time için programladığımız *Kiraz Mevsimi*, *Aşk Yeniden*, *İnadına Aşk*, *Karagül*, *O Hayat Benim* gibi diziler reyting rekorları kırdı. Kanalin ben göreve gelmeden önce akşam dokuzda yayınlanan Fatih Portakal'ın sunduğu Ana Haber Bülteni'ni akşam yedi'ye aldım ve bu şekilde programladık. Bunun sonucu olarak da Türkiye'nin en çok izlenen haber programı Fox TV'nin oldu."

Şebnem Aşkın Fox TV'den ayrıldıktan sonra Lucky Red Film & TV yapım şirketini kurdu. Şirketinin Sony/Columbia Pictures ile yaptığı bir yapım anlaşması uyarınca Kanal D için *Hayatının Aşkı* adlı dizinin ve *İlk Öpücük*, *Her şey Seninle Güzel* ve *Yanımda Kal* adlı sinema filmlerinin yapımcılığını üstlendi.

Ocak 2019'da Sony Pictures International Pictures'dan Culver City'de Sony stüdyolarında çalışma teklifi alınca Los Angeles'a geri döndü.

Şebnem Aşkın başarılı kariyeri boyunca pek çok ünlü isimle birlikte çalıştı.

Leyla Umar'ın yazısında 2018'in en çok konuşulan filmi *Roma*'nın yönetmeni Alfonso Cuarón'la da çalıştığını okuyunca heyecanlandım. Şebnem Aşkın alçakgönüllü bir yanıt verdi: "Alfonso Cuarón'u ben de çok severim. Kendisi ile *Y tu Mama Tambien* (2001) filmini hazırlarken kısa bir süre çalışmıştık." Ülkemizde *Ananı Da* adıyla gösterilen *Y tu Mama Tambien*, Gael Garcia Bernal'in *Paramparça Aşklar Köpekler*'den (2000) sonra ününü pekiştirdiği film olarak hatırlanır.

Şebnem'in yapım şirketini yönettiği ve bir sene birlikte çalıştığı Meksikalı yönetmen

Şebnem Aşkın George Clooney

Şebnem Aşkın Her şey Seninle Güzel ekibiyle

Alfonso Arau da *Like Water for Chocolate* (1992) ve *A Walk in the Clouds* (Bulutların Ötesi, 1995) filmleriyle tanınıyor.

Şebnem Aşkın'ın üzerinde çalıştığı pek çok Hollywood filmi var. George Clooney'le birlikte çalıştığı *Good Night and Good Luck*'in ayrı bir yeri var kuşkusuz. *Donnie Darko*, *We Own the Night*, *Burning Plain*, *What Just Happened* ve *Exit Through The Gift Shop* da akılda kalan filmler. Ayrıca *The Heart of Me*, *Cypher* ve *Let The Devil Wear Black* isimli üç bağımsız sinema filminde ortak yapımcılık yaptığını ekleyelim.

Şebnem Aşkın, Amerikan Kız Koleji'nde öğrendiği değerleri hiç unutmamış. Yoğun meslek hayatının arasında İzmir'le ve arkadaşlarıyla bağlarını özenle koruyor.

"İzmir Amerikan Koleji'nde bize bir kadın olarak verilen kendimize güven duygusu ve hayallerimize çalışarak ulaşabileceğimiz inancı bütün kariyerim boyunca tu-

tunduğum değerler oldular. Geçen seneler içinde Los Angeles, Paris ve New York'da çalışmış ve yaşamış olsam da ACI'lı okul arkadaşlarımla, birçok hocamla ve İzmir ile bağlarım hiç bir zaman kopmadı. Okul arkadaşlarımın hepsi kendi branşlarında yaptıkları işin hakkını sonuna kadar veren muhteşem kadınlar." diyor.

Şebnem Aşkın'ın tekrar döndüğü Los Angeles'da kariyerine yeni başarılar ekleyeceğine eminiz. Bir gün ülkemizde hayal ettiği filmleri yapmasını diliyoruz.

Şebnem Aşkın Yanımda Kal ekibiyle

Geze geze içinde kaybolduğum atlas

Kapadokya

Kapadokya, gerçekte yanardağların yeryüzüne armağanı. Oluşum öyküsü milyonlarca yıl önce aktif birer yanardağ olan Erciyes ve Hasan Dağı'nın püskürttüğü lavların kilometrelerce öteye yayılıp soğumasıyla başlıyor. Bu tüflerin rüzgâr, yağmur ve sellerin etkisiyle aşınması taştan şapkalarını başında taşıyan peribacalarını yaratmış.

Yaptığımız uzun süreli olsun, kısa küçük yolculuklarımız olsun hepsi de büyük yaşam yolculuğumuzun birer parçasıdır kuşkusuz. Her yolculuk içinde barındırdığı serüven ne olursa olsun bizi yeniden biçimlendirir. Bu yolculuklar başlı başına bir uğrak, bir konaklama yeri gibidir, kendi içimize. Ve her bir serüvende başka bir kimlikle çıkarız dünyaya. Öyle ki, eve geri döndüğümüzde bambaşka bir görüş alanı açılmıştır içimizde. Yolculukları zaman karşısında diri kalmanın yolu olarak görürüm; kendini tazelemek, kendini keşfetmek, kendini gözden geçirmek için değerli anlar olarak görürüm. Ne kadar büyüsek, ne kadar olgunlaşsak, ne kadar yıl kat etsek de, yine içimizdeki çocuk bir yerlerde keşfedilmeyi bekler.

Son gittiğim Kapadokya gezisinden ben böyle duygularla eve döndüm. Çünkü daha önce aklınıza bile getiremeyeceğiniz büyüleyici atmosferi ve doğal güzellikleriyle hayranlık uyandıran bir coğrafya içinde bulunmak insanı etkiliyor. Kapadokya metrelerce genişliğinde bir alana yayılmış, sizi büyülemeye başlıyor. İlk anda duyduğunuz şaşkınlık kısa zamanda hayranlığa dönüşüyor. Karşınızdaki manzarayı suyun ve rüzgârın yarattığına inanmakta güçlük çekiyorsunuz. Bu dünyada değil de, başka bir dünyada olduğunuzdan kuşku duymaya başlıyorsunuz peribacaları arasında dolaşırken.

Kapadokya'ya gitmeyeli ne uzun zaman olmuş... Kapadokya'ya ilk defa doksanların ortasında gitmiştim. Daha sonra dünyanın pek çok yerini gezdim. Kapadokya'nın sihirini hiçbir yerde görmedim. Bu kadar değiştiğini, gelişip güzelleştiğini

Rakella Asal, oğlu, gelini, torunu ile

bilmiyordum. Doğal güzelliğinin yanı sıra otelleri, restoranları, kafeleri ve yapılabilecek aktiviteleri ile çok keyifli ve dolu dolu vakit geçirebileceğiniz bir yer olmuş. Dünyanın en özel vadilerini ve sıcak hava balonlarını izlemek bile burada olmanız için yeter de artar bile. Kapadokya'nın metropol insanlarına sunduğu birçok şey var elbette ama belki de en kıymetlisi huzur.

Kapadokya, gerçekte yanardağların yeryüzüne armağanı. Oluşum öyküsü milyonlarca yıl önce aktif birer yanardağ olan Erciyes ve Hasan Dağı'nın püskürttüğü lavların kilometrelerce öteye yayılıp soğumasıyla başlıyor. Bu tüflerin rüzgâr, yağmur ve sellerin etkisiyle aşınması taştan şapkalarını başında taşıyan peribacalarını yaratmış. Kolay kazınan tüf yüzeylerini oyan insanoğlu, kendisine evler, kiliseler ve yeraltı kentleri yaparken coğrafyayı tarihle buluşturmuş. Hititler, Frigler, Medler, Persler, Makedonyalılar, Romalılar, Pontuslular, Selçuklular ve Osmanlılar bu tarih buluşmasının sahnesine çıkan uygarlıklar.

Rakella Asal, torunu ile

Kapadokya, Anadolu'nun tam ortasında, Nevşehir ili merkezde olmak üzere Kırşehir, Niğde, Aksaray ve Kayseri illerinin bazı bölümlerini de içine alan bölgede yer alıyor. Kapadokya bir şehir değil, Nevşehir'e bağlı bir bölge. Kapadokya bir rüya. Hangi yoldan giderseniz gidin, gördüğünüz anda nefesinizi kesiyor. Bu dünyadan değil de Mars'tan gibi. Bir acayip işte! Görülecek o kadar çok yer var ki, bir defa gittim, gördüm diyemeyeceğiniz çok geniş bir alana yayılıyor. Gezerken her an tercih yapmanız gerekiyor, Zelve mi? Paşabağ Vadisi mi? Derinkuyu mu? Uçhisar mı? Kaymaklı mı? Mustafapaşa mı? Avanos mu? Ürgüp mü? Göreme mi? Bu liste uzayıp gidiyor... 60'lı yıllarda Fransız turistler ufak ufak gelmeye başlayınca, öncelikle ev pansiyonculuğu dediğimiz sistem devreye girmiş.

Bu gezi süresince yaşayabileceğiniz en heyecanlı deneyim balon turları. Balonlar Göreme'nin çeşitli yerlerinden havalanıyor, siz balonun içinde olmasanız da onlarla birlikte hop oturup hop kalkıyorsunuz. Sabah uyandığınızda gökyüzünde onlarca balonu peribacalarının arasında süzülürken seyretmek muhteşem bir duygu. Aman tanrım, o ne manzara!

Otobüsler gelirmiş Ürgüp'e, belediye hoparlöründen anons yaparmış, "Üç otobüs turist geldi. Evine almak isteyen gelsin," diye. Tabii öyle her yerde otel yok, bir Büyük Otel var, o kadar. Belirli bir ücret karşılığında insanlar evlerinde ağırlanmış turistleri o dönem. Sonra tabii, ihtiyaç üzerine, Kapadokya'nın yükünü çeken oteller ağırlıklı olmak üzere Ürgüp'te inşa edilmeye başlanmış. İşte bir doğa olayının içine doğduğu ve varoluşunu sürdürdüğü bu coğrafya bütün ruhuyla böylece dünyaya açılmış olur.

Göreme meydanının o büyüleyici atmosferinde köy kahvesinde oturup bir kahve içmeyi doğrusu hiçbir şeye değişmem. Aynı şekilde Kızılırmak'ın en güzel panoramik manzarasına sahip Avanos sizi alıp başka bir dünyaya götürüyor. UNESCO miras listesine alınan Göreme Açık Hava Müzesi gün batımını izlemek için enfes bir nokta. Paşabağlar, Rahipler Vadisi, zamana tanıklık eden Uçhisar Kalesi... Dünyanın ikinci büyük kanyonu, manastırlarla dolu olan İhlara Vadisi ayrı bir güzellik. Kapadokya'nın güneybatı ucunda, içinden Melendiz nehri geçen bir masal diyarı.

Ve insan azmini ispatlayan yeraltı şehirleri... İçine girdiğinizde ürpermekten kendinizi alamayacağınız Derinkuyu ve Kaymaklı yeraltı kentleri. Yeraltı şehirleri o yıllarda insanların canını, ailesini korumak için birlik olup neleri inşa edebileceğinin, doğayı ihtiyacına göre nasıl şekillendirebileceğinin müthiş bir örneği. Mühendislik açısından da tam bir şaheser. Yeraltı şehirleri insanların sürekli yaşamak için değil, düşman akınlarından saklanmak için bulunduğu geçici bir çözüm. Birkaç gün saklanmak, hayatta kalmak için yapılan yerler. İçeride mutfak, ahır, tapınak yerleri var. Bu şehirler keşfedildikten sonra, başka toplumlarca yaz aylarında serin olduğu için ahır olarak veya ısısı elverişli diye şarap üretimi için kullanılmış.

Yapılan araştırmalarda 1984'ten bu yana UNESCO Dünya Kültür Mirasları listesinde yer alan Kaymaklı yeraltı şehrinde beş bin kişi barınabiliyormuş. Şu anda yerüstünde nasıl bir şehir varsa, bunun aynısı yeraltında da var. Şimdiye kadar yapılan çalışmalarla ortaya ancak sekiz kat çıkarılmış. Fakat daha kazısı yapılamayan ve devam eden en az bu sekiz katın altında bir on kat daha bulunduğu uzmanlar tarafından kesin olarak belirlenmiş.

İnanılmaz bir şey bu, düşünün ki, yer altında on sekiz katlı bir apartman yaratmış bir uygarlıktan söz ediyoruz.

Derinkuyu yeraltı şehri ise Nevşehir'e 29 km. uzaklıkta. Bir rastlantı sonucu bulunmuş. 1965 yılında genel restorasyon çalışmalarından sonra hizmete açılmış. Hititlerin, Romalıların, Bizanslıların oturduğu bu geniş kompleks Hristiyanlığın ilk zamanlarında saklanma ve gizli ibadet yeri olarak kullanılmış. Sonraları ise 6. ve 7.yy'da başlayan Arap akınlarına karşı halkın sığınağı olmuş. Günümüzde de kullanılan havalandırma bacaları ve tüneller sayesinde yerin sekiz kat altından bağırıldığında yukarıdan rahatlıkla sesiniz duyuluyor. Bir tuhaf oluyorsunuz, şaşıırıyorsunuz, hayranlık duyuyorsunuz.

Bu gezi süresince yaşayabileceğiniz en heyecanlı deneyim balon turları. Balonlar Göreme'nin çeşitli yerlerinden havalanıyor, siz balonun içinde olmasanız da onlarla birlikte hop oturup hop kalkıyorsunuz. Sabah uyandığınızda gökyüzünde onlarca balonu peribacalarının arasında süzülürken seyretmek muhteşem bir

duygu. Aman tanrım, o ne manzara! Otelin terasına çıktım; sabah yedi suları, bütün teraslar fotoğraf ve video çekenlerle dolu. İnanın balonda olmak kadar, Göreme'de olmak da güzeldi. O yüzden söylüyorum, eğer balona binmeyecekseniz, mutlaka Göreme'de kalmalısınız. Eğer Göreme'de kalmıyorsanız mutlaka balona binmelisiniz.

Otele döndüğümde derin düşüncelere daldığım benzersiz bir zaman geçirdim. Ne çok medeniyetle tanışmışım! Gördüğüm manzaranın zihnimdaki yansımaları çağrışımlar düzeyinde işliyordu. Bir an durup, derin derin düşündüm. Dünyadaki sayısız yaprak yaprak açan ilkyazı, yaprak yaprak yağın güzü, yaşam formlarını ve bu dünya üzerinde doğan sayısız ruhu düşündüm. O anda, yeryüzünün kusursuz bir dünya olduğunu ve o dünyanın bizi çevrelediğini ve bizden içsel gözümüzü açmamızı beklediğini düşündüm.

Doğayı anlamamı sağlayan şeyin onun bana verdiği huzur ve mutluluk olduğunu kavrayacak kadar tabiatın koynunda, onunla iç içe, başbaşa bir zaman geçirmiştim. Gerçekten de böyle seyahatlerle ruhumun zenginleştiğini, içimin genişlediğini anlayabiliyordum. Evet, Kapadokya'nın kendine özgü bir büyü vardı ve ben bunu yaşamıştım.

miştim. Gerçekten de böyle seyahatlerle ruhumun zenginleştiğini, içimin genişlediğini anlayabiliyordum. Evet, Kapadokya'nın kendine özgü bir büyü vardı ve ben bunu yaşamıştım.

Geleneksel Reunion Toplantılarınıza
Ev Sahipliği Yapmaktan Mutluluk Duyarız.

MOLA
CUNDA
HOTEL | BEACH | RESTAURANT | BAR
www.molacunda.com

Namık Kemal Mahallesi Üç Kuyular Caddesi No: 18 Cunda/Ayvalık
T:0266 327 27 01 F:0266 327 15 53
info@molacunda.com

Bodrumlular

20 günlükken İstanbul'dan Bodrum'a gelmişiz. Beni bir sepetin içinde getirmişler. Vapurla. Kumbahçe Mahallesi'ne yerleşmişiz. Evler mandalina bahçeleri içinde. Sabun kokan evler. Tek bakkal var. Tek pastane var. Kör Yusuf'un. Sütlu kahve ya da ballı süt içiliyor. Yunuslar Karadeniz fırını var. Su yok. Kuyulardan su çekiliyor. Elektrik bir tek bizim evde vardı mahallede. Akşamları bizde toplanırdı komşular.

İsmet Noonan kardeşleri ile

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde torun tayini ile Bodrum'a geldim. Antik Leleg Yolu üzerinde mandalina bahçesi içinde iki katlı bir ev ve Eylül'ün nemli sıcaklığı. Aklıma New Orleans geldi. *The Big Easy*. İnsanın üstüne oturan sıcak, koyu yeşillik, ağaçlar, cırcırlar, sivrisinekler. Tennessee Williams'ı hatırladım. *Kızgın Damdaki Kedi*, *Iguana Geceleri*. Okuduğum kitaplar, gördüğüm filmler... Elizabeth Taylorlar, Ava Gardnerlar. Amerika'nın güneyi, yoğun duygular, dayanılmaz sıcak, aşırı nem, arzular...

Tabii alışmak zaman aldı. Bir süre sonra Bodrum'daki ACI'lıları bulma fikri gelişti. Lise 2'de İngilizce dersine girdiğim öğrencim Ersun Şengün'e ulaştım önce. Ersun lisede davul çalardı. Güzel bir grupları vardı. İlk Cümbüş marka davulunu da arkadaşları ona doğum günü hediyesi olarak almışlardı. Ersun sonradan Bodrumlu olmuş bir beyefendi. ACI ('97) mezunu. İnsana huzur veren bir konuşma tarzı ve duruşu var. Önce onunla Bodrum merkezde marinadaki Mono Yachting ofisinde buluştuk. Eşi Ceylan ve köpeği Mona ile tanıştım. Ersun kanalı ile Barış Aras ('97) ile iletişim kurdum. Mesajlaşmalar, telefonlar derken Ersun ve Barış ile bir

Cevat Şakir Kabaağaçlı

cumartesi buluşmak üzere sözleştik. Fakat onlardan önce has Bodrumlu İsmet Kabaağaçlı Noonan ('54) var. İlk onu görmeliyim. Başlamak onunla olmalı. İsmet Kabaağaçlı Noonan ya da hepimizin İsmet Teyzesi.

Beacon grubu Kemeraltı gezimiz sonrası saat 16:00'da randevum var. Hazır Kemeraltı'ndayken Hisarönü'nden şambali alıyorum ve de kahve, İsmet Teyze'ye. Tam vaktinde Merhaba Apartmanı'ndayım. İsmet Teyze ile 2019'dan 1930'lara gidiyoruz. Flashback. 1930'ların, 1940'ların Bodrumu. Yani Bodrum'da en fazla 800-1000 hanenin olduğu yıllar. Bodrum'da tek özel arabanın belediye başkanına ait olduğu zamanlar. *"That quaint period"*. Çok severim bu deyişi. İsmet, babaannesinin çağırdığı gibi, "İsmetula, zambetula, metikokini, pleksula" anlatıyor.

That Quaint Period

İsmet Kabaağaçlı Noonan

20 günlükken İstanbul'dan Bodrum'a gelmişiz. Beni bir sepetin içinde getir-

mişler. Vapurla. Kumbahçe Mahallesi'ne yerleşmişiz.

Evler mandalina bahçeleri içinde. Sabun kokan evler. Tek bakkal var. Tek pastane var. Kör Yusuf'un. Sütlu kahve ya da ballı süt içiliyor. Yunuslar Karadeniz fırını var. Su yok. Kuyulardan su çekiliyor. Elektrik bir tek bizim evde vardı mahallede. Akşamları bizde toplanırdı komşular. Tığ, örgü yapılır, nakış işlenir ya da imece usulü erişte yapılırdı. Biz akşam için kardeşlerimizle sepetlerle mandalina toplardık ikram için. Kışın şömineler gürül gürül yarırdı. Komşularla muhabbet vardı. Masallar anlatılırdı. Şahmeran masalları.

Bodrum demek özgürlük demekti bizim için. Kardeşlerimizle sandala binerdik gizlice. Sütçü yoğurtçu Kazım Labuzu sabahları süt satardı, güğüm içinde taptaze. Öğleye doğru ise ağızda eriyen, üçgen şeklinde un kurabiyeleri satardı. Rum olduğu için. "Eza jeldi, eza jeldi, semnola cider," derdi. Yani "Şimdi geldi, şimdi geldi, biraz sonra gider" diye kurabiye satardı. Biz hemen koştururduk. Ben Turgut Reis İlkokulu'na gittim. Organze, uçuşan kelekler gibi kurdeleler takardık.

Bitap düşünceye kadar evcilik, beştaş oynar, yüzerdik. Fatih Bakkal'ın önünden geçmeye korkardık. Çapkındı. Bana "tüylü şeftali, sarı şeftali" derdi.

Babam balıkçılık yapardı. Kimle balığa çıkarsa o günkü tuttıklarını eşit paylaşırdı. Zeytinyağı olmayanlara kendi hesabına bakkala yazdırmalarını söylerdi. Her şeyin paylaşıldığı, dostluk ve komşuluğun değerli olduğu bir dönemdi. (*That quaint period*) Babam Bella Sombra ağaçları diktiymişti gölgelik olsun diye. Sonradan kesilmiş. Başka dünyaların varoluşundan bize neydi. Biz kendi küçük dünyamızda mutluyduk. (Sonra bir dönem İstanbul. John ile evlenince yine Bodrum.)

Babamdan gördüğümüz gibi yaşadık biz. Evimizden kızların (Kuki ve Dodo) arkadaşları, akrabalar, ahbablar hiç eksik olmazdı. 5 kilo patates kızartırdım. Her şey boldu. Pazardan karides, balık, kilolarca elma, enginar, patates alınırdı. Ciğer alınırdı. Dengeli beslenme çok önemliydi.

İsmet Teyze'ye "Şimdi bozuldu mu Bodrum?" diye sorunca "Güneşin batışını bozamazlar. Bodrum'un ışığı başkadır. Bodrum bizim." dedi.

Ersun Şengün, Barış Aras, Kerime Arsan

Husasız Tasasız

Ve sonra geliyoruz 2019'a. Ersun ve Barış ile buluşmaya. Barış'ların akrabalarının işlettiği Kefi Beach'te buluşuyoruz. Güneşli güzel bir gün. Bodrum'un mavi denizi ve gökyüzü eşliğinde konuşuyoruz. Muhabbet.

Ersun ve Barış

ACI'dan sonrası Ersun?

Yıldız Teknik'te İnşaat Mühendisliği okudum. ACI ve İzmir'den sonra ilk yılımda biraz bunalıma girdim. Bir gün birinci sınıfta iki ders üst üste kimya dersi boş geçince dekana çıkıp dersimiz boş geçti diye bilgi verdim. Çünkü biz ACI'da öğretmen gelmeyince haber verirdik. Okulumuz bize öyle bir özgüven ve sorumluluk duygusu vermişti. Dekan ise beni kovmaktan beteri etti. Sen kimsin kapımı

çalıyorsun diye azarladı. Biz Türkiye gerçeğinin bu kadar farkında değildik. ACI dışında böyle yaşıyorduk. O nedenle biraz sıkıldım ilk yılımda. Okurken bir yandan da çalıştım. Radyo, banka, organizasyon işleri. Bu arada yaz aylarında ufak ufak yatçılığa başladım.

Sen Barış?

Biz Fen mezunuyuz. I-Search yapardık İngilizce dersinde. Fende geriye. Dershaneye gittik. Çok iyi bir eğitim aldık okulda. Değerler, birey olma, özgüven, disiplin. Hepsi vardı ama fen derslerimizde diğer okullara göre zorlandık. Ben İTÜ Mimarlık'ta okudum. Bir yandan da özel fen dersleri verip, bilgisayar tımarcılığı yaptım. Sonra Amerika'da Bilgisayar üzerine yüksek lisans yaptım NYC de. Long Island'da 2 yıl bir projede çalıştım. Sonra Bodrum.

Ersun senin yaptığın iş ne şimdi? Nasıl Bodrumlu oldun?

Ben yazları Bodrum, Kuşadası, Marmaris ve Göcek'te karadan yat takip ediyordum. 1999'da acentelik, bakım onarım işlerinde çalıştım. Zaten inşaat mühendisi olunca genellikle ya Libya, Kazakistan ve Rusya'ya gidiliyordu ya da STFA veya ENKA'da çalışılıyordu. Yat acenteleri genelde yurtdışından gelen mega yatların Türkiye'deki iletişim noktalarıdır. Evrak, alış veriş, turlar, transferler, mazot, bakım ve onarım işleri yaparlar. 2005'te Bodrum tersanede işe başladım. Orada bakım onarım işinde uzmanlaşıp 2013'te kendi Mono Yachting şirketimi kurdum. Mono Yachting şu an yatlarla ilgili her şeyi yapmakta; bakım, onarım, acente, yat alım satımı ve charter (mavi tur).

Sen Barış? Ailen de Bodrumlu galiba?

Benim mimarlık bürom var. Tabii ailem de buralı. Otel, restoran, kafe falan var. Bazen işler yoğun oluyor. Bazen rahat.

Senin oğlun var bir de. Hangi okulda 3 yaşındaki Altan? (Sonra bu sorudan utanıyorum)

Ne okulu Kerime Hanım? Ne öğrenecek? Şimdi mahallede arkadaşları ile oynuyor, deniz var, bahçede oynuyor, kumların çamurların içinde debeleniyor, inekleri besliyor.

Geçenlerde Ankara'ya gittik. Mecburen orada AVM'lere gidiliyor. Çocuklar kulaklıkla elektronik oyunlar, bilgisayar oyunları oynuyor. Altan önce istedi sonra yarım saatte sıkıldı.

Bodrum'da hayat nasıl? Zaman kavramı nasıl? (Ersun yanıtlıyor.)

Nisan Mayıs'ta işler yoğunlaşıyor. Yoğunluk yoksa insanlar nasıl şehirlerde AVM'lerde saatlerce oturuyorsa ben de evimde oturuyorum. İki kedi bir köpeğimiz var. Eşim Ceylan ile BoMask Kürek Kulübü'ne üyeyiz. Sabahları kürek yapıyoruz. İşim gereği yurt içi ve yurt dışında boat showlara gidiyorum.

Bazen mavi turlar oluyor. Hayatım Bodrum, Göcek, Kaş, Kalkan, Marmaris, Gökova gibi yerlerde geçiyor. Zaten deniz var. Hafta sonları Barışların otelinin plajına gidiyoruz. Arada mangal yapıyoruz. Çalışanlar da rahat burada. Yağmur var gelemiyorum, diyor bir çalışan. Peki, diyoruz. İnsanlar hep bir şey yapmak zorunda değil. Burada insanlar kendilerine yetecek kadar para kazanıp, sonra da keyfine bakıyor.

Sence Barış?

Para cepte durmaz burada. Günde 1000 lira kazanacaksa, 200 kazandı mı yeter der buradaki insan.

Barış Aras

Ersun Şengün

İklimden herhalde insanlar rahat. Telaşsız. Zaman farklı yaşıyor. Her şey olacağına varır, derler. Koşan insanlar büyük şehirlerde. Biz burada tatlı tatlı yürüyoruz. Yazın biraz yoğunluk oluyor tabii. Balıkçılık ata sporumuz. Balığa çıkarız arada. Çok hesap kitap yapılmaz burada. Oluruna bırakılır bazı şeyler.

Barış bizi akrabalarının Masal Çiftliği'ne götürüyor dönüşte. Simental inekleri var ailenin. Bizlere mandalina, süt ve tereyağı veriyor. Çok güzel cins inekler. İnekleri seviyoruz. Her şey doğal.

Barış: Para cepte durmaz burada. Günde 1000 lira kazanacaksa, 200 kazandı mı yeter der buradaki insan. İklimden herhalde insanlar rahat. Telaşsız. Zaman farklı yaşıyor. Her şey olacağına varır, derler. Koşan insanlar büyük şehirlerde. Biz burada tatlı tatlı yürüyoruz.

Toprak çok güzel. Yeşil çok. Beton yok. Gerçekten hayat rahat ve güzel. Telaşsız olmak ne güzel! Onlardan öğreneceğim çok şey var. Daha çok zaman geçirmeliyim onlarla.

Fakat ben İsmet Teyze'nin izinde dolaşmaya çıkıyorum. Artemis Pansiyon önemliydi onun için. Artemis Pansiyon deniz tarafında Penguen Pastanesi olarak bilinirmiş. Bodrum'un ilk pansiyonu. Evlendikten sonra çocuklarla yazları gelirlermiş deniz üzerindeki 15-16 numaralı iki odaya. Dalgaların kıyıya vuruş seslerini dinler uyurlarmış. Hani o bomboş sahillerde yalnız dalgaların ve gençlerin çaldığı gitar seslerini duyduğunuz zamanlar. (That quaint period) Şimdi de yazları orada bir hafta falan geçiriyormuş deniz banyosu için. Önce onu buluyorum. Sonra Balıkçı'nın Bella Sombra ağacının yerini. Şimdi bir banka var orada.

İsmet Teyze'nin gittiği Turgut Reis ilkokulu'nu buluyorum. Yüksekçe bir tepe üstünde. Bahçeye iki yandan sekiz basamakla çıkılıyor. Yorgunum. Çıkıyordum basamaklardan. Şimdi ortaokul olmuş. Çocuk civıltıları geliyor. Belki içlerinde İsmet Teyze'nin ağaçlara asılı kalmış çocuk kahkahaları da var. Belki de o hâlâ organze kurdelesini ve siyah önlüğü ile bahçede koşturup oynuyor.

Music Pulls Me Through

“Haydi... Müzik ol çık karşıma ...”

“Nerede olursan ol / Nereye gidersen git / Seni bulacağım / Ya da sen beni

Ama ben hep buradayım /Aslında / Ben her yerdeyim / Çünkü / Ben MÜZİĞİM!”

Fusun Şenocak ('72) 24 Şubat, 1998

Fusun Şenocak

Ocak ayının son günü Fusun Şenocak'ın evine müzik konusunda konuşmak üzere gidiyorum. Hepimizin yaşamında önemli bir yeri olan müzik. Anılarla, hüznle, neşeyle gelen müzik. Ama ben müziği yaşayan biriyle söyleşiye gidiyorum. Fusun beni *Pulp Fiction*'daki Uma Thurman gibi karşılıyor. Beyaz uzun kollu bir gömlek, bilek üstü biten bir kot, kâküllü düz bal rengi saçlar, çok zevkli ayakkabılar. O her zaman şık ve bakımlı. Evi de kendi gibi. Fusun şen bir aileden geliyor. Alim dede neşeli, şen şakrak bir kişilikmiş. Baba ve amca da öyle. Şenocak Sineması varmış onların eskiden Eşrefpaşa, Balıkuyu taraflarında. Orada 7-8 yaşlarında Türk filmleri izlemiş Fusun. Hep beraber yemekten, içmekten hoşlanan bir aileymiş. Gönülleri ve ocakları herkese açık, şen insanlarmış. Hayatlarında sinema, müzik ve neşe varmış ailenin.

Evde duvarlarda her yerde müzik. Siyah ipek saten üzerine işlemeli bir Led Zeppelin poster. Fusun'un 16 yaşındayken Çiğli Radyosu'nda dinleyip tutkuyla aradığı *Desiderata* şarkısının sözlerinin olduğu çerçevelenmiş şarkı sözleri. 32 yıl aramış plak ya da cd'sini. 2001 yılında oğlu Nadir Memphis'te okurken bulmuş şarkıyı. Malum biz radyolarla büyüdük. Tabii eskiden internetten müzik indirmeler yok. Spotify yok.

Büfenin üstünde duvarda Ayşegül Yeşilnil'in bir tablosu. Bir kadın kontrbasla bütünleşmiş, yere uzanmış yatıyor. Tabii siyah Amerikalı cazcı heykelleri. Sol anahtarı şeklinde mumlar.

Desiderata ne diyor? Niye bu kadar etkilendin ve yıllarca aradın? (Fusun şarkının sözleriyle yanıtlıyor soruyu.)

“Beyond a wholesome discipline, be gentle with yourself.
You are a child of the universe no less than the trees and the stars;
you have a right to be here. And whether or not it is clear to you,
no doubt the universe is unfolding as it should.”

Yıllarca ergenlerle çalışmış bir öğretmen olarak Fusun'un 16 yaşında böylesine bilgece sözlerden etkilenmesi beni de etkiliyor. Belki de 68'lerin ruhu öyleydi ve o ruh Fusun'da vardı.

Müzikle ilgin nasıl gelişti?

“60'lı, 70'li yıllarda yerli ve yabancı müzik dergilerim vardı, *Hey* gibi. Çiğli Radyosu'nu dinlerdim tutkuyla. Ders çalışmak için değil ama sabah Çiğli Radyosu'nda müzik dinlemek için saat kurardım.”

Fusun'un şarkı sözü defterlerine bakıyorum. 60'larda tutmaya başlamış defterleri. Çok düzenli hem şarkıcı resimlerinin olduğu düzenli hem de şarkı sözlerinin olduğu defterler. Değişik mecmualardan kesilmiş. Hâlâ saklıyor. Belki bizim de vardı bir dönem. O şarkı sözlerinde kendimizi arardık. Ama müzikle ilgisini ya da Fusun'u en iyi anlatan yine duvarda çerçevelenmiş John Miles'in sözleri. Fusun beni o çerçevenin önüne götürüyor ve birlikte okuyoruz sözleri.

“Music was my first love / And it would be my last / Music of the future / And music of the past
To live without my music / It would be impossible to do / In this world of trouble
Music pulls me through”

Evet. Fusun için müzikten başka aşk yok.

Radyo programcılığı ne zaman? (Gözleri parlıyor)

“1998'de 2 yıl Radyofon'da rock müzik programı yaptım. Gece 22:00'den sabah 07:00'ye kadar. Programın adı *Hades'in Çiğliği* idi. Daha sonra 2 yıl da Yeni Radyo'da gece 22:00'den sabah 02:00'ye kadar *Too old to rock and roll / Too young to die* adlı programı yaptım. King Crimson çalacağım bir gün kırmızı tulumumu giyip, siyah kemer taktım. Başıma da bir taç. O gün içimden öyle geldi.”

Bu arada fonda hep bir müzik var. Önce Matt Monro'dan *From Russia with Love* sonra John Miles. Müziğin aynı zamanda onu araştırmaya ve öğrenmeye motive ettiğini söylüyor.

“Müzik beni araştırmaya itiyor. Mesela Alan Parsons Project'in *Gaudi* albümünde *La Sagra da Familia* şarkısını dinledikten sonra Gaudi'yi araştırdım. *La Sagra da Familia*'nın kim için yapıldığını araştırdım. Gaudi'nin eserleri ile tanıştım. Yıl 1987 idi. Daha önce 1971 yılında Don McLean'ın *Vincent* şarkısını dinledikten sonra Van Gogh'un eserlerini araştırdım ve hayran oldum. Geçen yıl gösterilen *Loving Vincent* filminde de o şarkı çalışıyordu. Şarkı Van Gogh'un fırtınalı hayatını çok iyi yansıtır. Şimdi de merak ediyorum. Parçalar nasıl bir motivasyonla yazıldı, hikâyeleri nelerdir. Onları araştırmak istiyorum.”

Bu arada King Crimson'dan *In the Court of Crimson King*, *21st Century Schizoid Man*, *Epitaph* çalışıyor. Bunları ben de hatırlıyorum tabii. Ama anlamlarına Fusun kadar vakıf değilim hiç bir zaman. “*The fate of all mankind I see / Is in the hands of fools*” şimdi biraz daha anlamlı ama o zamanlar ergenliğin şaşkınlığı içinde herhalde “*Confusion will be my epitaph*” anlamlı geliyordu belki. Ardından Emerson, Lake and Palmer çalışıyor. Greg Lake'in sesini çok beğeniyor. *From the Beginning* şarkısında özellikle.

70'lerde Çiğli Radyosu kapanmış. O dönem üzüntüsü ile Mort Scuman'ın *Sorrow* şarkısını anımsıyor. Daha sonra 1993-94'te özel radyolar kapanmış. Bir nevi sansür mü bilmiyorum. Arabaların antenlerine siyah kurdeleler bağlanıp protesto edilmiş. Ben hatırlamıyorum ama Fusun gibi müziği yaşayan biri için büyük darbe tabii.

“Çağımızın insanları içten, yürekten şarkı söylemiyor. Kendilerini müziğe bırakıp dans etmiyorlar. Bunları unuttukları için de mutsuzlar. Onun için Nietzsche ‘Müziksiz yaşam bir hatadır,’ der.” O kadar çok plak ve cd var ki evde. Fusun anlatıyor.

“Her yurtdışına gittiğimde bavullar dolusu plak ve cd getirdim. Bir keresinde ağabeyimi ziyaret için Paris'e gittiğimizde şehir turu almıştık. Fransızca bilmiyordum ama otele dönerken plakçı olduğunu tahmin ettiğim bir dükkân gördüm. Otelde babamdan plak alabilir miyim diye izin istedim. Babama otelin yakınında bir dükkân gördüğümü ve kendi başıma gidebileceğimi söyledim. Babam izin verdi tabii çünkü beni çok iyi anlardı. Benim için ‘Fusun’un otomobili benzsiz çalışır ama müziksiz çalışmaz’ derdi.”

Tabii bu arada cd'ler değişiyor. *From the Beginning*'deki *moog synthesizer'a* dikkat çekiyor. Arkasından *Dark Now My Sky*, *Song Instead of a Kiss*, *Children of Sanchez* ve sonra Ege ezgileri. Alexandros'u dinliyoruz Stamatis Spanoudakis'ten. *The Myth of the East*, *The Dream of the West* albümünden. Klarnete dikkatimi çekiyor.

Dalga dalga yükselen müzik John Surman'ın *Portrait of a Romantic*. Belki Fusun da bir romantik.. Evgeny Greenko'dan vals dinliyoruz. Türk müziğini soruyorum. Zeki Müren diyor başka bir şey demiyor. İkiz torunlardan kız olanı da “müzük” diyor başka bir şey demiyormuş. Şaşırmıyorum. Fusunla bitirelim.

“Nota olup, bütün bestelerde var / Olmak istiyorum... / Kimbilir? / O zaman çoğalım...”

Birçok yürekte yerim olur / En katısında bile...”

Belki nota değilsin ama müzik tutkunla, yaşamı kucaklayışınla, sevginle zaten birçok yürekte yerin var sevgili Fusun.

Hatırlamak mutluluktur

Kemeraltı

Cumhuriyetin ilk yıllarında yapımı tamamlanan Ankara Palas Oteli boş gözlerle bize bakıyor. İçi boş, dışı boş, bakışları boş... Hüznümüzü altındaki Çin'in'i anımsayarak dağıtıyoruz hemen. Sucuklu tostlarının kokusu burnumuza, tadı damağımıza geliyor.

Delirmiş gibi gülüyor, hep bir ağızdan konuşuyoruz. Konu ne mi, dediniz? Tabii ki yeni Beacon. Röportajlar, class news'lar, kültür sayfası, reklamlar derken, gözlerimiz yorulmuş, akıllarımız karışmış, sinirlerimiz gevşemiş, gençlerin deyimi ile iyice 'kafayı yemişiz.' Havada kelimeler uçuşuyor. 'Hep beraber,' 'Nereye?' 'Paris'e,' hayır 'İtalya'ya,' yok yok 'Kapakdöğme'ya...' Olmaz canım, daha yakına. 'Foça'ya' ya da 'Urla'ya'... En sonunda karara varıyoruz. 'Kemeraltı'na.' Görülen lüzum üzerine gereği yapılacak, kafaları dağıtmak için Kemeraltı'na gidilecekti. 28 Ocak Pazartesi 10:30'da Konak'ta Saat Kulesi'nin altında buluşmak üzere sözleşiyor ve Heritage'daki toplantıyı bitiriyoruz.

O gün geldiğinde içim kıpır kıpır. Hava pırlı pırlı. İzmir bu; bir yağar, bir açar. Tam önce ben geldim derken, sağdan Hülda, soldan Nükhet çıkıyor karşıma. Destina çoktan oturmuş bir banka, dersini çalışmakta. Derken Yasemin ve Kerime ve nihayet Rakella. Grup tamam. Yola devam...

Yanımızda kimler kimler yok ki! Anne ve babalarımız, dede ve nenelerimiz, Kör Hafızlar... Düğmeciler, kumaşçılar, ayakkabıcılar... Eczacılar, kebabçılar, fotoğrafçılar... Ve anılar, anılar, anılar... Büyük keşifler yapmayacağız. Sadece hatırladıklarımıza sadık kalacağız. İçimizde anı olarak sakladığımız her şeyi birer birer gün yüzüne çıkaracağız...

Grubun rehberi Destina tam teçhizat hazır. Fotoğraf makinası, notları, Kemeraltı kitabı, bir de selfie sopası. Nükhet turizm bürosu olan tuhaf görünümlü kırmızı bina'nın yanındaki platforma çizili eski İzmir planı ile bizi tanıştırıyor ve bir zamanlar deniz olan bir alanın üzerinde durduğunu hatırlatıyor. Kemeraltı eski günlerde kemerlerin altı, üstü örtülü geçitlerin labirenti... Dibinde de deniz... Zemindeki eşsiz seramik harita orada uzun zamandan beri mevcut olsa da görmeyen gözlerin bundan haberi yoktur.

İlerlemeye devam... Cumhuriyetin ilk yıllarında yapımı tamamlanan Ankara Palas Oteli boş gözlerle bize bakıyor. İçi boş, dışı boş, bakışları boş... Hüznümüzü altındaki Çin'in'i anımsayarak dağıtıyoruz hemen. Sucuklu tostlarının kokusu burnumuza, tadı damağımıza geliyor. Anafartalar'a girdiğimizde herkes ağız birliği etmişçesine Pelin Kundura'nın ayakkabılarından söz ediyor. Ben suskun kalıyorum. Devlet memuru olan rahmetli babam her daim sağlam Sümerbank ayakkabılarını tercih etmiştir hayat boyu. Köşeyi dönüyoruz. Karşı kaldırımda Foto Can, Dönerci Can, Foto Rüstem... Ve Güzel İzmir Hanı... Eiffel Kulesi'nin mimarı Gustave Eiffel'in İzmir'de Basmane Garı ile Konak Pier'den sonraki harikası... Şimdiki sahibi bir genç giyim markası... Kimimiz Destina'yı dinler, kimimiz hayranlıkla binayı incelerken sayımızın giderek azaldığını fark ediyorum. Herkes bir köşeye dağılmış, ellerde gömlekler, etekler, standlardan seçmeler uçuşuyor... Herkes birbirine elindekinin ne kadar güzel olduğunu söylüyor. Ne çabuk unuttular Gustave'ı! Benim aklım ise bambaşka bir yerde. Beyoğlu Çikolata'sı'nın en güzelinin Ali Galip'te olduğunu söylemekten dilimde tüy bitmiş. Lakin kimse dinlemiyor.

Kocaman sinema ve tiyatro afişlerinin asılı olduğu Oska Pasajı'na dalyoruz neyse de, ben çikolata diye tutturmadan vazgeçiyorum. Kimlik değiştiren dükkanların geçmişlerini yakalamaya çalışmaktayız şimdi. Konak Sineması da bu değişimden nasibini almış, alt ve üst salonlu Nazım Hikmet Kültür Merkezi olarak hizmet vermeye başlamış. Kırmızı koltuklu, kırmızı perdeli alt salonu bizim için açıyor lobi-deki nazik ve entel bey ve biz, bir avuç Beacon'cı, çocuklar gibi sevinçli, kırmızı perdeli sahnenin karşısındaki kırmızı koltuklara kuruluyoruz.

Kocaman sinema ve tiyatro afişlerinin asılı olduğu Oska Pasajı'na dalyoruz neyse de, ben çikolata diye tutturmadan vazgeçiyorum. Kimlik değiştiren dükkanların geçmişlerini yakalamaya çalışmaktayız şimdi. Konak Sineması da bu değişimden nasibini almış, alt ve üst salonlu Nazım Hikmet Kültür Merkezi olarak hizmet vermeye başlamış.

Sinemanın o eski ve bildik kokusunu içimize çekiyoruz. Seans öncesinin tatlı heyecanını yaşıyoruz. Kerime ile Rakella'nın sinematek ve edebiyat bilgileri izinde eski filmlere doğru yolculuk yapıyoruz. Söz bitiyor. Heyecan bitmiyor. Kalplerimiz pır pır atıyor. Gençliğimiz bizi bırakmıyor.

Yeniden dışarı çıktığımızda tanıdık bir ses bizi karşılıyor... "Çakmaklara gaaaaz..." Oska Pasajı'nın kapısında yağmur-soğuk demeden ekmek parası için çalışan Kör Hafız'ı anıp rahmet diledikten sonra Eczacıbaşı Eczanesi, Aktaş Eczanesi ve Ekmekçibaşı Lokantası'ndaki eski dostlara da merhaba diyor ve yeni keşiflere doğru yola koyuluyoruz. Yeni istikametimiz Badem Ezmeci. Pasaj içinde küçücük tertemiz bir dükkan. Bademler, cevizler, fıstıklar burada kırılıyor ve bu sevimli mekânda şekerle evlendiriliyor.

Önde: Destina, Hülda, Kerime, Nükhet
Arkada: Aliye, Rakella, Yasemin

Kızlara çikolata tattıramamanın acısını burada çıkartıyorum, hepsine badem ez-melerini yutturuyorum ve içim rahat bir halde eski Şükran Otel'i'ne doğru yönelen grubun peşine düşüyorum.

Yılların Şükran Otel'i, şimdi olmuş bir Anayurt Otel'i... Ah zaman, vah zaman, sen nelere kadersin zaman! Zebercet içerde; tarihi meşe bankonun gerisinden ara ara, kapının önünde bıdır bıdır konuşan bizim gruba donuk bakışlar atıyor. Rica etsek bizi gezdirir mi acaba, ayıp olur mu, yok canım ne münasebet, hadi soralım. İçeri doluyoruz. Zebercet şaşkın. Görecek bir şey yok, diyor. Boş, diyor. Eski, diyor. Yangın geçirdi, diyor. Diyor da diyor. Sonunda pes ediyor. İsteksiz ama nazik bir tavırla, "sağdaki merdivenden çıkın, sola dönün, bir daha sol yapın, düz gidin, sonra sağ yapın, bir daha sağ yapın, başladığınız yere gelir, aşağı inersiniz," diyor. Yolu şaşırmamak için kumandayı tekrarlaya tekrarlaya, tozlu trabzana dokunmamak için her türlü cambazlığı yapa yapa, birbirimize tutunarak tırmanıyoruz gıcırdayan basamakları. Tepeye vasil olduğumuzda bir başka zaman karşılaşıyor bizi. Kori-dorlar yer yer etrafında camlı odaların ve sedirlerin sıralandığı salonlara açılıyor. Her taraf renkli plastik çiçeklerle dolu. Tavanda ağ tutmuş dev avizeler. Yer yer çökmüş ahşap zemin desenli halılarla kaplı. Yataklarda battaniyeler, yastıklar, yorganlar, çarşaf lar sanki yatanları varmışçasına geceyi bekliyor. Çekinerek bazı odaların kapılarını açıyoruz. Acaba Zebercet bunlardan birinde mi uyuyor? Odalar nem kokuyor, küf kokuyor, toz kokuyor. İçimiz bir tuhaf oluyor.

Yolun geri kalanını köşeleri hızlı hızlı dönerek tamamıyoruz. Merdivenleri inen biz artık eski biz değiliz. İçimiz ezik. Zebercet'e teşekkür ediyoruz. Camlı sokak kapısını açıp, kendimizi dışarı fırlatmak üzereyken Zebercet yerinden kalkmaya yelteniyor ve "Yine bekleriz," diyor.

Yola devam... Kestane Pazarı, ardından Demirci Han. Burada bir taraftan Destina'nın aile anılarını paylaşıyoruz, bir taraftan da tel çitin ardından bize cilve yapan kurt köpeğini sevmeye çalışıyoruz. Bu arada Yasemin'in bir köpek sahibi olmasını zar zor önlüyoruz. Sonra küçük bir gecelikçi dükkânının önünde duruyoruz. Gecelik satışı karneye bağlanmış sanki. Merakla içeri dalıyoruz.

Destina, Hülde, Kerime, Rakella, Aliye, Nükhet, Yasemin

Aynı duyguyu Meserret'te de hissediyorum. O güzelim Meserret sadece bir havuzdan ibaret kalmış, gerisi abiye, spor, gündelik, gecelik diye bölümlere ayrılmış. Nükhet ön tarafta dedesinin Altın Kalem Kağıt ve Kitaphanesi'nde hattatlığın yanı sıra ciltleme yaptığını, büyük bir yangında bunların hepsinin kül olduğunu anlatırken yine hüznleniyoruz. Sadece yangına mı duyduğumuz üzüntü, yoksa bütünü ile yok olup giden eski yaşamışlığa mı? Bilemiyoruz. Karnımız acıkmaya başlamış, ayaklarımız buz tutmuş. Yemek ve çorap ihtiyacı bizi 'şimdi'ye geri getiriyor. Önce birkaç çift hakiki yün çorap alıyoruz Salepçiöğlü'nün arkasındaki bir çamaşırcıdan.

Sonra Abacioğlu Hanı'nın avlusuna atıyoruz kendimizi. Güneş içimizi de ayaklarımızı da ısıtıyor. Aysa'da güzel bir ziyafet çekiyoruz kendimize. Kahve keyfi yapıyoruz ardından. Cappuccino peşinde koşan Rakella'yı Abacioğlu Hanı'ndaki kahve ve lokantaların garsonları uzun süre unutmayacaklar sanırım. Yola devam... Kestane Pazarı, ardından Demirci Han. Burada bir taraftan Destina'nın aile anılarını paylaşıyoruz, bir taraftan da tel çitin ardından bize cilve yapan kurt köpeğini sevmeye çalışıyoruz. Bu arada Yasemin'in bir köpek sahibi olmasını zar zor önlüyoruz. Sonra küçük bir gecelikçi dükkânının önünde duruyoruz. Gecelik satışı karneye bağlanmış sanki. Merakla içeri dalıyoruz.

larını paylaşıyoruz, bir taraftan da tel çitin ardından bize cilve yapan kurt köpeğini sevmeye çalışıyoruz. Bu arada Yasemin'in bir köpek sahibi olmasını zar zor önlüyoruz. Sonra küçük bir gecelikçi dükkânının önünde duruyoruz. Gecelik satışı karneye bağlanmış sanki. Merakla içeri dalıyoruz. Burada rehberimiz Rakella. Geceliklerin çok güzel olduğunu söyleyen yine o.

Hepimizin aynı gecelikten birer tane alması ile ağız açık arkamızdan bakakalan da mutlu dükkân sahibi...

En gencimiz Yasemin. O kadar zarif ve o kadar nazik ki! Yaş konusunu açarak kimseyi üzmemek istemiyor. Anılarımıza annesi ile katılıyor. Tüm etkinliklerin süslemesini yapan Yaseminimiz püsküller, kurdeleralar, parlak iplikler arasından geçerken buranın kendi mahallesi olduğunu üstüne basa basa belirtiyor. Kahve tüketiminin yoğun olduğu şarkvare sokaklarda üç kişi önde-iki kişi arkada-iki kişi ortada nizamında yürürken biraz sallanmış olmalıyım ki birden kahveci çığırkanının narası ile yüreğim ağızma geliyor, "Aliye Ablaaaa bu kız üç aydır seni bekliyor, neredesiiin?"

Köşeye saklanan Destina'nın muzip gülüşünü görünce ancak rahatlıyorum.

Ve nihayet... Geçmişten bugüne gelen biz yedi Beacon'cı yorgun ama mutluyuz. Son durağımız Kızlarağası Hanı. Tepekule Kitaplığı kapalı. Eski eşya satan dükkânların vitrinlerinden bakışlarımızı ayıramıyoruz. Üst katta adaçaylarımızı yudumlarken sık sık Sevin Ablamız ve

diğer Beacon'cı arkadaşlarımızı anıyor, yaşadığımız kareleri tekrar tekrar anlatıyor, gülüşüyoruz. Turlarımıza devam edeceğiz.

Sırada Havra Sokağı, Sinagoglar ve Agora var. Anılarla soluk almayı, anıların peşinden koşmayı sürdüreceğiz. Ve tıpkı Proust gibi *Kayıp Zamanın İzinde* yürüyeceğiz.

ACI '95 mezunu Tangül Sezen Aktuğlu Kardeş tarafından kurulan butik pasta atölyesi CAKE LAB mutfağında her biri özenle hazırlanan, kişiye özel tasarlanan pastalar tüm kutlamalarınız ve etkinlikleriniz için üretilip adresinize teslim edilir.

Katkı maddesi içermeyen lezzetli ve görkemli pastalarımız ve çok çeşitli ikramlıklarımız size bir telefon kadar yakın!

0 530 383 2253
CAKE

En özel günleriniz
artık daha da tatlı...

@cakelabbytangul

cake_lab_by_tangul

Pınar Sokak No.20 Çiçekliköy, Bornova İZMİR

The Beacon'ın Kılı Kırk Yaran Editörüyle Bir Sohbet...

Hülda Süloş ('74)

Hülda'yı öne çıkaran, birkaç karpuzu bir koltuğa sığdıran aşırı sorumluluğu. İş, proje, yazı, çeviri, üstlendiği her ne olursa olsun tıpkı bir maratoncu gibi ipi göğüsleyene kadar dur durak bilmeksizin koşuyor da koşuyor...

Hülda Süloş

O yazmaya tutkulu bir mimar aslında. 2001 yılından bu yana *The Beacon*'ın editörlüğünü yapıyor. Yayın kurulu çalışmalarımızda yakından şahit oluyoruz, her konuda kılı kırk yarıyor. Aşırı titiz ve mükemmeliyetçi. Onun “daha iyisi, daha da iyisi” arayışı hiç bitmek bilmiyor. Hangi konuda yazarsa yazsın kusursuz ifadesi, şiirsel anlatımı, yazıya ilgiyi yoğunlaştırıyor, okuyucuda hayranlık uyandırıyor.

Söze önce mimarlığından mı başlasak? Mimarlık hakkında ne söylemek istersin?

“Mimarlık bina yapma sanatıdır. Sanatı burda ‘zanaat’ anlamında kullandım. Yani bilgi, beceri ve tecrübe gerektirir. Mimarın işi ağırdır, çünkü yaşamın tüm alanlarıyla ilgili olmak zorundadır. Mesela bir radyo evi yapıyorsa, ki bu benim bitirme projemdi, önce bir radyo evi nasıl çalışır en ince detayına kadar araştırır ve bir fonksiyon şeması çıkarır. Bu şema tasarımın ilk adımıdır. Tasarım katman katman açılan bir dünyadır, sonu yoktur. Estetik amacı ve üslubu vardır. Her üslup o yapının ait olduğu toplumun ya da kişilerin kimlik bilgileridir. Kültürlerini, inançlarını, yönetim biçimlerini, ekonomik durumlarını yansıtır. Hikâyelerini anlatır.

Bir örnek vereyim, Ortaçağ sonlarına doğru Avrupa’da zenginleşmeyle birlikte kentler ortaya çıktı, kentlerle birlikte de Gotik üslup. Gotik’in en ihtişamlı örnekleri katedrallerdir.

Hülda Süloş, Nükhet İzmiroğlu

Ortaçağ sonlarının en önemli yapılarıdır bunlar. Kralın simgesi, gücün ifadesidirler. Bir Ortaçağ kentine uzaktan baktığınızda önce katedrali görürsünüz. Ortaçağ kentinin silüeti aynı zamanda bir güç dağılım şemasıdır. En güçlü en yüksek olandır. Bu katedraldir. Sonra piskoposun sarayı ve kralın sarayı gelir. Daha sonra da loncaların mekânları. En alçaktakiler halka ait konutlardır.

Bir de dönüp kendi evimize bakalım. Ya geçmişe özlem vardır mekânda, ya da geleceğe hayranlık. Ya ağır eşyalar ve anılarla doludur ev, ya da hafif ve saydam olanlarla. Ya klasiktir, ya da modern. Eklektik ise geçmiş ile gelecek arasında kalanların tarzıdır.

Binaları böyle yapar, böyle çözer mimar işte. Tıpkı bir puzzle gibi. Bu nedenle ben en çok, mimarlığın tasarım kısmını severim.”

İzmir’in birçok bölgesinde çarpık bir yapılaşma gözlemliyoruz. Bu bağlamda çocukluğunun geçtiği ve tutkuyla

Büyüdüğüm üç katlı apartman bahçe içindeydi. Arka taraf Hatay Caddesi’ne kadar sadece tarla, bağ, bahçeydi; her yer ağaç, toprak, çimdi. Sokakta pek az bina vardı, olan tek tük yapı da bir-iki katlı evlerden ibaretti. Balkondan kolejın servileri çamları görünürdü. Horozlar öterdi sabahları. Çimlerde kuzular otlar, atlar dolaşırdı. Onların aralarında oyunlar oynardık. Ağaçlardan erik, badem toplardık. Kitap değiş tokuşu yapardık. Yaz öğleden sonraları uyku zamanıydı, okuma zamanıydı.

bağlı olduğun Göztepe/Güzelyalı semtlerini ve İzmir’i mimar gözüyle nasıl değerlendirirsin?

“Bugünün İzmir...”

Günümüzde tüm dünyada kentlerde yaşayanların sayısı kırsalda yaşayanlardan daha fazla. Kentler de ister istemez bunun cezasını çekiyor. Tüketimi hızlandırma eğilimi, işsizlik sorunu, ekonomik istikrarsızlıklar ve savaşlar göçlere yol açıyor. Kırsal boşalıyor, ortaya dev sorunlarıyla mutasyona uğramış kentler çıkıyor. Yüzlerce insanın birbirinden habersiz sıkışık nizam yaşadığı gökdelenlerle dolu, yeterli altyapıya sahip olmayan, doğa yoksunu kentler bunlar. Kültürel birikim dediğimiz ne varsa silip süpürülüyor bu arada. İzmir de bu durumdan nasibini almış.

Eskinin İzmir...

Yirminci yüzyıl başında çok renkli bir nüfusa sahip, çok güzel bir kentmiş İzmir. Konserler, operalar, tiyatro gösterileri

The Beacon Yayın Kurulu

birbirini izlemiş. Sık sık dans partileri düzenlenirmiş. Vals, foxtrot, one-step. Şehirde 6 dans okulu varmış. Bu okullara katılan erkeklerden para alınır, kadınlar- dan alınmazmış. İzmir'de kadının toplum- sallaşmasında bu okulların, bu partilerin ayrı bir yeri olsa gerek. Türkler, Museviler, Levantenler, Rumlar, Ermeniler uzun yıllar böyle bir ortamda bir arada yaşamışlar. Birbirlerinden kopuk yaşamlar sürdür- seler de sosyal ve kültürel temaslarda bulunmuşlar. Komşuluk yapmışlar. Belki de bu nedendenir İzmir insanının yüzünün Batı'ya dönük olması. Deniz banyosu- nu İstanbul'dan önce benimsemiş İzmir. 20'li yıllarda 10 kadar deniz banyosu varmış şehirde. Bu sebeptendir belki de İzmir'in denizsiz yapamaması. Yine aynı dönemde sinemalarda pazar ve tatil gün- leri bilet bulunmazmış. Esas müdavimler ise çocuklarmış. Bu yüzden midir acaba İzmirli çocukların sinemayı bu kadar çok sevmesi?

Çocukluğumdaki Güzelyalı...

Büyüdüğüm üç katlı apartman bahçe için- deydi. Arka taraf Hatay Caddesi'ne kadar sadece tarla, bağ, bahçeydi; her yer ağaç, toprak, çimdi. Sokakta pek az bina vardı, olan tek tük yapı da bir-iki katlı evlerden ibaretti. Balkondan kolejin servileri çam- ları görünürdü. Horozlar öterdi sabahları. Çimlerde kuzular otlar, atlar dolaşırdı. On- ların aralarında oyunlar oynardık. Ağaç- lardan erik, badem toplardık.

Kitap değiş tokuşu yapardık. Yaz öğleden sonraları uyku zamanıydı, okuma za- manıydı. Akşamüstleri dondurmacı yolu gözlenirdi. Akşamları açık hava sinema- sına gidilirdi. Gidilmezse Radyo Tiyatrosu dinlenirdi. Eski tarihi bir konakta okudum ilkokulu. Sonra ver elini kolejin campus'u. Bundan güzel çocukluk olur mu?

Kuzeyde Kordelyo ve Bayraklı; güneyde Karataş, Göztepe ve Kokaryalı. İzmir kör- fezinin rüya kıyıları. Eskiden Göztepe yolu İzmir'in mesiresi, şimdi de Alsancak yö- nünden her Göztepe'ye yaklaşışında içim mesire yeri. Bir sevinç sarar her yanıma. Ruhum aydınlanır. Güzelyalı'nın ışığı bir başkadır, çünkü çocukluğum Güzelya- lı'dadır."

Mimarlık yanı sıra yazın çalışmalarıyla da iç içe bir yaşantın var. Bu alandaki çalışmaların neler? Yayımlanmış hikâ- yelerin, çevirilerin var mı?

"Yazmakla çizmek arasında çok fark yok aslında. Birbirine paralel iki eylem bunlar. Ben yazar değilim. Yazmayı seviyorum sadece. *The Beacon* ile birlikte ve onun için 18 yıldır yazmaktayım. Çocukken de ya- zardım. Sonra büyüdüm, mimar oldum, yazmayı bıraktım. Çizmeye başladım. Benzetmek gibi olmasın ama (haddim de değil zaten) geçenlerde Umberto Eco'nun 8-15 yaşları arasında öyküler yazdığını, sonra ara verdiğini ve ellilerine yaklaştı- ğında *Güllün Adı* ile *fiction*'a döndüğünü oku- yunca ne sevindim, bilemezsin.

Tuhaf bir terapötik etkisi var bende yaz- manın. Yazdığım zaman hafifliyorum. Murathan Mungan'ın deyişiyle, "İçinde ısı olan her şey hayat barındırır. İçinde hayat olan her şey hikâye."

Evet, öykülerim, denemelerim arasında dergilerde, seçkilerde çıkanlar var. *Balka- rası*, *Senle Ben Bir de Balıklarla Yıldızlar*, *Karşı- yaka Vapurları*, *Düşsürgünü*, *Bir Zamanlar Işık ve Rüzgâr* adlı öykülerim ve *Ölü Ağıt* adlı bir şiirim yayımlandı. İki de çevirim var."

Çevirilerin zorlu seçimler, senin terci- hin mi?

"Hayır, değildi. Bir gün bir teklif geldi, Sel Yayıncılık'tan. Hemen üstüne atladım. *J.D. SALINGER: A Life Raised High*, Kenneth Slawenski. Hakkında çok az şey bilinen bir yazar Salinger. Mahremiyet önemli olmuş hep onun için. Ölümünden sonra basılan bu kitap Salinger'ın özel hayatı- nın perdelerini ilk kez aralayacaktı. Çeviri üzüntü, *muz kabuğu* ve *J.D. SALINGER* adıyla yayımlandı.

İkinci çevirim Nobel Edebiyat Ödülü sahibi Samuel Beckett'in altmış yıl basılmadan kalmış bir eseri. *Dream of Fair to Middling Wo- men*, yazarın iç dünyasını sergilediği oto- biyografik bir roman. Yine aynı yayinevi. Sordular yapar mısın diye. Kitaba şöyle bir bakıp, yaparım, dedim. Cahil cesareti diyorum bugün bu hızlı yanıtıma. Türkçe adıyla *Sıradan Kadınlar Düşü*. Çeviri, kritikler- den çok olumlu eleştiriler aldı. Başlama- dan önce birkaç kez okudum romanı.

Sonra Beckett'in üslubu hakkında kap- samlı bir araştırma yaptım. Beckett'in kendisine ait bir terminolojisi, sayfalar uzunluğunda cümleleri vardır. Bir say- falık bir cümlede hiç noktalama işareti kullanmadığı olur. Sabahın 5'inde 6'sında kalkıp çeviriye oturyordum. Kafamın en iyi çalıştığı saatlerdir çünkü onlar. Cebir denklemi çözer gibi açtım, çözdüm cüm- leleri. Altı ayda bitirdim. Edebiyat çevirisi bambaşka bir şey.

Farklı bir kültürde yazılmış bir eseri kendi kültürüne taşıyacaksın ve bunu yazarla okur arasına hiç girmeden yapacaksın. Yani görünmez olacaksın. Önce Beckett'in etrafında, o yer ve zamanın içinde dolaş- mam gerekti bir süre. Adeta bir oyun gibi. Eğlenceli ama bir o kadar da göz yoran bir

deneyim oldu benim için. Lakin aldığım keyfi hayatım boyunca unutamam.

Bir de dışarıdan yaptığım bir editörlük var. Düzelti yapmam için bitmiş bir taslak ver- diler. Neredeyse baştan çevirip yeniden düzenledim dosyayı. Amnesty Internatio- nal'ın *Stories Celebrating Human Rights (In- san Haklarını Selamlayan Öyküler ve Şiirler)*."

The Beacon'ın yayımlanmasında eme- ğin çok büyük. Bu uğraş nasıl başladı?

"Teşekkürler Nükhet'ciğim. Dergide tek tek her birimizin emeği çok büyük. Bir sa- bah Fuar'da yürürken o zamanki Yetişen- ler Derneği Başkanı sevgili Ödel Kaptan- oğlu ile rastlaştık. Sanırım 2001'in Ekim ayıydı. Bana bugün Dernek toplantısı var gelsene, şu bizim Beacon'a bir el versene, dedi. Kendisini çok severdim. Kıramadım. Geliş o geliş.

Geldim ama tam bir çaylağım. Sen, Şük- ran, Bahar, Destina ve Aliye Abla, bir de ben. Altı kişiydik o ilk gün. İsmet Teyze yoktu, muhtemelen Bodrum'da idi.

Blake House'un ikinci katında, Campus'a bakan odada çay içip konuşuyoruz. Güzel bir sonbahar güneşi ısıtmış odayı, ondan mıdır, sıkıntı ve heyecandan mıdır bilmem, çok ter döktüğümü dün gibi hatırlıyorum. İçimden de habire söylüyorum kendime, ne işin var burada diye. Sizler tecrübeli ve olgun, beni gülümseyerek karşıladınız. Yıllardır dergiyi siz çıkarıyorsunuz, benim ise hiçbir şeyden haberim yok. Sadece elim kalem tutuyor biraz, o kadar. Tepe- den inme gibi hissettim kendimi o gün.

Sonra çok şey öğrendim sizlerden. Bir süre sonra Rakella geldi, sonra Nursel'i sürükledim peşimden. Ama Nursel bizi çabuk terketti. Sağ olsun uzaktan hâlâ online destek verir, düzelti yapar. Dernek- ten Aynur, okuldan Aydan aramıza katıldı. Zenginleştik. Aniden Şükran İstanbul'a ta- şındı. Eksildik. Gözlerimiz hâlâ arar onu. Onsuz bir *The Beacon* düşünülemez.

Bu aralar İsmet Teyze de toplantılarımıza katılmıyor maalesef. Onu da çok özlyo-

ruz. Uzaktan da olsa destekleri hâlâ bü- yük ikisinin de. O arada Yasemin ve Ekin, en son da Kerime katıldı ekibe. Daha da zenginleştik. Kerime bizim ilham perimiz. İşte böyle gül gibi geçinip gittik. Birbiri- mizle hiç rekabet etmeden, hep destek vererek. Birlikte güldük, birlikte ağladık. Günler ayları, aylar yılları kovaladı ve biz hep yeni ufuklara yelken açtık.

En önemli kişiyi, Dernek Başkanımız sevgili Sevin Ablamızı en sona sakladım. Onun bizlere duyduğu sarsılmaz inanç ve verdiği sınırsız destek olmasaydı dergiyi bugünlere ve bu düzeye asla taşıyamaz, yeni ufuklara yelken açamazdık. O bizim rüzgârımız oldu. Teşekkürler Sevin Abla."

Bir sayıyı daha bitirirken yaptığımız bu söyleşiyi bir mesaj vermek istiyor ve gençlere şöyle sesleniyoruz: "Şimdi artık değişim zamanı. Yenilenme zamanı. Er- kek, kadın genç mezunların meşaleyi / *The Beacon*'ı taşıma zamanı. Haydi gençler gelin, meşaleyi size emanet edelim."

IQ PLUS BUTİK EĞİTİM MERKEZİ

Eğitimde Ayrıcalığın Adresi

Bireysel yaklaşım ve takibe dayalı, hem akademik hem psikolojik eğitimlerin bütünleştiği 'BAŞARI PROGRAMI' ile siz de kazanan tarafta olun.

TYT - AYT ve LGS Sınavlarına Hazırlık

Uzman Öğretim Kadrosu
Güçlü Yayın Desteği
Etkin Rehberlik Servisi
Profesyonel Psikolog Desteği
Etüt ve Randevulu Birebir Takviyesi

"Bizim İşimiz Sizin Geleceğiniz"

butik eğitim merkezi
"Eğitimde Artı Puan"
Mithatpaşa Caddesi No:1021
Güzelyalı / İZMİR

Tel:0232 247 77 90-95

GRİGİO LOUNGE

İzmir'in göz bebeği Kordon'a, konsepti ve atmosferiyle yepyeni bir soluk getiren Grigio Lounge, kaliteli hizmet, zengin kâhvaltısı ve eşsiz lezzetleriyle kısa sürede İzmir'ilerin favorileri arasına girmeyi başaran bir adres.

Günün her saati ziyaret edebileceğiniz mekan, her gece DJ performansı ile geçmişten günümüze en sevilen yerli - yabancı şarkılar ile misafirlerine doyumsuz bir eğlence yaşıyor. Eğlence ve lezzetin kalitesiyle buluşmasına şahit olmak için en kısa zamanda Grigio Lounge'i keşfetmenizi öneriyoruz.

0232 421 64 88 - 0533 403 65 40 grigiolounge
Alsancak Mah. Atatürk Cad. No.370/1B Konak/İZMİR

Nükhet İzmiroğlu ('71)
Hüda Suloş ('74)

Sergi

1001 Gece Masalları Sergisi

Arkas Sanat Merkezi'nde 25 Eylül – 30 Aralık 2018 tarihleri arasında gerçekleşen, Fransız ve İtalyan modacılarının kostüm tasarımlarından aksesuarlara, dekoratif objelerden tablolar ve heykellere, 1001 Gece Masallarının dokunuşunu hissettiren pek çok farklı parçanın yanı sıra Fransa ve Türkiye'deki önemli müze ve kurumlardan, özel koleksiyonlardan getirtilen eserlerin sergilendiği 1001 Gece temalı sergide, Felekşan Onar ('84) ve Suhandan Özay Demirkan ('63) gibi çağdaş sanatçıların farklı disiplinlerdeki çalışmaları da yer aldı.

Felekşan Onar'ın *Mutluluk* başlıklı enstalasyonu, sanatçının üfleme cam, çeşm-i bülbül eserleri ve 1001 Gece Masallarının eski baskılarının dede evindeki kütüphanenin zeminini kaplayan dev bir halı üzerinde sergilendiği, o mekânda büyükannesinin anlattığı masalları huzur ve mutlak bir mutluluk hali içerisinde dinlediği çocukluk anılarının yansıması...

Suhandan Özay Demirkan'ın ise farklı temalarda iki ayrı enstalasyonu yer aldı. Büyülü Bahçeler Sergi Salonun tavanındaki *Lif Oyunları* adlı eseriyle sanatçı, el ile şekillendirdiği, muhtelif pamuklu ve ipek malzemeler kullanarak herkesin farklı hayal edeceği, farklı duygular üreteceği, farklı anılar çağıracağı; mevsimi olmayan, zamanın ötesinde imgesel bir bahçe yaratmayı seçmişti.

Bir başka salonda *Adımlar, Çarıklar, Gerçek-te, Masalda* başlıklı bir başka bir çalışması sergilendi. Sanatçı sıvama tekniği el ile şekillendirerek; iç içe geçirme, dokuma el boyama kadife, lif, ipek, keten, kenevir kullanarak yarattığı eserinde 1001 Gece Masallarında yüzyıllardır yaşatılan mistik büyü tanımlayan renk, doku ve sembollerini içeren, kalkık burunlu 'çarıkları' bir araya getirmişti. Hitit asalet ve zenginlik simgesi olan çarık ucu kalkık burnu ile havada kalan, uyumlu ve dinamik bir hareket sağlıyordu.

'Bir Kahvenin 40 Yıl Hatırı Var'

İzmir Ekonomi Üniversitesi Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi Moda ve Tekstil Bölüm Başkanı Prof. Dr. Elvan Özkavruk Adanır ('85), Türk kültüründe önemli bir yere sahip kahve ve iğne oylarından yola çıkarak hazırladığı eserle Ekim 2018'de Çin'de gerçekleştirilen Uluslararası Lif Sanat Bienali'ne dünyanın dört bir yanından gelen 78 sanatçının eserleri arasına kabul edildi.

Prof. Dr. Adanır, 'bir kahvenin 40 yıl hatırı var' ana fikrinden yola çıkarak yaşamında beraber kahve içtiği 40 kadına eserini adadığını belirtti. Fincanları kumaştan yaptığını ve farklı anlamlara sahip yüzlerce oyla süslediğini aktaran Prof. Dr. Adanır, Türk kültüründe kahvenin önemli bir payı olduğunu kaydetti. Prof. Dr. Adanır, "Anadolu kültüründe kahve ve yemenilerde oya kullanımı önemli bir yer tutuyor. Özellikle oylar, kırsal kesimde kadınların duygu ve düşüncelerini eşlerine ya da yakınlarına anlatmak için kullanılır. Bu projemde, papatya, bahar dalları, menekşe, arpa çiçeği, bamya çiçeği, coşturan, çarkıfelek, kelebek adı verilen çok sayıda oya kullandım. Kahve fincanları ve oylar kadınların birbirleri ile paylaştıkları sırları ya da başkalarına söyleyemedikleri duygu ve düşüncelerini ifade etmek için bir arada kullanıldı. Örneğin biber oyası gelinlerin kayınlavide ile arasının iyi olmadığını eşine anlatmak için taktığı oyalardan biridir. Bugüne kadar kahve içtiğim kadınların isimlerini de kumaştan hazırladığım fincanlara işledim" dedi.

Cam Sanatı Üzerine Söyleşi

Türkiye'de ve uluslararası platformlarda adından sıkça söz ettiren cam sanatçısı Felekşan Onar ('84), Arkas Sanat Merkezi'ndeki 1001 Gece sergisi kapsamında 20 Aralık 2018 tarihinde İzmir Fransız Kültür Merkezi'nde düzenlenen bir söyleşinin konuğu oldu. Sergide, çocukluk anılarının bir yansıması olan *Mutluluk / Bliss* enstalasyonu ile yer alan Onar, söyleşide sanat serüvenine ve geçmişten günümüze cam sanatının gelişim sürecine değindi.

Performans

Bashaques' The Truth

Başak Cankeş ('06), markası BASHAQUES'ın koleksiyonlarını moda ve sanat gibi iki farklı disiplinin kesiştiği multi-disipliner moda şovlarıyla sunuyor. Bu kez, #BuBirDeğildir uyarısıyla *The Truth* isimli performansını 24 Ocak 2019 tarihinde Zorlu Performans Sanatları Merkezi'nde sanatseverlerle buluşturdu. Gösteride inovatif moda, performans sanatı ve el sanatlarını harmanlayan Cankeş, sanat yönetmenliğini yaptığı ve bizzat kendi tasarladığı senaryo ile yenedünya düzeninin toplumsal farkındalıklarımızı hızla değiştirmesine öz-eleştirel bir gönderme yapıyor. Beden, cinsiyet, ırk ve yaş gibi kalıplaşmış normlara kafa tutan bir sanat gösterisi sunuyor.

Koleksiyon sunumlarını belli hikâyeler çerçevesinde sanatsal şovlara dönüştüren tasarımcı, *The Truth* ile moda kavramının birçok farklı bileşeninin birer kuklaya dönüştürülmesiyle dikkat çekiyor. 150 kişilik bir ekiple gerçekleşen şovun kadrosunda profesyonel makyaj artistleri, saç tasarımcıları, terziler, modelistler, atölye çalışanları ve 15 tiyatrocunun yanı sıra, 40 kişilik bir gönüllü ekibi de yer alıyor.

Filmleri ve Konserleri Anadolu Turnesi

Can Eskinazi ('04) ve arkadaşı Deniz Tortum'un yazıp yönettiği yol ve müzik belgeseli *Anadolu Turnesi*, 13 Mart 2019'da 'Başka Çarşamba' kapsamında İstanbul, Ankara ve İzmir'de aynı anda seyirciyle buluştu. Filmin Beyoğlu Sineması'nda gerçekleşen gösterimine film ekibi katıldı. Gösterimin ardından gece Anahit Sahne'de, rock ve saykedelik tutkunlarını buluşturan özel bir konser ve partiyle devam etti. Gecenin sürprizlerinden biri de, *Anadolu Turnesi*'nin kahramanları Venus Music Peace Band idi ve grup, yıllar sonra ilk kez o gece için bir araya geldi.

Film, Türkiye'nin farklı yerlerinden gelip Beyoğlu'nda bohem bir müzik stüdyosunda ortak hayat

kurmuş dört gencin saykedelik rock grupları Venus Music Peace Band ile Anadolu turnesine çıkmalarının hikâyesini anlatıyor.

Sosyal Müzik Atölyesi

Emre Çakar ('01) üyesi olduğu Ahmet Beyler müzik grubuyla 2 Mart 2019 günü Yapı Kredi'nin sponsorluğunda Yapı Kredi Bomonti Ada ALT'ta Sosyal Müzik Atölyesi gerçekleştirdi. Bu doğaçlama söz ve müzik performansları, buz kırıcı ve ses açma egzersizleriyle başlayan, katılımcıların da kendilerini doğaçlama şarkılarla ifade ettiği sosyalleştirme aktiviteleri. Katılımcıların özgüvenlerini artıran ve özgürleştiren bu etkinliklerin amacı ekip içi kaynaşmanın hızlı ve pratik yollarını öğretiyor. Sosyal Müzik Grubu bu etkinlikleri, bireysel ve kurumsal atölyeler halinde düzenlemeğe devam edecekler. Emre ve grubunu www.instagram.com/sosyalmuzikyapiyoruz adresinden takip edebilirsiniz.

Film

Baştan Başa Floransa'da ve İstanbul'da

Fırat Yücel ('97)'in Aylin Kuryel ile birlikte yönettiği *Baştan Başa* (Heads and Tails) adlı belgesel 2-7 Nisan 2019 tarihleri arasında Floransa'da Middle East Now Film Festivali'nde dünya prömiyerini yaptı. Türkiye ile İsrail arasında gerçekleştirilen saç ticaretini konu alan film, festivalde en iyi belgesel ödülü için yarıştı. *Baştan Başa*, Anadolu'nun çeşitli yerlerinden toplanan saçların İsrail'deki Ortodoks Yahudi kadınların başındaki pahalı peruklara dönüşmesini anlatıyor. Filmin Türkiye prömiyeri ise 5-16 Nisan 2019 tarihleri arasındaki 38. İstanbul Film Festivali'nin Ulusal Belgesel Yarışma bölümü kapsamında 13 Nisan 2019 tarihinde Pera Müzesi Oditoryumu'nda gerçekleşti. Yarışmada, Ortadoğu'nun bir ucundan diğerine katbekat toplumsal ve siyasal çağrışımları olan bir geleneğin mizahi portresi olduğu için filme Mansiyon verildi.

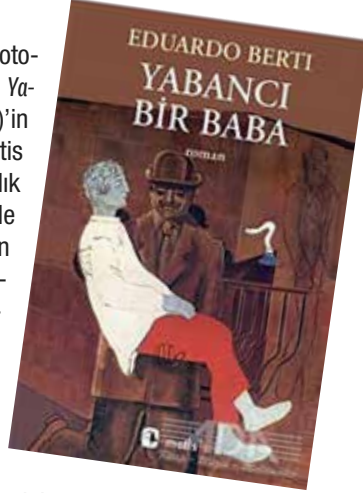
Kız Kardeşler

Enis Köstepen'in ('97) ortak yapımcısı olduğu Türkiye-Almanya-Hollanda-Yunanistan ortak yapımı *Kız Kardeşler* filmi 7-17 Şubat 2019 arasında düzenlenen Berlin Film Festivali'nde Altın Ayı ödülü için Juliette Binoche'un başkanlığındaki jürinin karşısına çıktı. 5-17 Nisan 2019 tarihleri arasındaki 38. İstanbul Film Festivali'nde ise En İyi Film, En İyi Yönetmen, En İyi Kadın Oyuncu ve En İyi Müzik alanlarında Altın Lale ödülünün sahibi oldu.

Çeviri

Yabancı Bir Baba

Arjantinli yazar Eduardo Berti'nin oto-biyografik öğeler taşıyan romanı *Yabancı Bir Baba*, Roza Hakmen ('74)'in çevirisiyle dilimize kazandırıldı (Metis Yayınları). Roman yaklaşık yüz yıllık bir arayla iki farklı zaman diliminde geçiyor. Kitapta anavatanlarından uzakta ve anadillerini kullanamayanlar ülkelerde kendilerini yeniden yaratmaya çalışan göçmenler, kilit altında tutulan ve kolay paylaşılabilen aile sırları ve geçmişle hesaplaşma var. Güncelliğini yitirmeyen ve yakıcılığını tüm şiddetiyle sürdüren bütün bu meseleler, yabancı babalarını anlamaya çalışan iki aile ve var olmayan baba-oğul ilişkileri üzerinden anlatılıyor.

Flanöz

Lauren Elkin'in yazdığı *Flanöz / Şehirde Yürüyen Kadınlar* Doğancan Dilcun Doğan'ın ('05) çevirisiyle dilimize kazandırıldı (Nebula Kitap). *Flanöz* Paris, New York, Tokyo, Venedik ve Londra sokaklarında ve farklı zaman dilimlerinde George Sand, Virginia Woolf, Jean Rhys, Agnes Varda, Sophie Calle, Martha Gellhorn ve Joan Didion'un ayak izlerinde yürümenin keyfini tattıran bir kitap. Observer'dan Lucy Scholes, *Flanöz* için şöyle yazmış: "Hoş bir şekilde çataldilli ve kıskırtıcı. Elkin, okurlarını kültürel tarih, biyografi, edebi eleştiri, kent topografyası ve anı gibi türler arasında besleyici, ustalık ve heyecan verici bir gezintiye çıkarıyor... Bu şenlikli çalışmayı okuyup da öyle ya da böyle sokaklara çıkmak için ilham almanın karşısına dikilirim."

Kitapsever

Mart 2019 itibarıyla her perşembe Dergilik uygulaması üzerinden yayınlanacak *Kitapsever* dergisinin *Kitap Kulesi* köşesi Doğu Yücel ('95)'in. *Kitapsever* mobil telefon ve bilgisayardan okumak üzere tasarlanmış bir edebiyat dergisi.

Kitap

Yayımlanan Çocuk Kitapları 170'e Ulaştı

Aytül Akal ('71) 2018'de kaleme aldığı yeni kitaplarıyla 170. kitabını da yayımlamış oldu. Tudem Yayınları'ndan *Süper Çocuklar* dizisinin dördüncü kitabı *Süs Delisi*'ni takiben Bilgi Yayınları'ndan *Odamdaki Hayalet*, Redhouse Yayınları'ndan *Sihirbazın Kuyruğu*, Hep Kitap'tan *Söz Vermiştin Ama Baba* ve *Söz Vermiştin Ama Anne*, FOM Yayınları'ndan *Çok Uslu Yaramazlar* serisinin ikinci kitabı *Okumak mı Yazmak mı?* ile üçüncü kitabı *Öğretmenin Süprizi* raflarda yerlerini aldılar.

Access to Higher Education

Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü mezunu Gül İnanc ('87) Singapur'daki Nanyang Technological University School of Art, Design and Media'da öğretim üyesi. *Access to Higher Education* adlı kitabı Lucy Bailey ile birlikte kaleme almış.

Kitap göçmenlerin varlığını kabul etmeyen ve tanımayan Malezya'da yüksek öğretime ulaşabilmeyi başarmış az sayıda göçmen çocuğun öyküsünden oluşuyor. 2015 yılına kadar Malezya'da hiçbir göçmen çocuk devlet okullarına gitme ve yüksek eğitime ulaşma imkânına sahip değildi. O yıl altı yüksek eğitim kurumu kapılarını göçmenlere açmaya karar verdi ve bu başarı öyküleri ondan sonra ortaya çıktı. Çocukların kökenine ve geçmişine dayanarak yapılan söyleşilerden yola çıkan bu öykülerde, onların başarılarına yardım eden faktörler ile karşılaştıkları zorluklar dile getirilmiş ve sözü edilen zorluklar ile araştırmada kullanılan yöntemlerin hepsinin evrensel olduğuna dikkat çekilmiş.

Tabuları Yıkan Kitap

Dilara Gürcü'nün ('04) *Aramızda Kalmayın: Kadınlığın Mahremiyet Atlası* adlı kitabı Mart 2019'da Doğan Kitap tarafından yayımlandı. Gürcü, bu ilk eserinde kadınların çevre baskısı ile ifade edemedikleri, herkesten gizledikleri ve birbirleriyle ancak kapalı kapılar ardında konuşabildikleri konuları kaleme almış, kadın mücadelesini toplumun tamamına anlatmayı amaçlamış.

Sonra Konuşuruz

Uzman Psikolog ve Aile Danışmanı Ayşe Özgener'in ('94) kaleminden insana, hayata, kullandığımız ve kullanmadığımız kelimelere, iletişim ve ilişkilere dair büyük farkındalıklar yaşatacak bir kitap olan *Sonra Konuşuruz*, Doğan Novus Yayınevi tarafından yayımlandı. Ayşe Özgener kitabını şu sözlerle tanıtıyor: "İnsana dair sorunların çözümü yine insandır. İnsana dair dediğimiz zaman önümüze çok çeşitli bir menü çıkar; işte bu kitaptaki yazılar benim o menünün içinden seçtiklerim!"

Eğitim Bursuna Katkı

Bahar Vardarlı ('68), Mayıs 2018'de Amerikan Koleji'nde Yetişenler Derneği'nin eğitim bursuna katkı amacıyla *Maydanoz Bir Aşkın Sonu* adlı kitabını yayımladı. Kitap iki öykü ile özellikle kadınları anlatıyor. Bir maydanozla başlayan uzun aşk öyküsü yine maydanozla bitiyor. Kadının başını dik tutabildiği, kendini erkek egemenliğine teslim etmediği, benliğine sahip çıktığı bu ilişkide; kadın büyük aşkın tutsağı olmuyor ve zamanı geldiğinde, evliliğinin içinden yürüyüp geçiyor. Arkasında kadına ne olduğunun farkına bile varmayan bir koca bırakıyor. İkinci kısa öykü ise bir yol masalı. Yol masalı her yolcunun, yol boyunca aklından yazdığı masalın tıpkısı. Urla İzmir arasında, otoyol üzerindeki evlerin sahibi olan kadınların hayali anlatımı.

İstanbul 2009

İstanbul'un yüzyıl sonrasını hayal gücüyle şekillendiren öyküleri içeren ve Doğan Kitap tarafından yayımlanan *İstanbul 2009*'da Doğu Yücel ('95) *İstanbullu* adlı öyküsüyle yer alıyor. 21. yüzyıl sonunda İstanbul nasıl bir şehir olacak? insanlar ne tür sorunlarla karşılaşacak? neler yaşacak? gibi soruların cevaplarını içeren, on altı yazarın distopik öykülerinin yer aldığı kitapta Doğu'nun öyküsünde İstanbul, yıkıcı bir 'Doğu-Batı Savaşı'ndan sonra bir tür tampon bölge, bir 'duvar' işlevi görmek üzere tamamen boşaltılmış durumda.

Selanik'ten İzmir'e

Her evde yemek tariflerinin kaydedildiği bir defter bulunur. Ailenin mutfağın belleğini oluşturan, kuşaklar boyu denenmiş yemek tariflerinin toplandığı kimi yıpranmış, solmuş, lekelenmiş belgelerdir bunlar. Siren Tah-takıran ('81) bu gibi belgeleri, modern yemek edebiyatının kurallarına uygun bir görünüme ve içeriğine dönüştürdü. Osmanlı'nın Selanik'ten büyükannelerinin 120 yıllık yemeklerinin tariflerinin yer aldığı *Damağımdaki Tat* eserini ortaya çıkardı. Selanik'teki etnik mozağin bir dönem ortak mutfağına ayna tutan kitap, Oğlak Yayınları tarafından yayımlandı.

✍ Nükhet İzmiroğlu ('71)
Aynur Sayiner ('83)

1978 mezunları, genç yaşta kaybettikleri sınıf arkadaşları **Eser Göksel ('78)** anısına Bornova Belediyesi Altındağ Atatürk Kültür Merkezi'nde 4 bin kitaplık kütüphane açılmasına desek oldular. 15 Mayıs 2018 tarihinde açılış töreni yapılan kütüphaneye Hasan Ali Yücel Cumhuriyet Kütüphanesi adı verildi.

1988 yılından bu yana toplumsal cinsiyet eşitliği, kalkınma ve kadın konularında eğitimci, savunucu, proje ve program koordinatörü olarak çeşitli çalışmalarda bulunan **Meltem Ağduk ('86)**, proje yönetimi, proje geliştirme, BM projeleri ve AB projelerinin yazımında uzman olarak, siyasi analiz yapma, savunuculuk çalışmaları, siyasi ve finansal destek sağlama çalışmalarında ileri düzeyde deneyimlere sahip. 2003 yılından bu yana Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu'nda Toplumsal Cinsiyet Programları Koordinatörü olarak çalışmalarına devam ediyor.

Kadınlarla erkeklere eşit görevlerde eşit ücret diyerek ABD'den dünyaya yayılan #Metoo dalgasının Türkiye'de de benzer yansımalarının aktarıldığı 'Türkiye'de bir kadın olarak oyuncu olmak' paneline Haziran 2018'de katıldı. Yine Ekim 2018'de, Dünya Kız Çocukları Günü nedeniyle 'Güçlü Kızlar Güçlü Yarınlar: Kız Çocuklarının Bilim, Sanat ve Spor Yoluyla Güçlenmesi' temasıyla gerçekleşen konferansta "Güçlü bir toplum ancak kız çocuklarının gücü açığa çıkarıldığında oluşur.

Bu da kanunların, ulusal ve uluslararası hedeflerin birbirleri ile uyumu ve toplumların, devletlerin, ulusal ve uluslararası kurumların ve bireylerin birlikte çalışması ile sağlanır" diye özetlediği bir konuşma yaptı.

Uzun yıllar kurumsal şirketlerde yönetici pozisyonunda çalışan **Sinem Sevil Bozoklar ('95)** ve arkadaşı Aylin Güvenal Doğu, emniyet kemeri düzenleyici bir aparat geliştirdiler. Bu girişimlerini neden ve nasıl hayata geçirdiklerini Sinem şöyle anlatıyor: "Türkiye, trafikte çocuk ölümünde tüm dünyada ikinci sırada. Trafik kazalarından en çok zarar gören kesim 5-14 yaş arası çocuklar. Bu yaş grubu ağırlıklı olarak otomobil koltuğu kullanma yaşını bırakmış çocuklar, yani bir aracın içinde normal oturan çocuklar. Bir kısmı emniyet kemeri takıyor ama kemeri doğru şekilde kullanmıyorlar. Oysa emniyet kemeri doğru kullanmak ağır yaralanma riskini yüzde 45 oranında düşürüyor. Çocuklarla konuştuğumuzda emniyet kemerinden rahatsız olduklarının farkına vardık. Yaptığımız incelemeler sonucu emniyet kemeri çocuklara uygun hale getirmenin yolunun emniyet kemeri düzenleyicisinden geçtiğini bulduk. Tasarladığımız ürün, kemeri çocuğun boyuna göre ayarlıyor ve ani bir frende veya

muhtemel bir çarpışma anında kemerin çocuğun boynuna ve karın bölgesindeki iç organlarına verebileceği hasarı önüyor. Ayrıca emniyet kemeri çocuklar için takmak zorunda oldukları bir gereklilik duygusundan çıkıp, eğlenceli ve keyifli bir seyahat arkadaşı haline getirmek için çalışmalara başladık. Tasarımcı bir arkadaşımızla kendi çocuklarımızın en sevdiği karakterleri ve hayalimizdeki ürünü anlattık ve 4 çocuğumuzun isimlerinden ilham alarak 'Denizkızı Leya', 'Robot Met', 'Kedi Minny' ve 'Canavar Kerm'den oluşan 'Happy Hop Buddyguard' serisini tasarladık. Anne-babalara diyoruz ki 'Buddyguard'ı kemere takın ve çıkarmayın.

Ürünü bir sene önce satışa sunduk. Şu anda Türkiye'de yaklaşık 250 satış noktasında satışta. Web sitemiz ve diğer pek çok e-ticaret sitesinde de satışta. Fikirden ilk tasarımına, ambalajından üretimine kadar yüzde yüz bizim yarattığımız bir Türk markası. Dünya fuarlarına katılarak yurtdışına açılma düşüncemiz ise bizi müthiş heyecanlandırıyor."

Görkem Yaman ('94) Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı'nda profesör oldu.

Özge Yılmaz ('94), Manisa Celal Bayar Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı'nda Aralık 2018 tarihinde profesör oldu.

Duygu Ceylan ('03) a research scientist at Adobe Research in San Jose, works at the cutting edge of 3D. A PhD in computer graphics, she is finding new ways to capture the three-dimensional shape and mechanics of human motion,

empowering creativity in 3D imagery and augmented reality. She explains: "My work explores how we can gather 3D information—whether that is from a set of images, a single image, or from video—and how we can use that info to enable new kinds of creativity. If you have multiple images of the same object, how you can generate a 3D model of the object for example a building. At a high level I still work on similar problems, but now I'm focused more on humans. I did have one

piece become a feature in Photoshop Express in 2018. It's 3D face tracking and painting. Users can track the 3D shape of a face in the camera view, and then can place a colorful artist-created tattoo on the face as it moves around.

I've been part of Women Unlimited, both of Adobe's women's leadership initiatives called the Voice and Influence program and Leadership Circles, and the Adobe and Women Summit. I appreciate all these opportunities."

We grieve for:

Füsün Emir Çelebi's ('54) **husband**
Yücel Tuna Elal's ('55) **husband**, Güliz Elal's ('74) & Berna Elal Bridge's ('77) **father**
Rengin Gürsan's ('56) & Filiz Gürsan's ('72) **mother**
Beril Gümmüşayak Anılanmert's ('63) **husband**
İnci Sagel Ertekin's ('63) **husband**
Ferzan İzmirli's ('66) **mother**
Can Ersay Gündüz's ('68) **husband**, Levent Gündüz's ('93) **father**
Müberra Yorgancıoğlu Soyer's ('69) **husband**
Şakire Nişli Pöğün's ('69) **mother**
Sevgi Ülkü's ('69) & Gönül Ülkü Yurtoğlu's ('70) **mother**
Hatice Haliloğlu Çetindağ's ('70) **mother**
Münire Şamlı Koçanaoğulları's ('71) **husband**, Özlem Koçanaoğulları's ('94) **father**
Zehra Küçükkoğlu Erdoğmuş' ('72) **father**
Neşe Özbaş Eryılmaz's ('72) **mother**
Ayşe Şanlı Şenocak's ('74) **mother**
Hülda Öklem Suloş' ('74) **mother**
Lale Bilgehan Gürpınarlı's ('74) **mother**
Binnur Efşin Kaya's ('75) **mother**
Ayşe Yalay's ('76) **father**
Endam Kutsay Çolak's ('76) **father**
Zeliha Tınay İnan's ('76) **mother**
Melek Akbaş' ('77) **mother**
Gila Koenka Levi's ('77) **husband**
Didem Baskın Embloton's ('77) **husband**
Ayşe Divanlı Bayata's ('80) **father**
Tuba Göktepe Talan's ('80) **mother**
Duygu Okay ('81) **father**
Bahar Aküzümcü Batıkan's ('82) **husband**
Emi Celardin's ('82) **mother**
Rozita Celardin Yaffe's ('82) **mother**
Özlem Akyalı Yoleri's ('82) **father**

Ayşe Gürsel Baykan's ('82) **father**
Ayşenil Türkmenoğlu Pekel's ('83) **father**
Şahika Yörükoğlu's ('83) **father**
Müfide Kocaoğlu Vanderhoven's ('83) **father**
Suna Ayhan Anderson's ('83) **father**
Hülya Üstün Köseleci's ('83) **husband**
Burcu Savaşan Kumova's ('86) **father**
Ebru Ersin's ('87) **father**
Banu Akdeniz Tamuk's ('87) **father**
Yeşim Üzümlü's ('87) **mother**
Ümit Bolel Doğanay's ('87) **father**
Ayda Ertürlü Özbek's ('87) **father**
Anısı Elagöz's ('90), Yankı Elagöz's ('95) & Derin Elagöz's ('99) **father**
Fatma Nur İbaçoğlu's ('91) **mother**
Başak Akış Başer's ('98) **husband**

We celebrate the marriages of:

Ege Karapınar's ('78) **daughter**
Simten Tuntaş Yavuz's ('80) **daughter**
Sinem Azbazar Dinçer's ('80) **son**
İdil Yaşar Yiğitbaşı's ('82) **daughter**
Şebnem Tatsaloğlu Aktan's ('82) **daughter**
Berna Yalçınkaya's ('82) **son**
Fercan Öniş's ('83) **daughter**
Fulya Erkmen's ('83) **daughter**
Tijen Yegül Gündoğan's ('84) **daughter**
Enis İzmiroğlu ('95), Nükhet Tükel İzmiroğlu's ('71) **son**
Berna Hepağır Çam ('96)
Gencer Ertan ('02), Müge Kızıl Ertan's ('83) **son**
İsak Nahmias ('04), Riva Meseri Nahmias' ('83) **son**
Zeynep Aysalar Bektaş ('10)

Kaan Günay'ın ('09), çocukluk arkadaşıyla birlikte Amerika'da 1.5 yıl önce başlattıkları girişimcilik atılımı büyük ses getiriyor. Kurdukları FIREFLY adlı şirket ile, Los Angeles ve San Francisco'daki iki büyük ulaşım aracı Uber ve Lyft araçlarının üstüne monte edilmiş ekranlarla firmaların reklamlarını yapıyorlar. (Digital Out Of Home) DOOH Medya olarak tanımlanan bu "startup", ürünün kamu alanlarında hareket halinde görülmesi sebebiyle pazarlama açısından daha etkili oluyor. Benzer görünümlü reklamcılıktan farkı, cihazların data toplayan sensörlü akıllı ekran olmaları. Sensörler, konum, hava koşulları, trafik akışı, şehir, saat, vs. gibi bilgileri toplayıp kitlelerin yönlendirilmesine yardımcı oluyor. Örneğin, Museville'nin yoğun yaşadığı bölgelerden geçenler THY'nin Tel-Aviv uçuşlarının, İranlıların oturduğu bölgelerde Tahrân uçuşlarının reklamını vermesi gibi.

600'ün üzerinde araçla hizmet veren şirketin ekranları Türkiye'de imal ediliyor. FIREFLY, Amerika'daki ofiste çalışan 75 kişinin yanı sıra İstanbul'da da açmayı planladıkları ofiste 50 yazılım mühendisini daha bünyesine katacak.

We celebrate the births of:

Rengin Çayırılı Şirvan's ('65) **granddaughter**
Sevtap Yanaşmayan Çayırılı's ('65) **granddaughter**
Ümit Akkın Akseki's ('67) **grandson**
Hilkat Çetinkaya Maro's ('67) **granddaughter**
Mehpare Öktem Evrenol's ('71) **grandson**
Gülen Aşkan Derman's ('71) **granddaughter**
Semra Menküer Gömeç's ('71) **grandson**
Nihal Göksay Halu's ('71) **granddaughter**
Çiğdem Kantar Orhan's ('71) **twins, granddaughter & grandson**
Heves Şahin Eryılmaz's ('77) **granddaughter**
Nimet Afşaroğlu's ('77) **twin granddaughters**
Filiz Gencer Özbek's ('80) **granddaughter**
Işık Gürün Sarıgöllü's ('80) **grandson**
Güliz Kahya Öztömek's ('80) **granddaughter**
Bilge Nazlı Yaykiran's ('80) **grandson**
Canan Tütüncüoğlu Fidan's ('80) **granddaughter**
Müge Karamızraklı Buralı's ('82) **grandson**
Fercan Öniş's ('83) **granddaughter**
Selmin Köroğlu Tekeli's ('83) **granddaughter**
Elgiz Hüner Yurday's ('94) **son**
Suat Tükel's ('99) **daughter**
Talya Enriquez Romano's ('00) **daughter**, Sara Hazan Enriquez's ('77) **granddaughter**
Oya Onat Göncü's ('00) **daughter**
Balca Korkut Gök's ('03) **daughter**
Gizem Ertan Kula's ('05) **daughter**, Ayşen Tezcoşkun Ertan's ('80) **granddaughter**
Begüm Özbaş Kısakürek's ('06) **twins**

ACI 1968

Evet, nerede kalmıştık! Geçen bir yıl bizi 1968'lerin 2018'de kutladıkları 50. yıllarına götürdü. Samimi söyleyeyim, 68'lerin 50. yıl kutlaması içimdeki şeytanı sevindirdi ve bu güzel 'kızların' 50. reunioni beni çok mutlu etti. Düşünüyorum da, bu arkadaşların o günlerin

gürültü patırtısı içinde nasıl mezun olabildiklerine şaşıyorum. Neredeyse yılın her ayında bir kargaşa, bir işgal, bir savaş, bir katliam var. Sahne 4 Nisan'da Martin Luther King'in öldürülmesiyle açılıyor, ardından uzun bir zaman dilimini içine alacak olan Vietnam Savaşı

başlıyor. Columbia Üniversitesi öğrencileri rektörlüğü işgal ediyor. 1968 yılı bu! Bütün dünya öğrenci hareketleriyle çalkalanmakta; Fransa karışık, Sorbonne isyanda, Türkiye'de ODTÜ Rektörlük ve İstanbul Üniversitesi işgal altında. Üniversiteler kapanıyor, Süleyman Demirel "Düzeni değiştirmek isteyenler meczuptur, anarşisttir," diyerek 68 ruhunu sert bir biçimde eleştiriyor. O ruhun başındaki Deniz Gezmiş, bunu sanki duymuyor. Temmuz'da İstanbul'a gelen ABD'ye ait 6. Filo öğrenciler tarafından protesto ediliyor. Varşova'da Dubçek sahneden inerken ABD'de Nixon sahneye çıkıyor. Fransa ilk hidrojen bombasını kullanıyor. Amerika boş durmuyor, Apollo 8'i ay yörüngesine fırlatıyor ve Apollo 8, bir hafta sonra gittiği gibi geri dönüyor. Dünyada ve Türkiye'de çibanlar patlıyor, irin yavaş yavaş akmaya başlıyor. Benim dünyamda ise ben pes etmiş durumdayım. İstanbul ve Ankara'daki olaylar nedeniyle sınavları kazanmama rağmen üniversite hayatım başlamadan bitmiş. Okumama izin yok. Tek çare evlenmek! Nişanlanıyorum...

ACI 1978

Yaraya derman olacak iyi haber çok az! Çok sancılı, çok sıkıntılı yıllar bu yıllar. Uçaklar düşüyor, bombalar patlıyor, insanlar öldürülüyor. İtalya Başbakanı Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılıp öldürülüşü, Ankara Bahçelievler katliamı, Maraş olayları, 'Halkın Tapınağı' adlı tari-

kata üye 913 kişinin Guyana ormanlarındaki merkezlerinde topluca intiharları... Akaryakıt sıkıntısı had safhada, hastaneler hasta kabul edemiyor, yatanlar iyileşmeden taburcu ediliyor. Ankara'da YIBA Çarşısı'nda tüp patlıyor, İstanbul'da Beyoğlu Çiçek Pasajı çöküyor, güzelim Kent Sineması

yanıyor. Arada iyi haberler de var. UNESCO 1981'i Atatürk yılı ilan ediyor. 1978 Nobel Barış Ödülü Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat ve İsrail Başbakanı Menahem Begin arasında paylaşıyor. Benim hayatım ise bu karışıklıkta dümdüz gidiyor, iki yaşındaki kızım ile meşgulüm.

ACI 1973

Kavgaların, işgallerin, savaşların üzerinden tam beş yıl geçmiş. Ocak 1973'de Vietnam'da ateşkes ilan edilip antlaşma imzalanmış. ABD'nin son birlikleri Mart'ta Güney Vietnam'dan ayrılmış. İstanbul, Avrupa ve Asya'yı birleştiren köprünün Haziran'daki taşıtla geçiş

denemeleriyle meşgul. Köprü Ekim'de Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk tarafından açılıyor. Tek köprü olarak uzun zaman şan ve şöhretini koruyacak. İkinci ve üçüncü köprülerin Boğazı paylaşmaları biraz zaman alacak. Türkiye'nin siyasi hayatı renkli ve karışık ama Şili'ninki

kadar değil. Şili devlet başkanı Salvador Allende öldürülmüş, 18 yıl önce darbe ile iktidardan düşürülen Juan Peron yeniden devlet başkanı seçilmiş. Maraş ilimizin adı Kahramanmaraş olarak değişiyor. En tatlı ürün *Turkish Delight*'in başı dertte. Hacı Bekir'in Kadıköy, Karaköy, Beyoğlu ve Eminönü'ndeki işyerlerinde grev başlıyor. Bir büyük mesele daha var: Bankaların ikramiye olarak apartman katı vermesi artık yasak. Benim başımdaki dert ise daha da büyük. Üç yaşındaki oğlum durmadan gözlerini kırıştırıyor, selektör devamlı çalışıyor. Doktoru nedense pek rahat. "Bir şeylere kendince karşı çıkıyor," diyor. Ardından ekliyor, "Görmezlikten gelin."

ACI 1983

Olaylar, olaylar, olaylar... Her geçen yıl bir öncekini atıyor. Uçaklar düşüyor, insanlar katlediliyor, yasaklar kendini gösteriyor. Öne çıkan isimler var. Turgut Özal 13 Aralık'ta Birinci Özal hükümeti ile göreve başlıyor. Siyaset manşetlerinde Necmettin Erbakan

var, Necdet Sezer var, Erdal İnönü var. Edebiyat dünyasında yazar Tezer Özlü Almanca kaleme aldığı *Bir İntiharın İzinde* ile Almanya'da ödül alıyor. Yılmaz Güney ve Cem Karaca vatandaşlıktan çıkarılıyor. Biraz da magazin molası. Güzellik kraliçesi Hülya Avşar evli ol-

duğu duyulunca tacını kaybediyor. Sinemanın sultanı Türkan Şoray, Cihan Ünal ile evlenerek herkesi şaşırtıyor. Televizyon seyredenler pek mutlu, renkli yayın 2 saatten 4 saate çıkmış. Nereden bilecekler ki bir yıl sonra TV tamamen renkli olacak? *Stern* dergisinin bulduğu Adolf Hitler günlüklerinin sahte oldukları ortaya çıkıyor. Dünyanın en uzun denizaltı tüneli Japonya'da iki adayı birleştiriyor. Polonya Dayanışma Sendikası Lideri Lech Walesa, Nobel Barış Ödülü'nü; mimar Nail Çakırhan, Ağa Han Mimarlık Ödülü'nü alıyor. Türkiye'de Atatürk Barajı'nın temeli atılıyor, Türk Parasını Koruma Kanunu'nun değiştirilmesi ile döviz alım satımı serbest bırakıldığı gibi, döviz bulundurmamak da suç olmaktan çıkıyor. Beni mi sordunuz? Hayatıma devam ediyorum.

ACI 1988

Üç isim öne çıkıyor. Yedi yıldır sahne izni alamayan Bülent Ersoy erkek giysilerini atmış, kadın olarak sahnede. Dr. Ziya Özel zakkumla kanser tedavisini TRT'den duyuruyor. Ölümlü birkaç sonuç alınmasına rağmen Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı zakkum

ekstresinin hastaların üzerinde denenmesine karar veriyor. Türk Tabipler Birliği dört gün sonra bu deneye katılacak doktorlar hakkında soruşturma açılacağını bildiriyor. Üçüncü isim spordan. İlk kez Türkiye adına Avrupa Halter Şampiyonası'na katılan Naim

Süleymanoğlu dünya rekoru kırıyor ve üç altın madalya alıyor. Barış Manço TRT için yaptığı *Yediden Yetmiş Yediye* programıyla çocuklarla beraber büyükleri de ekran başına kilitliyor. Amerika'da George Bush 'Baba Bush' olarak anılmaya başlıyor. Türk Pen Yazarlar Derneği kuruluyor, Yaşar Kemal başkan oluyor. Nobel Edebiyat Ödülü Mısırlı Necip Mahfuz'a veriliyor. Dr. Mehmet Haberal ilk karaciğer naklini gerçekleştiriyor. İstanbul Temmuz'da ikinci köprüsüne kavuşuyor. Sekiz yıl boyunca sabahın erken saatlerinde sık sık birinci köprüden Varan Otobüsü'yle geçen ve cama burnunu yapıştırarak Boğaz'ı seyreden ben sonunda, mezun olan oğlumu kucaklıyor ve İstanbul seferlerimin nihayet bittiğini düşünüyorum. O da nesi, ikinci çocuğumu unuttum mu ben?

ACI 1993

Türkiye müzik alanında iki önemli ismi misafir ediyor. Sir Elton John ve Michael Jackson. Çok sevilen Moğollar grubu 17 yıllık bir aradan sonra yeniden sahne alıyor. Önemli kayıplar var Türkiye'de. 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal hayatını kaybediyor. Gazeteci ve

yazar Uğur Mumcu evinin önünde katediliyor. İstanbul milletvekili Adnan Kahveci, ralliçi Renç Koçibey ve Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis bu yıl yaşamlarını kaybeden diğer isimler. Bir başka acı haber de Sivas'tan. Pir Sultan Abdal şenlikleri sırasında Madımak

Oteli yakılıyor ve 33 pırıl pırıl yazar ve ozan hayatını kaybediyor. Güzel şeylere dönelim; mesela, '1993 Türkiye güzelimiz Arzum Onan Avrupa güzeli seçiliyor.' Bir diğer güzel kadın Hülya Avşar *Berlin in Berlin* filmiyle Moskova Film Festivali'nde En İyi Kadın Oyuncu Ödülü'nü alıyor. Sinemadan bir güzel haber daha, Memduh Ün, *Zıkkımın Kökü* ile en iyi yönetmen ödülüne layık görülüyor. Nobel Barış ödülü, Afrika Ulusal Kongresi Başkanı Nelson Mandela'nın. Naim Süleymanoğlu altın madalyaları toplamaya devam ediyor. Avrupa'nın en büyük alışveriş merkezi Akmerkez açılıyor. Gelecekte açılacaklardan haberimiz yok henüz. 1993'de mezun olan kızımıza gitmek için İstanbul seferlerimin tekrar başlayacağını ve İstanbul'a ayak basar basmaz ilk gideceğim yerin Akmerkez olacağını nereden bilebilirim? İstanbul beni bırakmıyor.

ACI 1998

Ne dünya, ne de Türkiye! Hiçbir şey umrumda değil. Ben kayıvalıde oluyorum. İki çocuktan sonra şimdi de çok güzel bir gelinim olacak. Hazırlıklar, koşuşturmalar. Dünya yine sakin durmuyor, beşik gibi sallanıyor. Depremler üst üste geliyor. Bir bakıyorsunuz Pakistan, bir bakıyorsunuz Afganistan, sonra da İran ve

Türkiye. Amerika durur mu! Başkan Clinton ve Beyaz Saray stajyeri Monica Lewinsky ilişkisi tüm kıtayı sarsıyor. 2000 yaklaşırken iletişim ve teknolojiye ilkler sanki bize neler olacağını önceden haber veriyor. Stanford Üniversitesi'nde doktora öğrencilerinden Larry Page ve Sergey Brin web arama motoru Google'i

kuruyor. Microsoft, Windows 98'i piyasaya sürüyor. Uluslararası hukuk arenasında büyük ses getirecek olan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kuruluyor. Birbirinden güzel evleri ve sokakları ile bizi kendine hayran bırakan Safranbolu Dünya Mirasları listesinde yer alıyor. Nobel Edebiyat ödülü Portekizli yazar Jose Saramago'ya veriliyor.

ACI 2003

Orta Doğu'da sular durulmuyor. Amerika Mart'ta Bağdat'ı bombalıyor, Irak Operasyonu başlıyor. Irak Nisan'da Amerika'nın kontrolüne giriyor. Depremler Urla, Bingöl ve İran'ı vuruyor. Uçak kazaları var, Diyarbakır ve Trabzon'da. Sertap Erener Eurovision Şarkı

Yarışması'nda *Everyway That I Can* ile, Nuri Bilge Ceylan Cannes Film Festivali'nde *Uzak* ile yüzümüzü güldürüyor. Hızıyla dudak uçuklatan Concorde son uçuşunu gerçekleştiriyor. Eyfel Kulesinin en üst katında yangın çıkıyor, şükürler olsun ölen

ya da yaralanan olmuyor. El Kaide bağlantılı teröristlerin Levent ve Beyoğlu'ndaki bombalı saldırılarında çok sayıda kayıp var. Ülkece yasa boğuluyoruz. İdi Amin hayatını kaybediyor. Benim İzmir-İstanbul seferlerim devam ediyor. Bu kez bir yaşına basan torunum için... Bu bambaşka bir heyecan, bambaşka bir duygu, İstanbul'u bastırıyor.

ACI 2008

İki binli yıllara başlayalı 8 yıl olmuş. Bu yıllar 60'lar, 70'ler 80'lere göre sanki daha tekdüze daha sakin. Günlerin getirdikleri geçmiş günlerden farklı, daha başka. En önemlilerden bir tanesi benim gibi sigara kullanmayanlar için, sigara içme yasasının kapsamının

genişletilmesi. TSK, ağır kış koşullarında Irak'a karşı kara ve hava hareketini başlatıyor. Kış, 15 yıl sonra yoğun bir kar yağışı ile Antalya'yı vuruyor, fotoğraf makinasını kapatan Antalyalılar sokağa koşuyor. Barrack Obama ilk siyahi başkan olarak Amerikan tarihinde

yerini alıyor. Diğer taraftan Fidel Castro 50 yıllık devlet yönetiminin ardından emekliye ayrılıyor. Hayatımıza 2008'de '1' olarak giren Recep İvedik ve maceraları sonraki yıllarda '6'ya kadar devam edecek. Nuri Bilge Ceylan bir kez daha bizi onurlandırıyor, 61. Cannes Film Festivalinde *Uç Maymun* filmi ile 'En İyi Yönetmen' ödülünü alıyor. Aramızdan ayrılanlar bu yıl epey çok; 'La Diva Turca' olarak alkışlanan opera sanatçımız Leyla Gencer, bestekar Avni Anıl, bestekar ve Türk müziği sanatçısı Necdet Tokatlıoğlu, tiyatro sanatçısı Hadi Çaman, yine tiyatro ve sinema sanatçısı Suna Pekuysal ve çığırın müzik yazarı Aysel Gürel. Edebiyat dünyasından Türkçe'nin yaşayan en büyük şairi Fazıl Hüsni Dağlarca, eleştirmen ve yazar Fethi Naci, şair İlhan Berk, yazar ve bilim adamı Metin And ve gazeteci Cüneyt Koryürek. Hepsine rahmet diliyor, bu değerli insanların eserleri, filmleri, şarkıları, şiirleri ile daha çok uzun yıllar bizlerle beraber olacaklarını düşünüyorum.

İSTANBUL, ŞİŞLİ
ADDRESSİSTANBUL NO:41-42
0 212 210 16 09

İZMİR, ALSANCAK
ŞEHİT NEVRES BULVARI NO:3/B
0232 422 00 37

Sabiha Altinkalem ('42)

İzmir dışından gelen ACI'lı kızlara "home away from home" olan Altinkalem Kız Talebe Yurdu'nun sevgili Hocânımı... ACI'nın unutulmayan daktilo öğretmeni... ACI'nın son çınarlarından Sabiha Altinkalem, 10 Ocak 2019'da ebediyete uğurlandı. ACI mezuniyeti ardından Ziraat Bankası Kambiyo servisinde çalışma hayatına başlayan Sabiha Altinkalem, 15 yıl aradan sonra University of Missouri-Kansas City Bachelor of Business Administration diplomasını alarak eğitimini tamamladı. Üniversiteden sonra Türkiye'de kısa bir süre bankacı olarak çalıştı. Kabına sığamayan karakteri ve 'Alma Mater'inin aşıladığı hizmet anlayışıyla

bankadan ayrılarak Altinkalem Kız Talebe Yurdu'nu kurdu ve sadece ACI öğrencilerini kabul ederek okuluna hizmet verdi. ACI ile ilişkisini daha da güçlendirmek adına bir süre de daktilo öğretmenliği yaptı. ACI'nın bir avuç öğrenci mezun ettiği yıllarda Altinkalem kızları Seniha Talay'ın ('39) kardeşi, Beria Tükel'in ('43) ablası Sabiha Altinkalem, mücadeleden kaçınmayan, her türlü zorluğu göğüsleyen, doğrunun arkasında dimdik duran, disiplinli, azimli, kararlı, çalışkan, bilge, çok güçlü bir kişilik. İz bırakanlardan. Özlemle hatırlayacağız.

Nükhet İzmiroğlu ('71)

Hale Fidan Refiğ ('42)

Babaannemin ACI'la ilgili anılarıyla büyüdüüm ben hep. Okulunu ne kadar çok sevdiğini, Mrs.Blake'e olan hayranlığını, bahçede geçirdikleri o güzel zamanları anlatırdı hep. Sonra ben de bir ACI'lı olunca çok mutlu oldu. Bu kez ben anlatmaya başladım okulumuzu. Onun da anıları tazeleniyordu. Daha geçen hafta okulun baharda ne kadar güzel olduğunu konuştuk beraber. Mart 2019'da onu kaybettik. Canım babaannem seni çok seviyorum ve seni çok özleyeceğim.

Sedef Refiğ Gaffaroğlu ('94)

Türkan Barlas Külen ('47)

Felsefe Doktoru Türkan Hanım'ı geçtiğimiz yıl içinde kaybettik.

Nezahat Kardiçalı Subaş ('46)

22 Haziran 2018 tarihinde kaybettiğimiz Nezahat Kardiçalı Subaş sınıfın en uzun boylusuydu. İyi bir basketbol oyuncusuydu. Deniz mavisini gözleri ve sapsarı saçları ile güzelliği, sevecenliği ve yardımseverliği ile gönüllerde taht kuran arkadaşımız uzun seneler hayatını paylaştığı dostunu, yol arkadaşısını, sevgili eşi Kerim Subaş'ı kaybettiğinde teselliye İstanbul'a gelin giden tek evladı, canından çok sevdiği kızı Emine Subaş

Özilhan ('72) ile torunları Türkan, İpek ve İzzet'te bulmuştuk. Son yıllarına kadar hayata bağlılığı, yaşama sevinci ve dostlarıyla gönlünce beraber vakit geçirme özelliği ile kalplerde taht kurmuş, hatta kızı Emine'nin arkadaşlarının sınıf annesi olmuş ve onlarla birçok geziye katılmıştı. Zarif ve kıymetli arkadaşımız nurlar içinde yatsın.

Sınıf arkadaşları

Oya Akgönenç Mughisudin ('58)

Sevgili Oya ile sekiz yıl bir arada okuduk. Oya'yı kendine özgü davranışları, ciddiyeti, çalışkanlığı, fikirleri, kendine güveni ve dik duruşu ile anımsayacağız. Herkese mesafeliydi ama kimseyi kırmayan, saygılı biriydi. Gelecekle ilgili hayalleri ve idealleri o yaşlarda oluşmuştu, sonraki yıllarda düşünceleri doğrultusunda yürüdü; Ankara Siyasal Bilgiler ve Ankara Hukuk Fakülte-rini bitirip, American University, Washington D.C.'de master ve doktora derecelerini aldı

ve profesör oldu. ABD ve Türkiye'de çeşitli görevler üstlendi. Siyasete atılarak TBMM 21.dönem milletvekili seçildi. Son zamanlara kadar ekranlarda tartışma programlarında yer alan arkadaşımızı, bilgisi ve düzgün ifadesi ile hayranlıkla izledik. O hayallerinin peşinden gitti. Evli, iki çocuk sahibi, Leyla Mahmut Akgönenç'in ('33) kızı ve Azra Akgönenç İnmeler'in ('66) ablasıydı.

Sınıf arkadaşları

Duygu Oran ('59)

Can arkadaşımız sevgili Duygu'muzu geçen yıl kaybettik. Yokluğuna alışmak çok zor; artık anılarımızla yetineceğiz. Hep gülen yüzünü, mizah ustalığını, konuk-severliğini özleyecek ve her fotoğrafa bakışımızda hoş bir olayı anımsayarak onu yaşatacağız. Hepimizle ayrı ayrı

özel bir dostluğu vardı. Özellikle sevgili oğlu Oran ile çok iyi arkadaştı. Bu yıl ACI mezuniyetimizin 60. yılını kutlayacağız ve Duygu'cuğum sen yine aramızda olacaksın.

(‘59) sınıfı adına Füsün Petek Ören

Ayşe Karabece ('63)

Karşıyakalı aydın bir ailenin dört çocuğunun içindeki tek kız olan Ayşe hayatının her ânını keyifle yaşayan ve her zorluğu, hastalığı dâhil, pozitif davranış ve bakış açısıyla karşılayabilen nadir insanlardandı. Kendi ayaklarının üstünde durmayı çok seven-güçlü bir kadındı. Tüm bu güçlü duruşunun altında aslında çok hassas bir yanı vardı. ACI'daki eğitim sürecinin coşkulu ve dinamik günlerini Viyana'da da devam ettirdi. Wiener Musik Akademie'de Prof.Weber'in başarılı bir talebesi olarak müzik ve piyano eğitimini tamamladı. Çevresi hep aydınlarla, sanatçı ve biliminsanlarıyla doluydu. Benim Viyana Güzel Sanatlar Akademisi'nde eğitim almamdaki en temel nedenlerden biri Ayşe'dir, çünkü Ayşe pozitif enerjisi ile çev-

resindekilere ilham verirdi. Birlikte aynı evleri paylaştık. Yemek yapmak da dahil olmak üzere her konuda yaratıcı, hayatı kendi istediği gibi tasarlayıp yaşayan özgür bir ruhtu. Çok güvenilir, sırdaş bir dost olduğunun da altını çizmeliyim. Türkiye'ye dönüşünde piyanoyu bırakmadı. Kendi için çaldı. Profesyonel hayata ise Gelişim Yayınlarında, Nokta Dergisi'nin dış ilişkiler müdürü olarak başladı, dergi kapanana kadar da burada çalıştı. Emekli oluncaya dek Turgut Yayıncılık'ın Jama Tıp Dergisi'nin genel müdürlüğünü yaptı. Yaşamının son devrelerinde, yayıncılıkta edindiği tecrübeleri danışmanlık yaparak değerlendirdi. Ona ait bir sözle bu yazımı tamamlamam gerekirse, "HAYAT HOŞ DOYA DOYA YAŞAMAYA BAKIN" demem

gerekir. Onu tanımak ve hayatımın uzun bir bölümünü onunla paylaşmak benim için bir ayrıcalıktı.

Suhandan Özay Demirkan ('63)

Azra Akgönenç İnmeler ('66)

"İnsan evrende gövdesi kadar değil, Yüreği kadar yer kaplar."

Yaşar Kemal

Yearbook Committee, KOZA '66. Zamanında yetiştirebilmek ve bütçeyi denkleştirmek için sen ve diğer arkadaşlarla deliler gibi koşuşturuyoruz. Ve SUCCESS - KOZA'mız baskıdan çıktı! Azra'cığim, senin aktivitelerinin dökümü; Victorian Seminar, Social Service Seminar, Hava Kurumu-Kızılay, Folklore, Karşıyaka Orphanage, Health Committee. Helping people, helping more people... Mezuniyetten yıllar sonra kesişen yollarımız. Zor günlerimde bana uzanan elin. Türkiye'nin kadrına girdiğin 'İş Hukuku' branşının dışında okul arka-

daşlarının davalarını da üstlenmen. Uluslararası İzmir Festivali'nin kuruluş aşamasındaki emeklerin. Bu yoğunluk içinde sohbetlerimiz; ortak noktamız Kafkas atalarımız ve 'single-parenting' engbeleri! Flashback: Orta 2B Nezihe Hanım, Türkçe dersi. Örgü örerken yakalanıyorsun ve mümessil olan zavallı ben ofise makas almaya gönderiliyorum! Sonrası elinde makas Nezihe Hanım ve yerlerde yün parçaları! Sınıfça unutamadığımız anıdır. Son kez 50. Reunion'da kucaklaştık. Ne kadar fit görünüyordun. Gidişine inanmak güç oldu. Seni unutmayacağım Amazon arkadaşım. Işıklar içinde uyu.

Bereke Acun ('66)

Tülay Akçakoyunlu Zaptçioğlu ('67)

Bir çocuğun en büyük korkusudur annesini ve babasını kaybetmek. Biz bu korku ile ilk defa babamızın ani ve erken kaybı ile yüzleştik ama annemiz oradaydı, güçlü karakteri ve sevgi dolu kalbi ile kol kanat olmuştur. Derken zaman geçti ve o da aniden gitti. Annemizin bize hissettirdiklerini ve bizim için ifade

ettiklerini anlatmak ne kelimelere ne de sayfalara sığar. O, güzel özellikleri, sevgi dolu kalbi, fedakârlığı ve güleryüzü ile yeryüzüne inmiş bir melekti. Gökyüzüne geri dönüp, uzaklara uçtu.

Ziya Zaptçioğlu ('94)

Deniz Zaptçioğlu ('99)

Berna Kavadarlı ('69)

"İyi bir dostluğun baş tâci güvendir," deriz. Dost demek güven demektir; dost demek o üzülmünce ona kıyamamak, onu korumaktır. Dost demek onun sevinciyle sevinmek, dertleriyle üzülmektir. Dost demek dertleşmek, can yoldaşı olmaktır. "İnsan evrende gövdesi kadar değil, yüreği kadar yer kaplar" demişti Yaşar Kemal.

Bu sözleriyle dünyada iz bırakmanın yolunun 'insanlık'tan geçtiğini söylüyordu. Tüm bu vasıflarıyla insan gibi insandı biricik Berna'mız. Sevgi dolu yüce kalbinle şimdi ışıklar içindesin sevgili Berna, bizi hiç beklemediğimiz bir anda, ansızın bırakıp gittin, seni özlemle anacağız.

Rakella Asal ('69)

Naciye Cihanoğlu ('76)

Evden ayrılıp, aile özlemine en fazla hissettığımız, en masum yıllarımızda aynı hisleri ve odamızı paylaştığımız Naciye'mizin yeri bizim için çok farklıdır. Çok sevdiğimiz, yerini hiçbir zaman dolduramayacağımız can arkadaşımızın zamansız kaybı nedeniyle derin üzüntü içindeyiz. Dış hekimliğini yıllarca severek ve başarı ile hem Aydın'daki dış hastanesinde hem de özel muayenehanesinde sürdüren arkadaşımız geçirdiği rahatsızlıktan dolayı erken emekli olmuştur. Bunca zor zaman-

larına rağmen Naciye'ciğimizin yüzünden gülümsemesi hiç eksilmemiştir. Tek tellimiz, son zamanlarında onu Aydın'daki evinde ve Gülgün'e geldiğinde görmüş olmamızdır. Evinde bizi en mükemmel biçimde ve neşe içinde ağırlaması bizi çok duygulandırmış, mutlu etmiştir. Kalbi kadar yüzü de güzel, daima gülümseyen arkadaşımız nurlar içinde yat. Işıklar üzerinden eksilmesin.

Gülgün Özberk Pöğün ('76)

Candan Tükel ('76)

Elif Ertin Ziegler ('76)

Sınıfımızın neşesiydi Elifimiz... Sımsiyah dalgalı saçları, ıslı ıslı gülen gözleri, gamzeleri ile etrafına her daim mutluluk yarıydı... Çok istediği tıp eğitimini Ege Üniversitesi'nde başarı ile tamamlayıp, Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Uzmanı oldu. 1995 yılına kadar Ege Üniversitesi Psikiyatri Anabilim Dalı'nda çalışmalarını sürdürdü. Eşi Günter Ziegler ve oğlu Ahmet Aktener

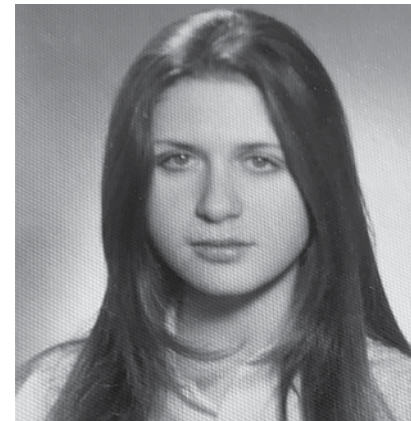
ile Urla'nın Ovacık köyüne yerleşip ailece Umut Psikodrama Enstitüsü'nü kurarak yemyeşil doğanın içinde eğitim vermeye devam ettiler. Arkadaşımızın aramızdan zamansız ayrılışı nedeniyle üzüntümüz sonsuz. Nur içinde yat sevgili Elif, seni özleyeceğiz...

('76) Sınıfı

Suzi Saban Arditi ('74)

Temiz ve güzel kalbi yüzüne yansıyan sarışın, deniz gözlü arkadaşımız, Aylin Arditi'nin (ACI'05) sevgili annesi 15 Haziran 2018 günü aramızdan ayrıldı. Ailesine, sevdiklerine çok düşkün, fedakâr, en kötü zamanlarında bile kendinin değil onların iyiliğini ve mutluluğunu isteyecek kadar özverili, hassas ve duyarlıydı. Seni hep özleyeceğiz.

Sınıf Arkadaşları

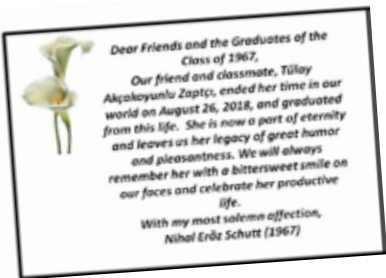

Derya Şenocak Uçal ('04)

Dinlediğin müzikle, giyimle, saçınla, yürüyüşünle bile farklıydın, ama en çok o kulaklarımızda hâlâ çınlayan kahkahan seni sen yapıyordu sanki. Çok erken geçiş yaptın kelebeklikten melekliğe, yaş almak için değil, aklına koyduğun onca projeyi gerçekleştirmek için çok kısaydı hayat. Zorlu savaşında yılmadan tutundun hayata. Bir yandan da insanlara verdiğin değeri hissettirdin ve tahmin edemeyeceğimiz kadar güç günlerde nezaketini korudun. Ne mutludur ki sevgi istenirse hep taze kalabiliyor! Ne mutludur ki en güzel yıllarda biriktirilen anılar hiç unutulmuyor!

Bazen bir kahkahanın tınısında yaşanabiliyor ve yaşatılabiliyor dostluk, aynı mekânda olunmasa da. Seni çok seviyoruz Mor Kelebeğimiz.

ACI 2004 arkadaşları

Şifne Cd. No: 66 **Ilıca-Çeşme/İzmir**

0 (232) 723 16 43

Mithatpaşa Cd. No: 933 **Göztepe/İzmir**

0 (232) 285 46 00
0 (232) 245 57 57

PEGASUS BOLBOL'LA

TÜM BİLGİLERİN TEK BİR YERDE!

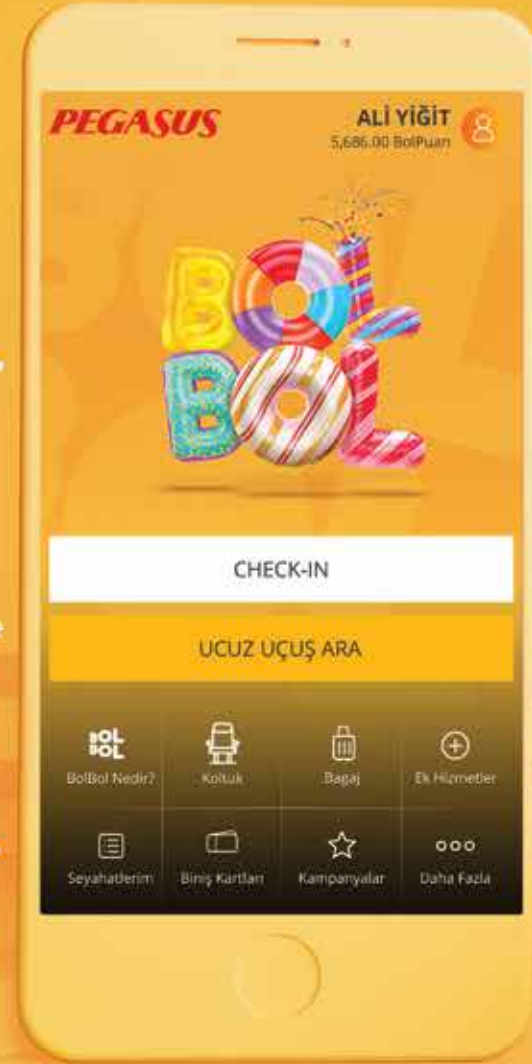
Uçuş programım **Pegasus BolBol**'a üye olanlar sadece bol bol puan kazanmakla kalmıyor, mobil uygulamama **BolBol** üyeliğiyle giriş yaptığında hayatı da kolaylaşıyor! Nasıl mı?

Online check-in yapabilir,
bilet işlemlerini kolayca
halledebilirsin.

Sık seyahat ettiğin kişileri ve
kredi kartı bilgilerini
kaydederek **biletlerini**
hızlıca alabilirsin.

BolPuan durumunu
öğrenerek detayları
takip edebilirsin.

Mobil barkodunla uçuş saati,
kapı numarası gibi tüm
uçuş bilgilerini tek bir
yerde görebilirsin.

Hadi o zaman, hala **Pegasus BolBollu** olmadıysan **flypgs.com** veya **Pegasus Mobil** uygulamamdan hemen ücretsiz üye ol,
bol bol kazanmaya ve hayatını kolaylaştırmaya başla!

PEGASUS
BOLBOL

**TÜRKİYE'DE
TEK**

**KORUYUCU
İÇERMİYEN
MEYVE AROMALI
MADEN SUYU**

**%100
PANCAR ŞEKERİ**

**%100
TÜRK SERMAYELİ**

**İÇEĞEK KATEGORİSİNDE
AR-GE YATIRIMLARI
BİRİNCİSİ***

**LEZZET İÇİRİRİM
KORUYUCU
İÇİRMEM**

* Türkiye İhracatçılar Meclisi'nin, İhracatta ilk 1.000'de yer alan şirketlerin Ar-Ge faaliyetlerini değerlendirerek 2017 yılında oluşturduğu Ar-Ge listesine göre.